

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων
Τεύχος 61 / Άνοιξη 2024 / 2,5 €

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ
ΓΡΑΦΕΤΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΔΙΑΝΑΤΡΟΠΕΣ
ΓΙΝΟΝΤΑΙ
ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ

ΣΠΟΥΔΕΣ-ΔΟΥΛΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ

ΠΑΛΗ ΓΙΑ:

Οι φοιτητές στις Η.Π.Α. μας δείχνουνε τον δρόμο!

Στα Πανεπιστήμια της Αμερικής η φοιτητική νεολαία διεξάγει ένα μεγαλειώδη αγώνα ενάντια στη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού, με τις φοιτητικές αντιστάσεις να μαζικοποιούνται και να απλώνονται μέχρι τα πανεπιστήμια της Γαλλίας.

Οι απαγορεύσεις και η καταστολή της "δημοκρατικής δύσης" κλιμακώνονται, με αποκορύφωμα την εισβολή της αστυνομίας τα ξημερώματα της 1ης Μάη στο Πανεπιστήμιο της Columbia και τις δεκάδες συλλήψεις αγωνιστών φοιτητών.

Κόντρα στο κλίμα τρομοκρατίας οι φοιτητές επιμένουν να καταγγέλλουν την ιμπεριαλιστική πολιτική των ΗΠΑ και το κράτος τρομοκρατη του Ισραήλ.

**Από το ποτάμι μέχρι τη θάλασσα,
ενιαίο ελεύθερο κράτος
Παλαιστινιακό!**

**Καμία εμπλοκή της χώρας
μας στη σφαγή του
Παλαιστινιακού
λαού!**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 61
ΑΝΟΙΞΗ 2024

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Φοιτητικό Κίνημα ενάντια στο ν. Πιερρακάκη
(Σελ. 11-18)

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

- Νόμος Πιερρακάκη | Νόμος 815 (Σελ. 4)
- Τρομοκρατία, Καταστολή, Άσυλο - Η νεολαία δεν ξεχνά, οργανώνεται, νικά (Σελ. 5)
- Τηλε-«εκπαίδευση» ή τηλε-καταστολή; (Σελ. 6)
- Φοιτητικές Εκλογές ≠ Ευρωεκλογές (Σελ. 7)
- Νέα Μέτρα στα σχολεία - Το σχολείο που ετοιμάζουν δεν μας χωρά! (Σελ. 8)
- Για τις διώξεις εκπαιδευτικών - Συνέντευξη (Σελ. 9)
- Για τις αγροτικές κινητοποιήσεις (Σελ. 10)
- 1 χρόνος απ' το έγκλημα στα Τέμπη (Σελ. 19)
- Υγεία-Να διεκδικήσουμε το δικαίωμα μας σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη (Σελ. 20)
- Παλαιστίνη: Ο λαός που δεν γνωρίζει ύπνο (Σελ. 21)
- Οι ιμπεριαλιστές ξαναμοιράζουν τη γη, μόνο οι λαοί βάζουν φρένο στην σφαγή (Σελ. 22)
- Pablo Hasél - 3 χρόνια απο τη φυλακισή του (Σελ. 23)

ΣΤΗΛΕΣ

- **Κοινωνία:** Γάμος ομόφυλων ζευγαριών (Σελ. 24)
Η υπόθεση της 12χρονης (Σελ. 25)
- **Ιστορία:** 100 χρόνια από το θάνατο του Λένιν (Σελ. 26)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων
Αθήνα

βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12

<https://ektostonteixon.gr/>

Θεσσαλονίκη
χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,
Συγγρού 24

<https://www.facebook.com/steki.sfontona>

Πάτρα
στέκι νεολαίας και εργαζομένων Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100092302447592>

Γιάννενα
Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας,
Κουγκίου 23

<http://agonkiniseis-ioa.blogspot.gr>

Ξάνθη
Ρωγμή. Αριστερός χώρος σκέψης και δράσης,
Μ. Βόγδου 20

<https://rogmixanthi.blogspot.com/>

Ηράκλειο, Κρήτη
Ζάλο. Αριστερός χώρος πολιτικής και πολιτισμού
Χαριλάου Τρικούπη 21

<https://zalosteki.blogspot.com/>

Καθώς και σε Βόλο, Χανιά, Αλεξανδρούπολη και άλλες
περιοχές στα τραπέζια των Αγωνιστικών Κινήσεων

Εθνική Τράπεζα, Αρ. Λογ: 771/743100
IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Οι πρώτοι δύομισή μήνες του χρόνου στιγματίστηκαν από το μαζικό φοιτητικό κίνημα ενάντια στον νόμο Πιερρακάκη και το χτύπημα της δημόσιας και δωρεάν παιδείας. Η φοιτητική νεολαία είδε, μετά από χρόνια κινηματικής αδράνειας, μαζικότερες Γενικές Συνελεύσεις, μπήκε πλατιά μέσα σε αυτές και ήρθε ξανά σε επαφή με την οργανωμένη πάλη.

Παράλληλα με το χτύπημα στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές, ο λαός συνολικά ήρθε αντιμέτωπος με μια ολομέτωπη επίθεση. Εκδικητικές απολύσεις σε χώρους δουλειάς, ακρίβεια, νέα ΚΑΠ, φορολογικό και ολοένα και μεγαλύτερη φτωχοποίησή του. Περαιτέρω χτύπημα στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη (απογευματινά χειρουργεία, προσωπικός γιατρός), με το λαό να καλείται να πληρώσει ολοένα και περισσότερο από την τσέπη του για το δικαίωμά του στην υγεία. Παράλληλα, οι εκπαιδευτικοί ήρθαν αντιμέτωποι με την αξιολόγηση και οι μαθητές με το «Εθνικό Απολυτήριο», την μαθητεία και μια σειρά ταξικούς φραγμούς που τους πετάνε εντός Τριτοβάθμιας. Το σύστημα, παίρνοντας τη «ρεβάνς» μετά την πτώση του φοιτητικού κινήματος, ξεκίνησε τις απειλές για πειθαρχικές διώξεις και διαγραφές φοιτητών που συμμετείχαν στις καταλήψεις (με βάσει τον νόμο Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη), ενώ αντίστοιχες διώξεις έχουν ξεκινήσει εναντίον εκπαιδευτικών για την συνδικαλιστική τους δράση.

Είδαμε μεγάλη άνοδο των φασιστικών επιθέσεων, πράγμα που αναδεικνύει τη σαπίλα και τη βαθιά κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Επιθέσεις σε άτομα που διαφέρουν από το «κανονικό» (βλ. επίθεση στα δύο κουήρ άτομα στη Θεσσαλονίκη), επιθέσεις σε πολιτικά στέκια κ.ο.κ. Μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές μετράμε μέσα στο 2024, 5 δολοφονημένες γυναίκες, με τελευταίο θύμα την 28χρονη, που αναζητώντας απεγνωσμένα βοήθεια από τις αρχές βρέθηκε δολοφονημένη έξω από το Α.Τ. των Αγίων Αναργύρων. Την ίδια στιγμή η αστική «δικαιοσύνη» κάνει τα πάντα για να ξεπλύνει αυτό το σύστημα και όλο το πολιτικό του προσωπικό, όπως είδαμε στη χυδαία προσπάθεια συγκάλυψης του εγκλήματος των Τεμπών, αλλά και αντίστοιχα στην υπόθεση της 12χρονης στον Κολωνό. Όλα αυτά σε ένα φόντο όπου τα πολεμικά μέτωπα στον κόσμο όλο και αυξάνονται. Από τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία, μέχρι την γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού που συνεχίζεται χωρίς σταματημό, ο λαός βρίσκεται όλο και πιο κοντά στον κίνδυνο ενός πολέμου. Την ίδια στιγμή, μάλιστα, που η κυβέρνηση έχει παραχωρήσει τη χώρα απ' άκρη σ' άκρη στους αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, ως ορμητήριο των άδικων πολέμων τους.

Ο λαός, όμως, έχει δείξει την οργή και την αγανάκτησή του, βγαίνοντας στο δρόμο μαζικά. Η συμμετοχή χιλιάδων στην απεργία στις 28/2, οι αγροτικές κινητοποιήσεις που διήρκεσαν κοντά ένα μήνα, οι κινητοποιήσεις εργαζομένων σε μια σειρά χώρους δουλειάς ενάντια στις εκδικητικές απολύσεις, το πολύ μαζικό φοιτητικό κίνημα που εκτυλίχτηκε το τελευταίο δίμηνο, δείχνουν ότι ο λαός και η νεολαία δεν θα αποδεχτούν το μαύρο μέλλον που τους προδιαγράφουν.

Το φοιτητικό κίνημα ανέδειξε δυνατότητες και έδωσε στη φοιτητική νεολαία την προοπτική του αγώνα. Οι φοιτητές συμμετείχαν μαζικά στις γενικές συνελεύσεις και εναντιώθηκαν σε ένα νομοσχέδιο που τους πετάει εκτός σπουδών, ανακαλύπτοντας ξανά τον συλλογικό δρόμο.

Πιάνοντας το νήμα αυτού του πρώτου κύκλου κινητοποιήσεων, λοιπόν, να συνεχίσουμε στο δρόμο του αγώνα για την ανατροπή του νόμου Πιερρακάκη. Στο μόνο δρόμο που μπορεί να μας εξασφαλίσει ζωή με δικαιώματα!

Νόμος Πιερρακάκη: Πολλά κομμάτια του παζλ συνθέτουν τη μεγάλη εικόνα...

Ελένη Σταθοπούλου
(Απόφοιτη Αρχιτεκτονικής ΔΠΘ)

Ο νόμος Πιερρακάκη που πέρασε στις 8 Μάρτη του 2024 είναι ένα κομμάτι από το παζλ της συνεχιζόμενης επίθεσης στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Μόνο τα τελευταία χρόνια έχουν περάσει μερικοί από τους πιο σημαντικούς που αφορούν την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Ήδη από το καλοκαίρι του 2019, η κυβέρνηση έφερε νομικά την ολοκληρωτική **κατάργηση του ασύλου**. Πηγαίνοντας ένα βήμα παραπέρα από αυτό που έκανε ο ν.Γαβρόγλου του ΣΥΡΙΖΑ, κατά τον οποίο η αστυνομία μπορούσε να εισβάλει στο άσυλο με έγκριση του Πρυτανικού Συμβουλίου, το άρθρο 64 της κυβέρνησης ΝΔ όριζε ότι η εισβολή της αστυνομίας στο άσυλο μπορεί να γίνει με εισαγγελική παρέμβαση.

Το 2020 η κυβέρνηση πέρασε το νόμο για την **Εθνική Αρχή Ανώτατης Εκπαίδευσης (ν. 4653/2020)**. Ο νόμος αυτός συνέδεσε άμεσα την χρηματοδότηση των Πανεπιστημίων ιδρυμάτων με την αξιολόγησή τους.

Ο νόμος **Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη (ν.4777/2021)** απέναντι στον οποίο ξέσπασαν φοιτητικές κινητοποιήσεις εν μέσω καραντίνας, έφερνε την γνωστή σε όλους ΕΒΕ, την Πανεπιστημιακή Αστυνομία (ΟΠΠ), τις διαγραφές με όριο φοίτησης στα ν+ν/2. Όρισε, επιπλέον, τα πειθαρχικά παραπτώματα και τις ποινές με τις οποίες ένας φοιτητής θα βρισκόταν αντιμέτωπος, οι οποίες φτάνουν μέχρι και την οριστική διαγραφή του από τη σχολή.

Μετά την ψήφιση του ν. 4777/2021 σειρά είχε ο **νόμος-πλαίσιο Κεραμέως (Ν.4957/2022)** που ανάμεσα στα άλλα έφερνε την κατάργηση των ανεξάρτητων από το κράτος φοιτητικών εκλογών και των φοιτητικών συλλόγων και ίδρυε τα Συμβούλια Φοιτητών.

Όσον αφορά την επιβολή των διδασκτρων σε προπτυχιακό επίπεδο στην χώρα μας, ζήτημα που άνοιξε και ο ν.Πιερρακάκης, πολλά είχαν ακουστεί από διάφορα στόματα ανά περιόδους. Ήδη ο ν.Γαβρόγλου είχε επιβάλει διδασκτρα σε όλα τα μεταπτυχιακά. Με τον νόμο για την ίδρυση ξεχωριστών ξενόγλωσσων προπτυχιακών προγραμμάτων με διδασκτρα το 2020 έγινε το πρώτο βήμα. Ο ν.Πιερρακάκη έφερε διδασκτρα σε προπτυχιακά προγράμ-

ματα, αλλά για την ώρα μόνο για αλλοδαπούς φοιτητές. Απώτερος στόχο του συστήματος είναι η «κανονική» επιβολή διδασκτρων στα δημόσια Πανεπιστήμια.

Σε αυτό το διάστημα των 6 χρόνων πολλαπλά ήταν και τα χτυπήματα σε δωρεάν σίτιση-στέγαση-μεταφορές-σύγγραμμα. Οι νόμοι της τωρινής κυβέρνησης πάτησαν πάνω στο πλαίσιο που είχαν διαμορφώσει οι νόμοι όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων και συνέχισαν τις ίδιες βασικές κατευθύνσεις.

Ο στόχος είναι να διαμορφώσουν μια πιο ταξική εκπαίδευση, ένα πιο ταξικό Πανεπιστήμιο. Ένα Πανεπιστήμιο των λίγων και των εκλεκτών, στο οποίο τα παιδιά από πιο φτωχές οικογένειες δεν θα έχουν χώρο.

Ταυτόχρονα θέλουν να αφοπλίσουν το φοιτητικό κίνημα από τα μέσα που έχει στα χέρια του για να μην μπορεί να αντισταθεί σε αυτή την επίθεση, με την κατάργηση του φοιτητικού συνδικαλισμού και με την επιβολή ποινών σε όσους επιμένουν να αγωνίζονται!

Μπορεί η τωρινή κυβέρνηση να κατάφερε να περάσει έναν καταϊγισμό νόμων, όμως συναντάει δυσκολίες στο να εφαρμόσει μια σειρά από μέτρα. Μπορεί, επίσης, ο ν.Πιερρακάκη να ψηφίστηκε, όμως το φοιτητικό κίνημα που ξέσπασε 17 χρόνια μετά από αυτό του 2006-2007 άνοιξε ένα ρήγμα που δεν θα κλείσει εύκολα.

Νόμος 815:

Το κίνημα του '79 εμπνέει τους αγώνες του σήμερα!

Αθανασία Μπότσα
(ΔΕΟ ΕΚΠΑ)

Βρισκόμαστε στο 1979, μόλις πέντε χρόνια μετά την πτώση της χούντας, με κυβέρνηση τη Νέα Δημοκρατία και πρωθυπουργό τον Κ.Καραμανλή. Το κίνημα της εποχής και ο φοιτητόκοσμος προσπαθούν να βρουν τα πατήματά τους έπειτα από επτά χρόνια δικτατορίας, ξεκινώντας αρχικά από την συγκρότηση των συλλογικών οργάνων πάλης τους, αναδιοργανώνουν τους φοιτητικούς συλλόγους και τα καταστατικά αυτών, κάνουν εκλογές και συγκροτούν τα διοικητικά συμβούλια και την ΕΦΕΕ. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου είχε καταφέρει να σπάσει το αίσθημα τρόμου που υπήρχε διάχυτο στην κοινωνία, είχε οδηγήσει μεγάλα κομμάτια της, κυρίως τη νεολαία, να υιοθετήσει ριζοσπαστικές ιδέες, λογικές συλλογικής και οργανωμένης πάλης.

Η κυβέρνηση Καραμανλή, τον Αύγουστο του 1978 παρουσιάζει και ψηφίζει με συνοπτικές διαδικασίες τον νόμο 815, που έφερνε όρια σπουδών, πειθαρχικά, κατάργηση του Ασύλου και της εξεταστικής του Σεπτεμβρίου. Όλα αυτά στην σημερινή σπουδάζουσα νεολαία δεν ακούγονται καθόλου άγνωστα μιας και είναι διατάξεις νόμων που έχουν ψηφιστεί και εφαρμοστεί τα τελευταία χρόνια από διάφορες κυβερνήσεις. Για παράδειγμα, ο νόμος Κεραμέως, αλλά και ο νόμος Γαβρόγλου επί κυβέρνησης Σύριζα, σε κοινή τροχιά καταργούν το Άσυλο, φέρνουν όρια σπουδών, διαγραφές, ποινικοποιούν την συνδικαλιστική δράση στα πανεπιστήμια. Γενικώς, εντατικοποιούν τους όρους σπουδών και, όπως τότε έτσι και τώρα, στοχεύουν στη διαμόρφωση μιας παιδείας για λίγους και εκλεκτούς.

Απέναντι, λοιπόν σε αυτή την επίθεση ξεκινούν οι πρώτες αντιδράσεις των φοιτητών. Μέσα στο κίνημα που αναπτυσσόταν, κυριαρχούσαν δύο γραμμές. Από την μία ΚΝΕ και ΠΑΣΠ (οι κυρίαρχες δυνάμεις της ΕΦΕΕ), από την άλλη η εξωκοινοβουλευτική αριστερά. Η πρώτη απαντά με μετριοπάθεια, προσπαθώντας να καπελώσει και να κλείσει το κίνημα με αποφάσεις μέσα από Δ.Σ. και την ΕΦΕΕ, κάτι το οποίο ήταν αναντίστοιχο με τις διαθέσεις του κόσμου. Από την άλλη, η κατεύθυνση της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς με το τρίπτυχο γενικές συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις

πείθει τον κόσμο και πραγματοποιούνται κινητοποιήσεις με μεγάλη μαζικότητα. Παρ' όλη την προσπάθεια τρομοκράτησης με ξύλο και συλλήψεις στις πορείες, με παραβιάσεις του Ασύλου, οι φοιτητές δεν υποχωρούν, παλεύουν με προοπτική την νίκη και την ανατροπή του ν.815.

Στις 3 Δεκεμβρίου γίνεται κατάληψη στο Χημείο της Αθήνας. Μέσα στην ίδια βδομάδα, οι καταλήψεις έχουν επεκταθεί σε όλη τη χώρα. Η τόσο μαζική και συγκροτημένη απάντηση των φοιτητών, αναγκάζει την ΚΝΕ και ΠΑΣΠ να συμφωνήσουν με τις καταλήψεις και ταυτόχρονα πιέζει ασφυκτικά την κυβέρνηση. Στις 3 Ιανουαρίου του 1980, ο πρωθυπουργός ανακοινώνει την απόσυρση του νόμου. Ο τρόπος απάντησης και οικοδόμησης αυτού του κινήματος αποδεικνύει πως οι αγώνες υπεράσπισης λαϊκών δικαιωμάτων μπορούν να αποβούν νικηφόροι μόνο με την αλλαγή του ταξικού συσχετισμού. Ο λαός δεν έχει τίποτα να περιμένει από καμία κυβέρνηση του αστικού κοινοβουλίου, αλλά ούτε από τα υπόλοιπα κόμματα που το απαρτίζουν, είτε παρουσιάζονται πιο «φιλολαϊκά» είτε όχι. Ο ίδιος, με όπλο την συλλογική και οργανωμένη πάλη, θα διεκδικήσει αυτά που του ανήκουν.

Το νικηφόρο φοιτητικό κίνημα του 1979 με αίτημα πάλης την ανατροπή του νόμου, παρ' όλες τις δυσκολίες που αντιμετώπισε, αποδεικνύει στο σήμερα πως η κατεύθυνση που βάζουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους για γενικές συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις, κόντρα στις λογικές της ηττοπάθειας, της ανάθεσης και της συνδιαχείρισης, μπορεί να υλοποιηθεί και να έχει πραγματικά νικηφόρα αποτελέσματα. Από τότε μέχρι και σήμερα, ο χαρακτήρας των μέτρων που ψηφίζονται παραμένει ο ίδιος, με στόχο το τσάκισμα λαϊκών δικαιωμάτων. Η νεολαία μαζί με τον λαό, μπορεί να βάλει φραγμό στην επίθεση του συστήματος και να κερδίσει δικαιώματα. Μέσα απ' όλους αυτούς τους αγώνες κατάφεραν να σπουδάσουν ολόκληρες γενιές παιδιών που προέρχονται από τα φτωχότερα και λαϊκότερα στρώματα, καθιστώντας την δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση ως ένα δικαίωμα για όλους.

Η νεολαία δεν ξεχνά, οργανώνεται, νικά!

Βαρβάρα Στρατή
(Αρχιτεκτονική ΔΠΘ)
Πάνος Σουρλίγκας
(ΗΜΜΥ ΔΠΘ)

Είναι σαφές πως η περίοδος που διανύουμε είναι μία περίοδος κρίσης, στην οποία ο σκοταδισμός και ο κοινωνικός-εργασιακός μεσαίωνας επεκτείνονται. Βιώνουμε καθημερινά την ακρίβεια, τους πολέμους, τις μαζικές δολοφονίες και τα κρατικά εγκλήματα ενός σάπιου συστήματος. Ενός συστήματος που αθρώνει παιδοβιαστές, αλλά καταδιώκει αγωνιστές.

Τα χρόνια που πέρασαν δεν ήταν ευνοϊκά για το φοιτητικό κίνημα, ο αρνητικός συσχετισμός όμως δεν απέτρεψε το ξέσπασμά του. Μέσα σε όλη αυτή την σαπίλα που ζούμε καθημερινά οι φοιτητές πάλεψαν ενάντια στο νόμο Πιερρακάκη που φέρνει την ουσιαστική κατάργηση του άρθρου 16 και την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Εν τέλει ο νόμος - έκτρωμα ψηφίστηκε στις 8 Μάρτη, την ημέρα της μεγάλης πανελλαδικής διαδήλωσης δεκάδων χιλιάδων φοιτητών. Η περίοδος Ιανουαρίου - Μαρτίου αποτέλεσε μία περίοδο πυροκροτητή, με μεγαλειώδεις φοιτητικές κινητοποιήσεις. Με γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα, το φοιτητικό κίνημα αναμετρήθηκε με το σύστημα και την κυβέρνηση που έφερε τον νόμο Πιερρακάκη.

Αυτοί με ξύλο και την αστυνομία, εμείς με το λαό για δωρεάν παιδεία

Ταυτόχρονα, σε αυτό το διάστημα είδαμε ακραία καταστολή από τα σκυλάκια της κυβέρνησης - την αστυνομία - που στόχευε να καταπνίξει τον αγώνα και να τον εξαφανίσει με όλα τα μέσα. Όσο διήρκησε το φοιτητικό κίνημα είδαμε εισαγγελικές παρεμβάσεις, σπασίματα καταλήψεων με βία, προσαγωγές και συλλήψεις, καταστολή σε διαδηλώσεις με ξύλο και δακρυγόνα και μέσω του αγαπημένου και γνωστού τρόπου της κυβέρνησης, όπως έχει φανεί από τις μαθητικές καταλήψεις, την τηλεκπαίδευση.

Τα παραδείγματα αστυνομικής βίας και συστηματικής καταπάτησης του ασύλου είναι πολλά. Πιο συγκεκριμένα, στις 15/1 οι δυνάμεις καταστολής εισέβαλαν στην Πολυτεχνειούπολη του ΕΜΠ μετά από κάλεσμα του πρύτανη και προχώρησαν σε ξυλοδαρμούς, προσαγωγές και συλλήψεις. Ακολούθησε η επέμβαση των ΜΑΤ στην κατάληψη της Νομικής Κομοτηνής στις 5/2, όπου πάλι υπήρξε ξυλοδαρμός φοιτητών και προσαγωγές. Στις 1/2 εκκενώθηκε η κατάληψη φοιτητικών συλλόγων στην Πρυτανεία του ΑΠΘ και στις 19/2 ήρθε η εισβολή των δυνάμεων καταστολής και η εκκένωση της Νομικής ΑΠΘ. Χαρακτηριστικές είναι και οι 49 συλλήψεις που έγιναν από την τεράστια σε μέγεθος και σε πλήθος αστυνομικών σωμάτων επιχείρηση (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ κ.λ.π.) σε ένα φοιτητικό πάρτι στη ΣΘΕ που διοργανώθηκε στα πλαίσια καταλήψεων φοιτητικών συλλόγων στις 17/3.

Η λασπολογία των μηχανισμών του συστήματος ενάντια στο φοιτητικό κίνημα είναι συνεχής. Η καταστολή συνοδεύεται με αφηγήματα που βαφτίζουν τους φοιτητές αλήτες και κλέφτες, ταραχοποιά και ακραία στοιχεία που δεν τους νοιάζει τίποτα παρά να κλείνουν τις σχολές με το

«έτσι θέλω». Μάλιστα η κυβερνητική προπαγάνδα για να δικαιολογήσει το αδικαιολόγητο της εισβολής στη ΣΘΕ άγγιξε τα επίπεδα της γελοιότητας. Εμφανίστηκαν ψεύδη για «πυρηνικό ριφιφι» και επίθεση «κουκουλοφόρων» στον πυρηνικό αντιδραστήρα που βρίσκεται στο υπόγειο του κτιρίου της ΣΘΕ. Ήταν τόσο ανυπόστατα αυτά που ειπώνονταν, που μέχρι και ο Πρύτανης του ΑΠΘ αναγκάστηκε να βγει και να τα διαψεύσει.

Τα ΜΜΕ έριξαν λάσπη και προσπάθησαν να υποβαθμίσουν το φοιτητικό κίνημα στις συνειδήσεις του λαού. Όμως το φοιτητικό κίνημα βγήκε μπροστά και η αγωνιζόμενη νεολαία ξεπέρασε τα εμπόδια που προσπάθησαν να βάλουν τα Μέσα Μαζικής Αποβλάκωσης.

Η φασιστικοποίηση εντείνεται Η επίθεση προχωρά

Παράλληλα, λοιπόν, με τις μεγαλειώδεις αυτές κινητοποιήσεις είδαμε και την ένταση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Πολλά παραδείγματα μπορούν να εντοπιστούν. Από τα χτυπήματα σε φοιτητές και την εφαρμογή πειθαρχικών, αλλά και απειλών για διαγραφές, μέχρι την στοχοποίηση μαθητών που συμμετείχαν σε καταλήψεις και κινητοποιήσεις. Η κυβέρνηση και το σύστημα προσπάθησε να δημιουργήσει ένα πεδίο στο οποίο οι διαδηλώσεις, οι συνελεύσεις και οι καταλήψεις αποτελούν «εγκληματικές» ενέργειες στις οποίες όποιος συμμετέχει θα επωμίζεται τις συνέπειες. Όστε να δικαιολογείται η είσοδος και οι επιθέσεις της αστυνομίας σε καταλήψεις σχολών και σχολείων καθώς και οι προσαγωγές μαθητών και φοιτητών.

Γιατί η κυβέρνηση χτυπά μανιωδώς τη νεολαία και τους αγώνες της;

Φάνηκε, τους τελευταίους τρεις μήνες πως η κυβέρνηση ταρακουνήθηκε από τους νεολαιίστικους αγώνες και αυτό γιατί από την μία είδαμε την δίμηνη καθυστέρηση κατάθεσης του νομοσχεδίου και από την άλλη την στάση της αντιπολίτευσης που ενώ ξεκάθαρα στηρίζει τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, βρήκε προφάσεις για να μην τα υπερψηφίσει. Έτσι λοιπόν, μπροστά στους αγώνες λαού και νεολαίας η κυβέρνηση χρειάζεται ένα ισχυρό νομικό οπλοστάσιο που δεν θα αφήνει παραθυράκια στους «αντιφρονούντες» αλλά θα χτυπάει στο ψαχνό όποτε της δίνεται η ευκαιρία. Με βάση αυτό έρχεται να φέρει διατάξεις και νόμους, ακόμα και σε νομοσχέδια για την εκπαίδευση, που θέτουν ξεκάθαρα ποινές σε όσους αγωνίζονται και χτυπάει ολομέτωπα τον συνδικαλισμό και την πολιτικοποίηση μέσα στα πανεπιστήμια. Τέτοιες διατάξεις είναι η ΟΠΠΙ, και η θέσπιση πειθαρχικών παραπτώματων που μπορεί να επιφέρουν μέχρι και την οριστική διαγραφή ενός φοιτητή, η κατάργηση των ανεξάρτητων από το κράτος φοιτητικών συλλόγων και η αντικατάστασή τους από τα Συμβούλια Κεραμέως, η κατάργηση του ασύλου. Δημιουργείται

μια κατάσταση στοχοποίησης και εκδικητικής τιμωρίας της αγωνιζόμενης νεολαίας, η οποία βαφτίζεται «εξυγίανση» των ιδρυμάτων από τα επίσημα συστημικά μέσα.

Τα αντιλαϊκά μέτρα ενισχύονται και αναβαθμίζονται

Σε σύνδεση με όλα τα παραπάνω, βλέπουμε διώξεις εκπαιδευτικών και φοιτητών που κινητοποιήθηκαν στους χώρους που δραστηριοποιούνται και τώρα καλούνται σε πειθαρχικές ακροάσεις με κατηγορίες για διατάραξη της εύρυθμης λειτουργίας σχολών/σχολείων αλλά και υποκίνηση σε βία. Ήδη στην Πάτρα, στο τμήμα των Πολιτικών Μηχανικών θέλουν να περάσουν από πειθαρχικό φοιτητές που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις. Επίσης πρόσφατα ψηφίστηκε ο νέος ποινικός κώδικας ο οποίος αναβαθμίζει τις ποινές για πράξεις που αναφέρθηκαν παραπάνω, ενώ δημιουργεί μια κατάσταση στην οποία συνδικαλιστικές και πολιτικές πράξεις εκδικάζονται διεκπαιρεωτικά, ρίχνοντας μάλιστα στα μαλακά δράστες αστυνομικής βίας. Φαίνεται, δηλαδή, ότι χρειάζεται να προστατεύσουν τους μηχανισμούς τους και να πάρουν πίσω δικαιώματα και κατακτήσεις που έχει κερδίσει ο λαός με τους αγώνες του. Έτσι λοιπόν η φασιστικοποίηση εντείνεται και μας γυρνά χρόνια πίσω, όταν η πολιτική δράση και η εναντίωση στη βάρβαρη πολιτική του συστήματος αποτελούσε έγκλημα και τιμωρούνταν με «βαριές» ποινές.

Οι αγώνες λαού και νεολαίας το μόνο ανάχωμα στην επίθεση

Ο μαζικός αγώνας λαού και νεολαίας έχει δείξει πως μπορεί να πάει κόντρα στην τρομοκρατία του συστήματος. Δεν είναι τυχαία άλλωστε η τωρινή περίοδος έντασης της φασιστικοποίησης. Η κυβέρνηση, με ένα αίσθημα νικητή απέναντι στη νεολαία, έχει «λυσσάξει» να πείσει την κοινωνία ότι είναι κυρίαρχη. Απέναντι λοιπόν στην ρεβάνς που θέλουν να πάρουν, η νεολαία χρειάζεται μαζικά να βγει ξανά στον δρόμο του αγώνα και να πάει κόντρα σε αυτό το δυσβάσταχτο τοπίο. Να υπερασπιστεί το λαϊκό άσυλο αγώνων στα Πανεπιστήμια, να πάει κόντρα στις πειθαρχικές διώξεις, να απαιτήσει την απαλλαγή των κατηγοριών για τους διωκόμενους φοιτητές. Να παλέψει συλλογικά και οργανωμένα για σπουδές, ζωή, δουλειά, δικαιώματα και ελευθερίες.

Τηλε-«εκπαίδευση» ή τηλε-καταστολή;

Γιώργος Τσάμης
(MEY Ιωαννίνων)
Ανδρέα Μπουτζιώνα
(Ιατρική Ιωαννίνων)

Ο πλέον ψηφισμένος νόμος Πιερρακάκη πυροδότησε τον δίκαιο αγώνα της νεολαίας, και ανέδειξε την διάθεσή της να αντιδράσει στα σχέδια της κυβέρνησης. Οι φοιτητές, κόντρα στους εκβιασμούς της, μπήκαμε μαζικά στις γενικές μας συνελεύσεις και δείξαμε την εναντίωσή μας στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και στην κατάργηση της δημόσιας-δωρεάν εκπαίδευσης, χρόνιος πόθος του συστήματος, με μαζικές διαδηλώσεις και καταλήψεις. Η κυβέρνηση από την αρχή των κινητοποιήσεων, προσπάθησε να καταστείλει τον αγώνα μας χρησιμοποιώντας όλα τις τα μέσα. Αφού πρώτα μας εκβίαζε με «χαμένες εξεταστικές» και προσπαθούσε να μας τρομοκρατήσει με ψευτοδιλλήματα περί «αγώνα ή εξεταστικής», έδωσε μόνη της την απάντηση επιβάλλοντας την τηλε-εξεταστική και έπειτα την τηλε-«εκπαίδευση».

Τηλεκαταστολή στους αγώνες των μαθητών

Πρώτη φορά ήρθαμε αντιμέτωποι με την τηλε-«εκπαίδευση» την περίοδο της πανδημίας, που παρουσιαζόταν ως έκτακτο μέτρο. Έλεγαν ότι είναι αναγκαίο μέσο για να συνεχιστεί η εκπαιδευτική διαδικασία, παρόλα αυτά φοιτητές και μαθητές βιώσαμε τους ταξικούς αποκλεισμούς που αυτό έφερε. Ήταν τόσο «έκτακτο» μέσο, που από τις πρώτες μαθητικές κινητοποιήσεις που ξέσπασαν μετά την καραντίνα, χρησιμοποιήθηκε για να τις χτυπήσει. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις από τότε είχαμε την εκτίμηση ότι η τηλε-«εκπαίδευση» ήρθε για να μείνει, ότι το σύστημα θα την χρησιμοποιούσε ως μέσο καταστολής και ότι η μόνη απάντηση που μπορεί να έχει όντως αποτέλεσμα είναι η αποχή από αυτές. Για να σπάσουν τις μαθητικές καταλήψεις εκβιάζουν τους εκπαιδευτικούς να πραγματοποιούν τηλε-μαθήματα κατά την διάρκεια των καταλήψεων, βάζοντας απουσίες στους μαθητές που συμμετέχουν στην κατάληψη, καταγράφοντας λίστα με τα ονόματά τους. Έτσι, όχι μόνο στοχοποιούνται οι μαθητές που θέλουν να αγωνιστούν, αλλά και απειλούνται με ποινικές διώξεις και μαθητοδικεία. Αντίστοιχα, το σύστημα τρομοκρατεί με εισαγγελικές παρεμβάσεις τους καθηγητές σε γυμνάσια και λύκεια να συμμορφωθούν σε αυτόν τον εκβιασμό και να καταδίδουν μαθητές.

Πως λειτουργήσε η τηλε-εκπαίδευση στο ξέσπασμα της νεολαίας

Από την στιγμή που εφαρμόζουν την τηλε-«εκπαίδευση» για να σπάσουν τις μαθητικές κινητοποιήσεις, δεν θα μπορούσε να μην εφαρμοστεί για πρώτη φορά και στα πανεπιστήμια, σε μία περίοδο που οι φοιτητές βρίσκονταν κατά χιλιάδες στον δρόμο. Η κυβέρνηση επέλεξε να φέρει το νομοσχέδιο σε περίοδο εξεταστικής, γνωρίζοντας πολύ καλά πόσο πιεστική περίοδος είναι αυτή για τους φοιτητές, έχοντας παράλληλα τις διαγραφές πάνω από τα κεφάλια τους. Χρησιμοποιώντας το πολιτικό του προσωπικό, τα «παπαγαλάκια» του στα ΜΜΕ και τα φερέφωνα του μέσα στα πανεπιστήμια (ΔΑΠ, ΠΑΣΠ), το σύστημα προσπάθησε να τρομοκρατήσει τον αγώνα μας απειλώντας ότι θα χάσουμε την εξεταστική και το εξάμηνο. Εφόσον δεν υποκύψαμε σε αυτόν τον εκβιασμό και συνεχίσαμε με μαζικές συνελεύσεις, διαδηλώσεις και καταλήψεις, έφεραν το καρότο της τηλε-εξεταστικής, με στόχο την απομαζικοποίηση και τη διάσπαση του φοιτητικού σώματος. Το σύστημα φοβήθηκε που οι φοιτητές μπήκαν ξανά στις γενικές τους συνελεύσεις μετά από πολλά χρόνια κινηματικής νηνεμίας και αναζήτησαν απαντήσεις μέσω της συλλογικής πάλης. Τους ήθελαν απομονωμένους, ο καθένας ατομικά στο σπίτι του να διαβάσει και

να δίνει εξεταστική, αντί να συμμετέχει στον αγώνα και να πολιτικοποιείται. Αυτό το χτύπημα είχε τρανταχτά αποτελέσματα στο πως εξελίχθηκε η κατάσταση. Από την στιγμή που εφαρμόστηκε η τηλε-εξεταστική είδαμε τις γενικές μας συνελεύσεις να απομαζικοποιούνται και τις καταλήψεις να αδειάζουν ακόμη περισσότερο. Μάλιστα κάποιες σχολές αδυνατούσαν να πραγματοποιήσουν συνέλευση, αφού δεν μαζευόταν η απαραίτητη απαρτία και στην καλύτερη περίπτωση έβγαζαν εξ αναβολής συνελεύσεις. Στο επίπεδο των διαδηλώσεων, ειδικά το πρώτο διάστημα, δεν ήταν τόσο εμφανές το χτύπημα που έφερε η τηλεκαταστολή, παρόλα αυτά όσο συνεχίζονταν οι διαδηλώσεις έπεφτε η μαζικότητα.

Αποδοχή της τηλεκαταστολής από τους ρεφορμιστές

Στο γεγονός ότι οι φοιτητές δεν μπόρεσαν να απαντήσουν την τηλεκαταστολή φέρουν σοβαρές ευθύνες οι δυνάμεις της οι κυρίαρχες δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, ΠΚΣ και τα πάλοι ποτέ ενιαία ΕΑΑΚ (ΑΡΙΣ-ΑΡΑΣ-νΚΑ), που έκαναν τα στραβά μάτια σε αυτή και αρνήθηκαν να υιοθετήσουν το αίτημα της μαζικής αποχής. Από την περίοδο της πανδημίας η Αριστερά, υποταγμένη πλήρως στην αστική νομιμότητα, έως και βολεύτηκε στην ιδέα της τηλε-«εκπαίδευσης» και της τηλεεξεταστικής, καθώς κατά την άποψή τους, ακόμη και σε συνθήκες πανδημίας, πρέπει να «πάρουμε όλη την γνώση». Μπροστά στο αίτημα των Αγωνιστικών Κινήσεων «διδασκόμενα-περασμένα», δεν μπορούσαν να διανοηθούν περασμένα μαθήματα χωρίς εξετάσεις. Έτσι και τώρα που το σύστημα την χρησιμοποίησε για να καταστείλει την αντίδραση της νεολαίας, οι δυνάμεις αυτές την αποδέχθηκαν πλήρως, με αποκορύφωμα την ΠΚΣ να μιλάει για υποχώρηση της κυβέρνησης, να αποφεύγει το άνοιγμα αντιπαράθεσης με το καθηγητικό κατεστημένο και να το παρακαλάει να πάρει θέση απέναντι στην τηλε-εξεταστική.

Αποχή ως μέσο πάλης μαζί με την κατάληψη

Μέσα στις γενικές συνελεύσεις υπήρξε ο προβληματισμός για το αν η κατάληψη είναι αποτελεσματικό μέσο πάλης το 2024, σε μία εποχή όπου το σύστημα έχει στο οπλοστάσιό του την τηλε-«εκπαίδευση». Η κατάληψη ήταν ανέκαθεν το ανώτατο μέσο πάλης του φοιτητικού κινήματος. Μέσω αυτής διακόπτεται η εκπαιδευτική διαδικασία και δίνεται η δυνατότητα στους φοιτητές να βρίσκονται μέσα στους χώρους τους και να συζητάνε, να πολιτικοποιούνται, να διακρίνουν ποιοι είναι οι σύμμαχοί τους, ποιους έχουν απέναντί τους. Μετουσιώνοντας τις καταλήψεις σε κέντρα αγώνα, οργανώνουν καλύτερα την πάλη τους και βγαίνουν πιο δυνατοί στον δρόμο. Η κατάληψη μπορεί να είναι αποτελεσματική, μόνο αν και εφόσον συμπληρώνεται με αποχή από οποιαδήποτε μορφή τηλε-εκπαίδευσης. Γιατί η μαζική και συλλογική αποχή είναι ο μόνος τρόπος απονομιμοποίησης αυτού του μέσου καταστολής και διατήρησης της ενιαίας δράσης του φοιτητικού κινήματος. Καμία ουσιαστική απάντηση δεν μπορούν να δώσουν ακτιβιστικές προτάσεις, όπως αυτές της αναρχίας και της ΕΑΑΚ περί σαμποτάζ των servers. Δεν πείθουν πολιτικά τον φοιτητικό κόσμο να πάρει τον αγώνα στα χέρια του και παράλληλα τον βάζει στην αναμονή επίλυσης του ζητήματος από κάποιους σωτήρες. Από την άλλη το αίτημα της μαζικής αποχής προϋποθέτει ότι οι φοιτητές είναι το ίδιο υποκείμενο της πάλης τους, άρα πιο συγκροτημένοι πολιτικά μπορούν να οργανώσουν και να δυναμώσουν τον αγώνα τους με ζωντανές καταλήψεις, μαζικές συνελεύσεις και διαδηλώσεις.

Να αρνηθούμε την Ευρωπαϊκή πολιτική και τις εκλογές τους, οι φοιτητές να στηριχτούμε στις δικές μας δομές

Σταύρος Λώλης
(ΗΜΜΥ ΔΠΘ)

Διανύουμε μια περίοδο όπου η ολομέτωπη επίθεση από μεριάς συστήματος και κυβέρνησης, προχωρά και οξύνεται σε όλα τα επίπεδα. Οι λαϊκές μάζες βιώνουν την εκμετάλλευση και τον κατακερματισμό κεκτημένων δικαιωμάτων, τόσο με το νομοθετικό έργο του κοινοβουλίου όσο και με τους διαμορφωμένους όρους στην καθημερινότητα τους, ακρίβεια, εργασιακός μεσαίωνας, φασιστικοποίηση, ταξικοί φραγμοί στην παιδεία, υγεία κ.λπ. Είμαστε στην περίοδο εκείνη, όπου η νεολαία και ο λαός αρχίζουν να αμφισβητούν την κυρίαρχη πολιτική και ξαναγνωρίζουν τις κινηματικές διαδικασίες, την κατεύθυνση της αντίστασης και της διεκδίκησης. Οι μεγαλειώδεις φοιτητικές κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις και καταλήψεις αλλά και οι μαζικές απεργίες του προηγούμενου διαστήματος από μεριάς λαϊκών στρωμάτων και αγροτιάς, δείχνουν μια συσσωρευμένη οργή, αγανάκτηση αλλά και αναγκαιότητα, στην βάση αυτών των αβιώτων συνθηκών, να δοθεί απάντηση σε όλο αυτό που ζούμε. Παράλληλα, η προσπάθεια συγκάλυψης της δολοφονίας των Τεμπών, η υπόθεση της 12χρονης από τα Σεπόλια, η δολοφονία της 28χρονης γυναίκας έξω από Α.Τ., τα φασιστικά μορφώματα που ξεπηδούν, η επίθεση κατά των τρανς ατόμων στην Θεσσαλονίκη, φανερώνουν ένα σύστημα που σαπίζει και δεν έχει τίποτα να προσφέρει, μόνο να συνεχίζει να δηλητηριάζει τις ανθρώπινες σχέσεις, να γεννά τον φασισμό.

Σε αυτό το περιβάλλον, το σύστημα τρέμει μήπως και οι λαϊκές μάζες βρουν διέξοδο στο κίνημα και τους αγώνες. Τρέμει μήπως ο λαός κατανοήσει ποιος είναι ο πραγματικός τους εχθρός. Έτσι, προσπαθεί να διοχετεύσει αυτή την οργή σε ακίνδυνες για το σύστημα κατευθύνσεις, ή και βοηθητικές. Η συζήτηση γύρω από τις Ευρωεκλογές έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό, τόσο από τις αστικές – συστημικές δυνάμεις (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, Νέα Αριστερά) όσο και από τις δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς. Μια συζήτηση, που αποπροσανατολίζει, καθησυχάζει, αδρανοποιεί.

Νομιμοποίηση της Ευρωπαϊκής πολιτικής, βάθεμα της εξάρτησης και της υποτέλειας.

Οι Ευρωεκλογές δεν είναι κάτι άλλο πέρα από την νομιμοποίηση ενός ιμπεριαλιστικού οργανισμού, της εξάρτησης και της υποτέλειας. Η πολιτική κατεύθυνση που ξεκινάει από τους ιμπεριαλιστικούς πυλώνες της ΕΕ και διοχετεύεται στις εξαρτημένες χώρες, όπως η δικιά μας. Η συμμετοχή μας σε αυτές τις εκλογές, βολεύει τόσο τους ξένους ιμπεριαλιστές και τα ξένα μονοπώλια, αλλά και τους ντόπιους υποτακτικούς τους, που θέλουν νομιμοποίηση στις πολιτικές που επιβάλουν στο λαό της χώρας. Άλλωστε το

ευρωκοινοβούλιο ως θεσμός δεν έχει ουσιαστικό ρόλο στην χάραξη των κατευθύνσεων στα πλαίσια της Ε.Ε. Ο ρόλος του είναι περισσότερο διακοσμητικός.

Η οικονομική εξάρτηση και οι διαμόρφωση των όρων παραγωγής της κάθε χώρας μέλους της ΕΕ για την αποφυγή «ανταγωνισμών μεταξύ των μελών της ΕΕ», δεσμεύουν στις εξαρτημένες χώρες. Η ΚΑΠ (Κοινή Αγροτική Πολιτική) και η αποβιομηχάνιση της Ελλάδας, την αναγκάζουν να στρέφεται στις εισαγωγές προϊόντων απ' έξω, ενώ παράλληλα βαθαίνει η οικονομική εξάρτηση, που μεταφράζεται σε πολιτική εξάρτηση και

αντίστροφα. Αυτό οδηγεί σε περεταίρω λιτότητα για τον λαό μας, δμηνες σεζόν και εργασιακή γαλέρα για την νεολαία. Συμφέροντα και κατευθύνσεις που περνάνε και από την εκπαίδευση. Η συνθήκη της Μπολόνια και οι ευρωπαϊκές οδηγίες για την αναθεώρηση τους άρθρου 16, οδηγούν εν τέλει στον νόμο Πιερρακάκη για την δημιουργία ξένων ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Η ΕΕ μόνο Ευρώπη των λαών δεν είναι!

Η πολιτικές της ΕΕ, για την εξυπηρέτηση του καπιταλιστικού – ιμπεριαλιστικού συστήματος, δεν έχουν τίποτα να δώσουν στους λαούς. Το νομικό οπλοστάσιο που διαμορφώνει, χτυπά κατοχυρωμένα δικαιώματα των εργαζομένων σε όλα τα επίπεδα. Από τις απολύσεις εγκύων γυναικών, μέχρι τους αντεργατικούς νόμους και τις ατομικές συμβάσεις εργασίας, διαμορφώνεται το περιβάλλον της ακραίας εκμετάλλευσης, που αποτελεί μετά πρότυπο αλλά και κατεύθυνση σε όλες τις χώρες της ΕΕ.

Στα πλαίσια των αναγκαιοτήτων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, για το ξαναμοίρασμα του πλανήτη και τις πολλαπλές κρίσεις και αδιέξοδα που έχει να διαχειριστεί το σύστημα και η ΕΕ, γεννιέται ο πόλεμος στην Ουκρανία, επεμβάσεις στην Μέση Ανατολή, η σφαγή του Παλαιστινιακού λαού, πείνα, προσφυγιά, πνιγμένοι μετανάστες στο Αιγαίο. Είναι αυτή η πολιτική που γεννά και θρέφει τον φασισμό. Που αναπαράγει την θεωρία των « 2 άκρων », αναπαράγοντας μια ανιστόρητη, επικίνδυνη, και αποπροσανατολιστική θεώρηση, μπας και γλιτώσει από τους

κόκκινους εφιάλτες της.

Να στηρίξουμε τις δικές μας δομές!

Δεν περιμένουμε το σύστημά τους και τις δομές του για την κατοχύρωση των δημοκρατικών μας δικαιωμάτων. Αντίθετα, ως φοιτητές πρέπει να ενισχύσουμε και να στηρίξουμε τις δικές μας δομές. Μέσω των φοιτητικών μας συλλόγων, των συνελεύσεων, των ανεξάρτητων από το κράτος φοιτητικών εκλογών.

Όπως κάθε χρονιά, έτσι και φέτος, οι φοιτητικοί σύλλογοι πανελλαδικά θα προχωρήσουν σε φοιτητικές εκλογές. Μια πολιτική διαδικασία, αποτύπωσης πολιτικών συσχετισμών μεταξύ των δυνάμεων και συγκρότησης Διοικητικών Συμβουλίων. Η μαζικοποίηση των φοιτητικών εκλογών, θα βγάλει τους φοιτητικούς συλλόγους πιο δυναμωμένους και με πολιτική νομιμότητα, ώστε να οργανωθεί η πάλη των φοιτητών. Το κράτος προσπαθεί, ενεργοποιώντας μια σειρά από μηχανισμούς και νόμους, να χτυπήσει τον συνδικαλισμό μέσα στις σχολές. Με την κρατική παρέμβαση για τα συμβούλια φοιτητών ως αντιπαραθετικές δομές στους φοιτητικούς συλλόγους, τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες και τα ενιαία ψηφοδέλτια. Το φοιτητικό κίνημα ενάντια στο ν. Πιερρακάκη, απέδειξε πως για να στηθεί ένας αγώνας, πρέπει να έχει κατοχυρωμένα και στέρεα τα συλλογικά του όργανα. Να υπερασπιστούμε τους συλλόγους μας, να μαζικοποιήσουμε τις φοιτητικές εκλογές, μαυρίζοντας τις συστημικές δυνάμεις, γυρνώντας την πλάτη στον ρεφορμισμό.

Θέλουμε συλλόγους μαζικούς, δυναμωμένους και αγωνιστικούς!

Να σπάσουμε κάθε λογής εκλογικίστικες λογικές και να δώσουμε πολιτικό χαρακτήρα στις φοιτητικές εκλογές. Να δοθεί το πεδίο να γίνουν κατανοητά τα διάφορα πολιτικά σκεπτικά των δυνάμεων, να αναδειχθούν οι αγωνιστικές φωνές μέσα στους συλλόγους. Να μην δούμε τις εκλογές των φοιτητικών συλλόγων, ούτε σαν εκτόνωση αλλά ούτε και σαν την μητέρα των μαχών μας. Οι εκλογές πρέπει να αποτυπώνουν και να μεταφράζουν τα πολιτικά συμπεράσματα των κινηματικών διαδικασιών και όχι να αποτελούν αντικαταστάτη του φοιτητικού κινήματος.

Έχουμε ανάγκη τους δυνατούς φοιτητικούς συλλόγους, που με αγωνιστικές κατευθύνσεις θα βάλουν φραγμό στα σχέδια της κυβέρνησης, θα πολεμήσουν τους ψηφισμένους νόμους ως την ανατροπή τους, θα αρνηθούν τα τραπέζια της συνδιοίκησης. Να ενισχύσουμε τους φοιτητικούς συλλόγους, να στηρίξουμε τις αγωνιστικές δυνάμεις!

Το σχολείο που ετοιμάζουν δεν μας χωρά!

Άννα
(Μαθήτρια, 3ο ΓΕΛ Καλλιθέας)

Τελειώνοντας τη φετινή σχολική χρονιά, το Υπουργείο Παιδείας έχει δώσει μια πολύ καθαρή εικόνα για το πώς προβλέπεται να διαμορφώσει μέσα στα επόμενα χρόνια το τοπίο της δευτεροβάθμιας και της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Κυρίως η φοίτηση στα Λύκεια, πρόκειται με βάση μία σειρά από νέα μέτρα που θα εφαρμοστούν, να μετατραπεί σε έναν αγώνα μετ' εμποδίων για τους μαθητές ώστε να στρέφονται όλο και περισσότερο μακριά από την εκπαίδευση και προς την αγορά εργασίας από πολύ νεαρή ηλικία, ώστε τελικά να φτάνουν στα Πανεπιστήμια λίγοι και εκλεκτοί.

Εθνικό απολυτήριο

Ένα από τα νέα μέτρα που προβλέπεται να εφαρμοστούν είναι το Εθνικό Απολυτήριο. Το Εθνικό Απολυτήριο είναι ουσιαστικά πανελλαδικές εξετάσεις σε κάθε τάξη του Λυκείου με στόχο να αποκλείσουν μαθητές όχι μόνο από την τριτοβάθμια εκπαίδευση αλλά ακόμα και από το Λύκειο. Το μέτρο αυτό προβλέπει την ολοκληρωτική επιβολή της τράπεζας θεμάτων στις εξετάσεις ώστε να μπαίνουν από αυτήν όλα τα θέματα και κανένα από τους καθηγητές. Από αυτές τις εξετάσεις, σε συνδυασμό με τους βαθμούς των τετραμήνων με το ανάλογο ποσοστό σε κάθε τάξη, θα προκύπτει τελικά ένας γενικός μέσος όρος του απολυτηρίου, ο οποίος θα επηρεάζει και την είσοδο των μαθητών στα πανεπιστήμια.

Οι ταξικοί φραγμοί που βάζουν όμως στους μαθητές δε σταματάνε εκεί. Αντιθέτως κορυφώνονται με την εισαγωγή πιστοποιητικών αγγλικών και υπολογιστών ως απαραίτητη προϋπόθεση για την απόκτηση του απολυτηρίου, τα οποία θα οδηγήσουν στην αύξηση των ήδη πολλών εντατικών φροντιστηρίων, αφού τα σχολικά μαθήματα δεν προσφέρουν τις συγκεκριμένες γνώσεις.

Οι μαθητές επομένως θα πρέπει να κάνουν έναν τριετή αγώνα για να πάρουν ένα απλό απολυτήριο, ενώ όσοι δε μπορούν να πληρώσουν τα φροντιστήρια δεν θα μπορούν ούτε καν να πάρουν μέρος σε αυτόν και θα οδηγούνται στη «μαθητεία», δηλαδή σε κακοπληρωμένη εργασία, από τα 15 τους κιόλας χρόνια.

Επαγγελματική εκπαίδευση και μαθητεία

Το νομοσχέδιο για την επαγγελματική εκπαίδευση που ψηφίστηκε στην αρχή της χρονιάς έρχεται για να επισπεύσει την είσοδο των μαθητών, που έχουν ήδη αποκλειστεί από τα Πανεπιστήμια, στην αγορά εργασίας μειώνοντας κι άλλο την πρόσβασή τους στην γενική εκπαίδευση. Σύμφωνα με αυτό, πρόκειται να κλείσουν αρκετά ΕΠΑΛ, στη θέση των οποίων θα ανοίξουν σχολές επαγγελματικής κατάρτισης, τα προγράμματα των οποίων θα εξαρτώνται από τις επαγγελματικές ανάγκες της κάθε περιοχής, ώστε οι μαθητές να χρησιμοποιούνται αμέσως μετά τη φοίτησή τους από τους εργοδότες και ακόμα, στα ΕΠΑΛ, θα γίνεται πρακτική εργασία από τους μαθητές. Με πρόσχημα την βοήθεια των μαθητών στην εύρεση εργασίας, αυτό το νομοσχέδιο στοχεύει στο να συνηθίσουν οι νέοι από παιδιά στην χαμηλόμισθη εργασία και σε συνθήκες εκμετάλλευσης.

Το νομοσχέδιο αυτό δηλαδή, δείχνει καθαρά την πρόθεση για την δημιουργία μιας νεολαίας που θα έχει γνωρίσει μόνο τη ζωή χωρίς δικαιώ-

ματα, ώστε να υποτάσσεται στον κάθε ιδιώτη που θα τη χρησιμοποιεί σαν εργαλείο για το κέρδος του.

Εντατικοποίηση της καταστολής μέσα στα σχολεία

Μετά από την τράπεζα θεμάτων κι την Ε.Β.Ε. που έφερε μαζικό αποκλεισμό των μαθητών από τα Πανεπιστήμια, καθώς και με τον ψηφισμένο πλέον νόμο για την ίδρυση Ιδιωτικών Πανεπιστημίων, εμφανίζονται συνεχώς όλο και περισσότερα αλλά και σκληρότερα μέτρα. Μέτρα για τις εξετάσεις για την ανατροπή αυτής της πολιτικής.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα της στοχοποίησης τέτοιων μαθητικών κινητοποιήσεων αποτελούν τα τηλεμαθήματα, οι λεγόμενες «μαύρες λίστες» των μαθητών, οι συλλήψεις τους στις καταλήψεις, καθώς και το νομοσχέδιο που ορίζει ως «σχολική βία» την «παρεμπόδιση της ομαλής διεξαγωγής των μαθημάτων» βαφτίζοντας δηλαδή ως βία την οποιαδήποτε προσπάθεια αντίστασης των μαθητών.

Πώς βιώνουν οι μαθητές αυτούς τους φραγμούς;

Οι μαθητές, στον αγώνα τους να ξεπεράσουν αυτούς τους φραγμούς για να μπουν στο Πανεπιστήμιο, αναγκάζονται να ζουν μια σχεδόν μηχανική ζωή στη διάρκεια της οποίας θυσιάζουν άλλες δρα-

στηριότητες που αρμόζουν στην ηλικία τους για να ανταπεξέλθουν στα πολύωρα καθημερινά φροντιστήρια, στην πίεση αλλά και στο διάβασμα που απαιτείται. Καθώς αυξάνονται οι περιορισμοί μέσα στο σχολικό περιβάλλον, οι μαθητές βιώνουν ένα σχεδόν ασφυκτικό σχολείο που τους απειλεί διαρκώς με αποβολές και απουσίες.

Ύστερα, υπάρχουν και μαθητές από οικογένειες που δυσκολεύονται να αντιμετωπίσουν αυτόν τον καταγισμό ταξικών φραγμών και ταυτόχρονα με τη προσπάθειά τους να πάρουν τουλάχιστον ένα απολυτήριο Λυκείου, αναγκάζονται να δουλεύουν και να ανησυχούν για την κάλυψη των βασικών αναγκών της οικογένειάς τους.

Παρόλα αυτά, οι νέοι έχουν πλέον καταλάβει ποιο είναι το μέλλον που προορίζεται για αυτούς και έχουν αρχίσει να το αμφισβητούν και να συμμετέχουν στον αγώνα ενάντια στα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια αλλά και κάθε νόμου που στοχεύει στην απόκλιση τους από το δικαίωμα στην εκπαίδευση. Μέσα από τις μαζικές τους κινητοποιήσεις μαζί με τους φοιτητές, έγινε αντιληπτό το γεγονός ότι η νεολαία δε θα σταματήσει να αντιστέκεται ενάντια στο σύστημα που βάζει φραγμούς στο μέλλον της και θα συνεχίσει να διεκδικεί τα δικαιώματά της.

Πειθαρχικές και ποινικές διώξεις εκπαιδευτικών, ποιος ο λόγος;

Συνέντευξη με τον Παναγιώτη Χουντή,
μέλος της ΕΛΜΕ Πειραιά και 1 από τους 11
διωκόμενους εκπαιδευτικούς

1) Έναυσμα: Με τι κατηγορίες βρίσκονται αντιμέτωποι οι εκπαιδευτικοί στον Πειραιά;

Π.Χ. Υπάρχουν συνολικά ενεργές διώξεις σε 8 συναδέλφους, εξελίσσεται ΕΔΕ σε άλλους 2, ενώ φημολογείται ότι μεθοδεύεται σε έναν ακόμα. Πολλοί από τους διωκόμενους έχουν πολλαπλές διώξεις (πειθαρχικές και ποινικές) – άρα μιλάμε για δεκάδες αδικήματα, μερικά από τα οποία είναι βαριά: διατάραξη της λειτουργίας υπηρεσίας, παράνομη βία, φθορά ξένης ιδιοκτησίας, ηθική αυτουργία σε εξύβριση - απειλή - επικίνδυνη σωματική βλάβη, παρεμπόδιση διαδικασίας αξιολόγησης, «φωνασκίες» σε σχολείο (συνθήματα δηλαδή!), παραβίαση του δικαιώματος της... εργασίας (του αξιολογητή!), δημόσια κριτική προϊστάμενης αρχής και πολλά ακόμα ευφάνταστα. **Όλα αφορούν συνδικαλιστική και πολιτική δράση**, δηλαδή συμμετοχή σε κινητοποιήσεις του σωματείου ενάντια στις εξετάσεις PISA και σε ημερίδα διαφήμισης των ιδιωτικών σχολείων, σε άλλες κινητοποιήσεις του σωματείου, σε επιτυχημένη κινητοποίηση εκπαιδευτικών και μαθητών ενάντια στην αξιολόγηση, αλλά και για συμμετοχή σε προσπάθεια διαδήλωσης κατά την επέτειο της δολοφονίας Γρηγορόπουλου το 2020 στην καραντίνα. Από τους/τις 11 συναδέλφους/ισσες που είναι στο στόχαστρο, οι 9 ανήκουν στην Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής, όπου συμμετέχουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, και από αυτούς, οι 5 στις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών.

Ουσιαστικά, αξιοποιούνται όλοι οι ψηφισμένοι αντιδραστικοί απεργοκτόνοι νόμοι για να στηθούν πειθαρχικά. Ενώ, τεκμήρια εγκλήματος αποτελούν τα πανό και τα συνθήματα! Μιλάμε για πραγματική πορεία φασιστικοποίησης!

2) Έναυσμα: Για ποιο λόγο πιστεύετε πως έχει προχωρήσει η κυβέρνηση στις διώξεις και τι επιδιώκει μέσα από αυτές;

Π.Χ. Είμαστε μπροστά σε ένα νέο τοπίο πρωτοφανούς επίθεσης στα λαϊκά δικαιώματα σε όλους τους τομείς. **Ο παροξυσμός τρομοκρατίας κρίνεται απαραίτητος από το σύστημα, για να περάσει με χτυπημένες τις αντιστάσεις ο αντιλαϊκός οδοστρωτήρας στην εκπαίδευση.** Από τη μία ιδιωτικά πανεπιστήμια και μέσα-έξω των ΜΑΤ στις σχολές, από την άλλη νέα ταξικά σφαγεία που ετοιμάζονται στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση μέσω των πανελλαδικού τύπου εξετάσεων και στις τρεις τάξεις του λυκείου. Και μην ξεχνάμε το αντιλαϊκό τσίρκο της τηλε-«εκπαίδευσης», που έχει αποδειχτεί πια πλήρως ο αντιδραστικός της ρόλος – μια εξέλιξη που έχει δικαιώσει πλήρως τον αγώνα που έδωσαν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευ-

τικών για την αποκάλυψη και απονομιμοποίησή του,

Σύμφωνα με το σύστημα και την κυβέρνηση, ο κλάδος των εκπαιδευτικών πρέπει, τόσο με την διαβόητη αξιολόγηση όσο και με την βροχή διώξεων, να πάψει να ρίχνει άμμο στα γρανάζια της επίθεσης και να στοιχηθεί σπασμένος και τρομοκρατημένος ως ο τελευταίος ιμάντας μεταβίβασης της αντιδραστικής και αντιλαϊκής πολιτικής του συστήματος στην εκπαίδευση, απέναντι στα παιδιά του λαού – τους μαθητές.

Με δυο λόγια, θεωρούμε ότι **όλη η επίθεση που γίνεται στους εκπαιδευτικούς έχει ως τελικό αποδέκτη τους μαθητές και τις μαθήτριες – τα παιδιά του λαού, που πρέπει να εκπαιδευτούν στην τρομοκρατία και την υποταγή,**

Για αυτό ακριβώς, το να αποτραπεί αυτή η επίθεση τρομοκρατίας δεν αφορά μόνο τα θύματα των διώξεων ούτε και μόνο τους εκπαιδευτικούς. Αλλά το λαό και τα παιδιά του.

3) Έναυσμα: Ποια είναι η τοποθέτηση των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών για την αξιολόγηση;

Π.Χ. Η αξιολόγηση είναι πολυεργαλείο επίθεσης σε μαθητές και εκπαιδευτικούς. Στοχεύει:

- Στην τρομοκρατία, πειθάρχηση και υποταγή των εκπαιδευτικών για να αποτελούν τον τελικό ιμάντα μεταβίβασης της αντιδραστικής πολιτικής στους μαθητές.
- Στην ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, στην μισθολογική καθήλωση ή μείωση, στις «επιμορφώσεις» τρομοκρατίας και απειλές και στο μέλλον απολύσεις.
- Στην ενοχοποίηση των θυμάτων («οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές των σχολείων της φτωχολογιάς φταίνε που τα φτωχόπαιδα δεν περνάνε σε καλές σχολές, για τα φαινόμενα κοινωνικής απόγνωσης και βίας στα σχολεία» κοκ).
- Στην ταξική κατηγοριοποίηση σχολείων και εκπαιδευτικών.
- Στο σπάσιμο του «ενιαίου» στα σχολεία, ώστε ομάδες εκπαιδευτικών να στρέφονται η μία στην άλλη και να επιβληθεί ένας εσωτερικός κανιβαλισμός στα σχολεία.

Τα παραπάνω τα κάνει απολύτως συνειδητά το σύστημα, γι' αυτό και έχει λυσσάξει για την προώθησή της. Τα παραπάνω τα έχουν αντιληφθεί οι εκπαιδευτικοί, γι' αυτό και παραμένουν πεισματικά αντίθετοι!

Δεν υπάρχει μια «άλλη καλή αξιολόγηση». Την αξιολόγηση θα την εφαρμόσουν αυτοί που έχουν τους παραπάνω στόχους, το σύστημα και οι κυβερνήσεις του. Το να νομίζει κανείς ότι «παλεύει για σωστή εφαρμογή της» είναι τόσο αυταπάτη όσο το «να υπάρχουν τα ΜΑΤ για να προστατεύουν τους διαδηλωτές».

Η απεργία/αποχή είναι χρήσιμο μέσο αντίστασης, που άμεσα πρέπει όλα τα πρωτοβάθμια σωματεία (ΣΕΠΕ/ΕΛΜΕ) να την προκηρύξουν ξανά... αλλά δεν αρκεί. Ιδιαίτερα σε αυτή τη φάση που οι συνδικαλιστικές ηγεσίες λακίζουν ή μένουν μόνο σε αυτή τη μορφή πάλης. **Η απεργία/αποχή αντλεί τη δύναμή της από τη συλλογικότητα.** Πρέπει να συνοδεύεται πάντοτε με συγκεντρώσεις στα σχολεία για να αποτρέψουν τους αξιολογητές να αξιολογήσουν. Να στην απεργία/αποχή, αλλά να δοθεί παράλληλα η μάχη που από την πρώτη στιγμή η συνδικαλιστική ηγεσία αποφεύγει, παρά το δεδομένο πως ο κλάδος των εκπαιδευτικών στο σύνολό του δεν θέλει την αξιολόγηση. **Να δώσουμε τη ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΜΑΧΗ της ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ της ΑΞΙΟΛΟΓΗΣ, δηλαδή του θεσμικού πλαισίου της.**

4) Έναυσμα: Πώς πρέπει να απαντήσουν οι εκπαιδευτικοί για να μην περάσουν οι διώξεις;

Π.Χ. Σίγουρα, δεν πρέπει να κάνουν πίσω, αλλά να συγκροτήσουν και να κλιμακώσουν τους αγώνες και τις διεκδικήσεις τους για δημόσια δωρεάν παιδεία, για αυξήσεις στους μισθούς, για μονιμοποίηση των αναπληρωτών, για ελευθερίες και ζωή με δικαιώματα. Και ταυτόχρονα ο στόχος της ανάκλησης όλων των διώξεων αλλά και το δυνάμωμα του αγώνα για ανατροπή όλων των αντισυνδικαλιστικών νόμων, **πρέπει να μπουν στις σημαίες του κινήματος των εκπαιδευτικών.**

Ταυτόχρονα, το άνοιγμα του ζητήματος στο λαό είναι η πραγματική ασπίδα απέναντι σε αυτή τη φασίζουσα επίθεση.

Η διαδήλωση που έγινε στις 21/3 στον Πειραιά, αποτέλεσε ένα πολιτικό γεγονός για τα μέτρα της πόλης. 500 εργαζόμενοι και νέοι διαδήλωσαν – ανάμεσά τους 100 εκπαιδευτικοί από τον Πειραιά, στην μεγαλύτερη απογευματινή κινητοποίηση μελών της ΕΛΜΕ Πειραιά – και ως ήταν απούσα η διοίκηση του σωματείου (δυνάμεις του ΠΑΜΕ και του ΣΥΡΙΖΑ). Ολη η ανάδειξη του ζητήματος ανάγκασε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που ως τότε ισχυρίζονταν ότι «δεν υπάρχουν διώξεις» (!) να βγάζουν τώρα ψηφίσματα και να καλούν σε κινητοποιήσεις.

Δεν θα κουραστούμε να αναδεικνύουμε το ζήτημα. Επόμενο βήμα είναι η εκδήλωση στη Νομική στις 25/4, ενώ έχει ήδη αποφασιστεί συγκέντρωση στο κέντρο της Αθήνας το Μάη.

Ο αγώνας θα συνεχιστεί. Σε αυτές τις κρίσιμες στιγμές, οι αντιστάσεις και οι διεκδικήσεις θα δυναμώσουν και θα συγκροτηθούν στην πολιτική λογική ότι **οι αγώνες δεν είναι νόμιμοι ή παράνομοι – είναι δίκαιοι και αναγκαίοι!**

Για τις αγροτικές κινητοποιήσεις: οι αγρότες στους δρόμους!

Τίμος Παπαδόπουλος
(Απόφοιτος ΗΜΜΥ Ξάνθης)

Οι μεγάλες αγροτικές κινητοποιήσεις δεν ήταν μόνο ελλαδικό φαινόμενο. Σε Βουλγαρία, Ιταλία, Ισπανία, Βέλγιο, σε μεγάλο μέρος του συνόλου των ευρωπαϊκών χωρών, οι αγρότες βγήκαν στο δρόμο, μπλόκαραν κεντρικούς άξονες, κατέβασαν τρακτέρ σε πλατείες και κεντρικές οδούς, για να διεκδικήσουν τα δίκαια αιτήματά τους. Η αγροτική πολιτική (κυρίαρχα της Ευρωπαϊκής Ένωσης) έχει τσακίσει το αγροτικό εισόδημα, εξωθώντας τον κόσμο της αγροτιάς να αφήσει την παραγωγή και τον πρωτογενή τομέα σε αναζήτηση άλλης «καριέρας».

Οι αγρότες, σε αντίθεση με αυτούς που επινοούν και εφαρμόζουν τις πολιτικές που τους καταστρέφουν, δεν ψάχνουν «καριέρα». Ψάχνουν να μπορούν να ζήσουν αξιοπρεπώς. Γιατί όσο και αν δηλώνει ο πρωθυπουργός Μητσοτάκης – προκλητικά σε συνέντευξη, για να απαντήσει τάχα στο ζήτημα της ακρίβειας που καλπάζει – ότι: «αυτό που είναι πρόβλημα για τον καταναλωτή, είναι κέρδος για τον παραγωγό», η δήλωση του Έλληνα αγρότη σε κινητοποίηση είναι η πραγματική αλήθεια: «Εγώ πουλάω τον αρακά 0,43/κιλό και τον βρίσκω στο super market 3,85 τα 850 γραμμάρια».

Σε τι χώρα ζούμε;

Ο πρωτογενής τομέας στην Ελλάδα ματώνει εδώ και δεκαετίες, με αποτέλεσμα την τεράστια συρρίκνωση του. Πριν και λίγο μετά τον Β' παγκόσμιο, η χώρα από αγροτο-βιομηχανική γίνεται βιομηχανο-αγροτική ενώ τα τελευταία χρόνια, έχει μετατραπεί σε χώρα υπηρεσιών (τριτογενής τομέας) με τεράστια μείωση του πρωτογενή και δευτερογενή τομέα. Το παραπάνω αποτυπώνεται χαρακτηριστικά και στο ΑΕΠ: το 1981, το 17% του συνόλου του ΑΕΠ προερχόταν από τον πρωτογενή τομέα ενώ το 2011, το ποσοστό να διαμορφώνεται στο 2,5%.

Ο αγροτικός τομέας στην χώρα και αλλού, διαλύθηκε από την πολιτική της Ε.Ε., την λεγόμενη «Κοινή Αγροτική Πολιτική» (ΚΑΠ). Μέσω της ΚΑΠ, επιβλήθηκε ακόμα και ολικό σταμάτημα παραγωγής προϊόντων ακόμα και σε χώρες πλήρως παραγωγικές στο εκάστοτε προϊόν. Επιβλήθηκε η εξαγωγική και εισαγωγική πολιτική, όχι με όρους παραγωγικής δυνατότητας, αλλά με όρους ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας. Πλέον, στα πλαίσια της ΚΑΠ, υιοθετείται και το «νοιάξιμο» τάχα για το περιβάλλον. Αυτοί που, κυριολεκτικά κάθε δευτερόλεπτο που περνάει, καταστρέφουν τον πλανήτη στο βωμό του κέρδους, που σφάζουν λαούς στους πολέμους και διαλύουν χώρες ολόκληρες, που έχουν κάνει ορατή ακόμα και την γενικευμένη πυρηνική σύρραξη στα πλαίσια των ανταγωνισμών τους, κάνουν ότι τους έπιασε ο πόνος για το περιβάλλον...

Τα βάρη πέφτουν στις πλάτες του λαού και της αγροτιάς και πάλι. Δηλώνει αγρότης σε τηλεοπτική συνέντευξη: «Φέτος πουλάμε φθηνότερα από πέρσι. Πέρσι όμως την κιλοβατώρα την πληρώναμε 0,07 και φέτος έχει πάει 0,17 ευρώ, και το πετρέλαιο 1,1 και τώρα πήγε 1,8 ευρώ». Οι αυξήσεις των

τιμών γίνονται τόσο στα πλαίσια της γενικότερης ακρίβειας που μαστίζει τον λαό μας, αλλά και στα πλαίσια της ΚΑΠ και των υποτιθέμενων στόχων για τη μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου και τη βελτίωση της περιβαλλοντικής βιωσιμότητας της γεωργίας. Οι αγρότες υποστηρίζουν ότι αυτοί οι στόχοι είναι πολύ απαιτητικοί και οδηγούν σε αυξημένα κόστη και περιορισμούς.

Οι αληθινοί και οι ψεύτικοι σύμμαχοι

Για όλα τα παραπάνω, οι διεκδικήσεις των αγροτών ήταν ξεκάθαρες: φθηνό αγροτικό ρεύμα, αφορολόγητο αγροτικό πετρέλαιο, πάλη ενάντια στη νέα ΚΑΠ που φέρνει μείωση των επιδοτήσεων. Και ποιοι έσπευσαν να φανούν, στα λόγια μόνο, «συμπαραστάτες» τους; Ο υπουργός Αυγενάκης, ο ίδιος ο Πρωθυπουργός Μητσοτάκης με δηλώσεις του σε διάφορες φάσεις, και άλλοι του συστημικού σιναφιού. Αυτοί δηλαδή που ψηφίζουν και εφαρμόζουν τις πολιτικές που κάνουν την αγροτική παραγωγή μη βιώσιμη στη χώρα. Αυτοί δηλαδή που ψηφίζουν και εφαρμόζουν τις πολιτικές που κάνουν την αγροτική παραγωγή μη βιώσιμη στη χώρα! Από την μία, οι υπογραφές όλων τους αστράφτουν στις επιταγές της ΕΕ για την εφαρμογή του ειδικού φόρου κατανάλωσης που τσακίζει τους αγρότες, και από την άλλη, βερμπαλίζουν προκλητικά για την «στήριξη» τους στα αιτήματα των αγωνιζόμενων αγροτών.

Η δυσαρέσκεια για την κυβερνητική πολιτική δεν υπάρχει μόνο στην αγροτιά. Οι φοιτητές με την πάλη τους ενάντια στον νόμο Πιερρακάκη, οι εκπαιδευτικοί, οι υγειονομικοί, οι δικηγόροι, οι καλλιτέχνες βγαίνουν στο δρόμο και παλεύουν ενάντια στην πολιτική του συστήματος. Σε πολλές περιπτώσεις, με κινητοποιήσεις τόσο μαζικές όσο και με διάρκεια. Είναι δύο τα βασικά ζητήματα που πρέπει να ξεπεραστούν την επόμενη περίοδο για την συνέχεια των κινητοποιήσεων και τη δημιουργία πραγματικού προβλήματος στην κυβέρνηση και το σύστημα, το οποίο μπορεί να οδηγήσει σε νίκες:

Πρώτον, να μπουν στην κουβέντα και να γίνουν αντικείμενο πάλης συνολικότερα πολιτικά προτάγματα. Το πρόταγμα για να παρθούν πίσω οι αυξήσεις στις τιμές των καυσίμων και της ενέργειας, το αίτημα για μείωση του κόστους παραγωγής και της φορολογίας, η διεκδίκηση αποζημιώσεων από τις καταστροφές των πρόσφατων πλημμυρών αποτελούν σοβαρές αιχμές που ορθώνουν αντιστάσεις ενάντια στην ολομέτωπη επίθεση της κυβέρνησης και του συστήματος και την πολιτική της ακρίβειας, της καταλήστευσης των εισοδημάτων, της απαξίωσης του βιός των μικρομεσαίων αγροτών για τα κέρδη του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου. Με λίγα λόγια, ο αγώνας χρειάζεται να πολιτικοποιηθεί, σε βαθμό που αυτοί που τον διεξάγουν να αντιλαμβάνονται το βάθος αυτού που παλεύουν, απέναντι σε ποιους και με ποιους συμμάχους. Έτσι αποκτούνται τα απαραίτητα «πολιτικά καύσιμα», που κάνουν τους αγώνες επίμονους και με διάρκεια.

Δεύτερον, όλα τα κομμάτια της κοινωνίας που αγωνίζονται, πρέπει να συνενωθούν σε ένα ενιαίο κίνημα, απέναντι στην πολιτική της κυβέρνησης και του συστήματος συνολικά. Με αυτόν τον τρόπο πολλαπλασιάζονται οι δυνάμεις του αγώνα, δημιουργούνται με καλύτερους όρους οι προϋποθέσεις να αποκτήσει παλλαϊκά χαρακτηριστικά. Είναι τελικά αυτό που μπορεί να οδηγήσει τον αντίπαλο σε υποχωρήσεις και το κίνημα σε νίκες!

Ακόμα κι αν
ψηφίστηκε
μέσα στη Βουλή

6τους δρόμους
θα παλεύουμε
για την
ανάτροπή

Μερικές εβδομάδες μετά το ξέσπασμα του αγώνα των φοιτητών ενάντια στο νόμο-πλέον Πιερρακάκη, αυτές οι γραμμές γράφονται την ώρα που ένας πρώτος κύκλος πολύ μαζικών κινητοποιήσεων έχει κλείσει. Μετά την ψήφιση του νόμου Πιερρακάκη στις 8 Μάρτη, έχουμε πλέον μεταπηδήσει από τις «συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις» στην «εύρυθμη ακαδημαϊκή λειτουργία». Αν κάτι έχει ουσία - και είναι πολλά τα διδάγματα που μας έδωσε και έχει να μας δώσει αυτή η νέα συνθήκη που διαμορφώθηκε στους φοιτητικούς συλλόγους- είναι αφενός το πώς φτάσαμε ως εδώ και αφετέρου το πού μπορούμε να πάμε από εδώ και πέρα. Τι πυροδότησε αυτό το κίνημα και μέχρι που μπορεί να φτάσει.

Το χρονικό - Πότε, γιατί και πώς ξεκίνησε αυτός ο αγώνας;

Ήδη από το καλοκαίρι του 2023 η κυβέρνηση είχε φανερώσει τις διαθέσεις της. Η συζήτηση περί αναθεώρησης του άρθρου 16 του Συντάγματος είχε ανοίξει και η πρώτη ιδιωτική Ιατρική σχολή στην χώρα παρουσιαζόταν σαν να ήταν ήδη «στα σκαριά». Πέρασαν όμως αρκετοί μήνες μέχρι να ενταθούν οι συζητήσεις για τα 6(!) νομοσχέδια που προετοίμαζε η κυβέρνηση για την εκπαιδευτική «αντιμεταρρύθμιση» που επιδιώκει. Τέτοια ήταν η βιασύνη τους που εν μέσω Χριστουγέννων ο υπουργός Παιδείας έθεσε «απαγορευτικό μετακινήσεων» εκτός Αθηνών στα στελέχη του, ώστε να επιταχυνθεί η κατάρτιση των νομοσχεδίων. Δεν τους βγήκε το αρχικό σχέδιο για διαβούλευση και ψήφιση μέσα στις γιορτές -πάγια τακτική για μια σειρά εκπαιδευτικά νομοσχέδια να «πιάνουν» τους φοιτητές εκτός σχολών. Τα σχέδια τους θα μετατεθούν για την αμέσως επόμενη «δύσκολη περίοδο» για τους φοιτητές, την εξεταστική.

Παρόλα αυτά, η νεολαία έβλεπε ήδη σε αυτό το νομοσχέδιο την αμφισβήτηση του δικαιώματος της να σπουδάξει. Η ίδια νεολαία που είχε υποβληθεί στο κάτεργο των πανελληνίων και της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής, που ασφυκτιεί οικονομικά μαζί με την οικογένειά της, που δεν βλέπει μέλλον στον εργασιακό μεσαίωνα ούτε στα πολεμικά σχέδια για τα οποία την προορίζουν, ένιωσε να της «αρπάζουν» κάτι που στις συνειδήσεις της ήταν καταχωρημένο ως «κεκτημένο», το δικαίωμά της να σπουδάζει δωρεάν. Και η ίδια νεολαία που την έχουν γαλουχήσει στην ματαιότητα των αγώνων και στον ατομικό μονόδρομο, ξεπέρασε προβληματικές που ταλανίζουν χρόνια τους αποσυγκροτημένους φοιτητικούς συλλόγους και στράφηκε στην συλλογική πάλη.

Πρώτο δεκαήμερο Ιανουαρίου του 2024

Οι πρώτες γενικές συνελεύσεις, διαδηλώσεις αλλά και καταλήψεις ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη και την αναθεώρηση του άρθρου 16 ξεπηδάνε ανά σχολή και ανά πόλη με μεγάλη μαζικότητα. Επίκεντρο της κινητικότητας γίνεται η Αθήνα, η οποία εκπέμπει αγωνιστικό παλμό προς τις υπόλοιπες γωνιές της χώρας. Εκτός των φοιτητικών συλλόγων, στις πρώτες αυτές κινητοποιήσεις συμμετέχουν και σχολεία που τελούν υπό κατάληψη. Παρά την χρόνια αποσυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων, την κινηματική νηνεμία των τελευταίων αρκετών ετών, οι συλλογικές διαδικασίες ζωντανεύουν απροσδόκητα γρήγορα και στο «παιχνίδι» μπαίνουν και μέσα πάλης - όπως η κατάληψη- που επί χρόνια βρίσκονταν στο περιθώριο. Τα πρώτα δείγματα των διαθέσεων της νεολαίας αλλά και του λαού που πλαισιώνει τις κινητοποιήσεις έχουν φανεί και δεν μένει παρά να ενισχυθούν, να πολιτικοποιηθούν, να αποκτήσουν προοπτική.

Δεύτερη εβδομάδα κινητοποιήσεων: Μαζικοποίηση των συλλογικών διαδικασιών, δειλή εμφάνιση συστημικών δυνάμεων

Η απάντηση των φοιτητών στην αμφισβήτηση του δικαιώματός τους στις σπουδές, είναι εκκωφαντική. Οι συνελεύσεις μαζικοποιούνται ανά εβδομάδα και οι διαδηλώσεις είναι το ραντεβού της κάθε Πέμπτης. Φοιτητές, μαθητές, εκπαιδευτικοί, συναντιόνται στους δρόμους, με μία αξιοθαύμαστη συνέπεια που εμφανώς έλειπε από τους τελευταίους αγώνες που είχαν δοθεί. Οι φοιτητικοί σύλλογοι, συντονίζονται από κοινού μετά το πέρας των διαδηλώσεων (με διαφοροποιήσεις ανά πόλη - πχ στη Θεσσαλονίκη έχουμε δύο διαφορετικά Συντονιστικά Γενικών Συνελεύσεων) και καταλήγουν σε δελτία τύπου που βάζουν - σε γενικές γραμμές- την κατεύθυνση της συνέχισης των

κινητοποιήσεων. Η απόπειρα της κυβερνητικής παράταξης της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ να να μπλοκάρει το κύμα αγωνιστικών αποφάσεων, πέφτει στο κενό. Από τις πρώτες της εμφανίσεις με πλαίσια λόγο της μόνο στο ζήτημα των «ανοιχτών σχολών», ξεσκεπάζεται από τους φοιτητές για την «βρώμικη» δουλειά που υπηρετεί και τελικά περιθωριοποιείται. Ούτε η ΠΑΣΠ, με την πλέον επικίνδυνη τοποθέτηση (ΚΑΤΑ των ιδιωτικών πανεπιστημίων, ΥΠΕΡ των ανοιχτών σχολών) καταφέρνει να ξεγελάσει μια μερίδα φοιτητών και να τους συσπειρώσει. Οι φοιτητές θέλουν να αγωνιστούν και οι «ανοιχτές σχολές» της ΠΑΣΠ του λένε να... «λογαριαστεί μετά». Από τις πρώτες εβδομάδες, μετράμε πολλές δεκάδες καταλήψεις και βλέπουμε την ΔΑΠ να «γκρεμοτσακίζεται» ακόμα και στις σχολές που παραδοσιακά αποτελούν «κάστρα» της.

15/01/24: Εισβολή των ΜΑΤ στην Πολυτεχνειούπολη ενώ 8 σχολές τελούν υπό κατάληψη

Μπορεί οι φοιτητές να «μπήκαν» στις συλλογικές τους διαδικασίες αυθόρμητα και αντανάκλαστικά (χωρίς να αρκεί μια τέτοια συνθήκη για να επιμείνουν σε αυτόν τον δρόμο), όμως απόλυτα φανερός είναι και ο δρόμος που πρέπει να ακολουθήσει η κυβέρνηση απέναντι σε αυτό που της έρχεται κατά μέτωπο. Και δεν είναι άλλος από την ένταση της τρομοκρατίας και της καταστολής. Δεν φτάνει η αστυνομοκρατία στις διαδηλώσεις, όπου σε κάποιες πόλεις (όπως στην Θεσσαλονίκη) καταλήγει σε ωμή καταστολή μετά από κάθε διαδήλωση. Δεν αργούν οι πρώτες επεμβάσεις αστυνομικών δυνάμεων σε χώρους ασύλου, σε σχολές που τελούν υπό κατάληψη, με πρώτη την εισβολή στο ΕΜΠ αλλά και στη συνέχεια στο ΑΠΘ (1/02 και 19/02), στην Κομοτηνή (05/02), στις ΦΕΠΑ κλπ. ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ασφάλεια, κάθε λογής σώμα καταστολής τριγυρνάει και τρομοκρατεί τους φοιτητές, προσαγάγοντας και φακελώνοντας τους.

18/01/24: Ψηφίζεται το νομοσχέδιο για την «Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση»

Ημέρα Πέμπτη, με καλεσμένες κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα ενάντια στο ν/σ Πιερρακάκη, επιλέγει να ψηφίσει η κυβέρνηση με την βοήθεια των «Σπαρτιατών» και της «Πλεύσης Ελευθερίας» το κατάπτυστο νομοσχέδιο που «σπρώχνει» ακόμα πιο νωρίς τα παιδιά των ΕΠΑΛ από τα πιο φτωχά λαϊκά στρώματα στην εργασιακή γαλέρα και τους στερεί το δικαίωμα στις σπουδές. Μετά την ΕΒΕ, την μαθητεία και τους εκατοντάδες ταξικούς φραγμούς, έρχονται οι συγχωνεύσεις των ΕΠΑΛ, οι πρακτικές, ο κατακερματισμός των απολυτηρίων-πτυχίων. Οι μαθητές που βρίσκονται στο πλάι των φοιτητών στο δρόμο, καλούνται να συνδέσουν τον αγώνα ενάντια στο ν/σ Πιερρακάκη με τον αγώνα για την ανατροπή αυτού του νόμου-εκτρώματος. Καλούνται ακόμα να υπερασπιστούν τις καταλήψεις τους που χτυπιούνται άμεσα με αστυνομικές επεμβάσεις και έμμεσα με την τηλε-καταστολή. Βρίσκουν όμως απέναντί τους, εκτός από την ωμή καταστολή, και την ΚΝΕ που ως η κυρίαρχη ρεφορμιστική δύναμη στα σχολεία σαλπίζει... νίκες και επανάπαυση καλώντας τους μαθητές που στηρίζουν τις καταλήψεις τους να αναπτύξουν «εναλλακτικές δράσεις». Κάπως έτσι από τέλη Γενάρη και μετά οι καταλήψεις στα σχολεία που είχαν πάρει μεγάλη έκταση κυρίως στην Αθήνα σταματούν. Η παρουσία των μαθητών στις εβδομαδιαίες διαδηλώσεις μειώνεται συνεχώς. Ο ρόλος του ρεφορμισμού αποδεικνύεται για άλλη μία φορά εχθρικός προς το κίνημα, αυτή τη φορά με θύματα τους μαθητές.

26/01/24: Κατεπείγουσα εισαγγελική έρευνα για τις καταλήψεις-επιστράτευση μηχανισμών εντός και εκτός σχολών για την καταστολή των κινητοποιήσεων

Τέλη Γενάρη, οι εισαγγελικές αρχές προχωρούν σε «κατεπείγουσα εισαγγελική έρευνα» για τις καταλήψεις. Αφού ξεμπέρδεψαν με τους μαθητές, σειρά έχουν οι καταλήψεις των φοιτητικών συλλόγων που ξεπερνάνε τις 100 πανελλαδικά. Δεν τους αρκεί να τρομοκρατήσουν τους φοιτητές υπενθυμίζοντας τον ψηφισμένο νόμο Κεραμέως για τις πειθαρχικές διώξεις. Θέλουν να ασκήσουν και πιέσεις στις διοικήσεις, όπου αυτές δεν συμμορφώνονται πλήρως, να... το ξανασκεφτούν. Οι καταλήψεις χτυπιούνται από παντού, αλλά οι αγώνες συνεχίζονται. Σύλλογοι σε πόλεις, όπως τα Γιάννενα και η Ξάνθη που δεν είχαν καταφέρει να βγάλουν συνελεύσεις τις δύο προηγούμενες βδομάδες, μπαίνουν και αυτές στον «χορό» των κινητοποιήσεων. Το σύστημα προσπαθεί με κάθε τρόπο να παρουσιάσει τις σχολές σαν εστίες ανομίας, και τις συνελεύσεις σαν «βίαιες» διαδικασίες στις οποίες επιβάλλονται μειοψηφικές αποφάσεις. Η συκοφάντηση φτάνει σε ακραίες μορφές όπως τα πρωτοσέλιδα της «Καθημερινής» που μιλάνε για «κουκουλοφόρους» που πραγματοποιούν συνελεύσεις υπό κλίμα τρομοκρατίας. Οι δήθεν «ανεξάρτητοι» φοιτητές που δίνουν αυτήν την εικόνα, αποδεικνύονται το λιγότερο... ΔΑΠίτες και ένα ακόμα αφήγημα πέφτει στο κενό. Μετά από τόσα «στραπάτσα», η κυβέρνηση αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να ελαττώσει το «μαστίγιο» και να επιστρατεύσει το «καρότο».

29/01/24: Επιβολή τηλε-εξετάσεων στα ιδρύματα που τελούν υπό κατάληψη

Το υπουργείο Παιδείας, ανακοινώνει εγκύκλιο για τηλε-εξετάσεις, αρχικά παρουσιάζοντας τις ως μια «δυνατότητα» που υπάρχει σε έκτακτες συνθήκες και σε δεύτερο χρόνο, όταν οι φοιτητές δεν λύγισαν ούτε μπροστά σε αυτό, τις επιβάλλουν υποχρεωτικά στις σχολές που τελούν υπό κατάληψη. Το μέσο της «τηλε-καταστολής» θα αποτελέσει καθοριστικό παράγοντα απομαζικοποίησης των συλλογικών διαδικασιών και θα κάνει τους φοιτητές να αναρωτιούνται για την ισχύ που έχουν πια τα μέσα πάλης τους. Κάθε εβδομάδα, οι συνελεύσεις ατονούν, οι καταλήψεις παραμένουν άμαζες και η δυναμική των κινητοποιήσεων τις Πέμπτες ελαττώνεται. Οι εξεταστικές αυτές γίνονται με τους χειρότερους όρους, με στόχο την κάμψη των κινητοποιήσεων που δεν «μάσησαν» στην ωμή καταστολή. Τηλε-εξετάσεις σε καθημερινή βάση, fast-track, σε αργίες (όπως στην επέτειο από την κατάληψη της Νομικής),

01/02/24-05/02/24: Εκκενώσεις κατειλημμένων σχολών- ένταση της καταστολής ενόψει της πρώτης Πανελλαδικής Διαδήλωσης

Όμως ακόμα και υπό την απειλή της τηλε-εξεταστικής, αρκετές σχολές συνεχίζουν να τελούν υπό κατάληψη και μπαίνουν και άλλες «στον χορό» ενόψει της Πανελλαδικής κινητοποίησης της 08/02. Η κυβέρνηση αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να δράσει πιο αποφασιστικά. Οι εκκενώσεις των καταλήψεων (Νομική ΔΠΘ και ΑΠΘ) θα αποτελέσουν άγρια μορφή καταστολής και θα αποδείξουν την αποφασιστικότητα της να «σπάσει» τον τσαμπουκά των φοιτητών. Η κλήση των αστυνομικών δυνάμεων από τις πρυτανικές αρχές επιβεβαιώνει για μία ακόμα φορά τον ρόλο τους ως ιμάντες μεταβίβασης της επίθεσης μέσα στα Πανεπιστήμια και το ασυμβίβαστο των συμφερόντων των φοιτητών με αυτό το στρώμα. Φυσικά, ούτε αυτό καταφέρνει να εξαφανίσει τις αυταπάτες των ΑΡΙΣ, ΑΡΑΣ και ΝΚΑ, οι οποίοι ξανά παλινωδούν, απαιτώντας με αφορμή τις εκκενώσεις την «παραίτηση» των Πρυτάνεων και προσπαθώντας ταυτόχρονα να αποσπάσουν την «τοποθέτηση» τους για τα περιστατικά.

«Η 8η Φλεβάρη να μείνει στην ιστορία»- Ηχηρό μήνυμα από την νεολαία, «μικροηγεμονισμοί» του ρεφορμισμού

Όσο κι αν προσπαθεί η κυβέρνηση να «μαζέψει» την κατάσταση πριν πάρει άλλες διαστάσεις και πριν συνδεθεί με τα επιμέρους μέτωπα που ξεπηδάνε, δεν καταφέρνει να το πετύχει πριν το πανελλαδικό συλλαλητήριο. Δεκάδες χιλιάδες φοιτητές από όλη την Ελλάδα με την στήριξη εκπαιδευτικών, μαθητών και εργαζομένων, κατέκλυσαν τα Προπύλαια στέλνοντας ηχηρό μήνυμα εναντίωσης στο νομοσχέδιο που τσακίζει το δικαίωμα του λαού να σπουδάζει τα παιδιά του. Παράλληλα σε άλλες πόλεις της Ελλάδας γίνονται τοπικές συγκεντρώσεις. Η 8η Φλεβάρη είναι η μεγαλύτερη φοιτητική κινητοποίηση των τελευταίων 17 χρόνων. Ένα πρώτο βήμα κλιμάκωσης που όμως δεν πρέπει να αποτελέσει κορύφωση του κινήματος που έχει ξεσπάσει αλλά να το τροφοδοτήσει πολιτικά. Να του δώσει την ώθηση που χρειάζεται ώστε να εδραιώσει και να ενισχύσει την παρουσία του κατά πόλεις και μέχρι τέλους.

Το ελπιδοφόρο μήνυμα που θέλησαν να στείλουν χιλιάδες λαού με την παρουσία τους στον δρόμο, επιτρέπουν να αμαυρωθεί από τα αστικά ΜΜΕ οι απαράδεκτες συγκρούσεις μεταξύ ΚΝΕ-ΑΡΙΣ και ΑΡΑΣ στην κεφαλή της πορείας για το ποιός θα «ηγηθεί». Οι τραμπουκισμοί που θα λήξουν με δεκάδες τραυματισμούς και ανοιχτά κεφάλια, είναι το αποκορύφωμα μιας «κοκορομαχίας» που έχει ξεκινήσει από τα πρώτα βήματα του κινήματος ενάντια στο ν/σ Πιερρακάκη. Δεν είναι λίγες οι φορές που οι ίδιοι πιάστηκαν στα χέρια για την σειρά με την οποία θα τοποθετηθούν τα πανό των συλλόγων, παραβλέποντας τον κορυφαίο εκφυλισμό του να εμφανίζονται δύο και τρία διαφορετικά πανό για κάθε σύλλογο(!). Στη Θεσσαλονίκη, μάλιστα, αυτό αποτυπωνόταν, τόσο στα δύο διαφορετικά Συντονιστικά Γενικών Συνελεύσεων, όσο και στον δρόμο, με την καθιερωμένη διαδήλωση της Πέμπτης να «σπάει» για πολλές εβδομάδες στα δύο.

Τηλε-εξετάσεις σε καθημερινή βάση, fast-track, σε αργίες (όπως στην επέτειο από την κατάληψη της Νομικής), σαββατοκύριακα, απογεύματα. Ταυτόχρονα, χτυπούν και πιο άμεσα τους φοιτητικούς αγώνες, με εξετάσεις την ώρα της συνέλευσης, την ώρα της κινητοποίησης, ακόμα και την ημέρα της Πανελλαδικής Συγκέντρωσης των φοιτητικών συλλόγων στο Σύνταγμα. Φροντίζουν με κάθε τρόπο η εντατικοποίηση να είναι τέτοια, που να μην προλαβαίνει ο φοιτητής να σηκώσει κεφάλι. Επιστρατεύουν τους -για κάποιες δυνάμεις της αριστεράς- «φίλους» του φοιτητικού κινήματος, τις διοικήσεις και τους μεγαλοκαθηγητές, να εκτελέσουν αυτό το εγχείρημα δήθεν για να μην χάσουμε το εξάμηνο. Αποδεικνύεται με διαλυτικούς όρους για το κίνημα, ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβάνονται αυτές οι δυνάμεις τους συλλόγους ως τσιφλίκια τους. Ξαναγινόμαστε μάρτυρες εικόνων που δεν είναι με κανέναν τρόπο προωθητικές αλλά αντιθέτως συκοφαντούν, εκφυλίζουν και θέτουν σε κίνδυνο το φοιτητικό κίνημα. Κρίσιμο στοίχημα να περιθωριοποιηθούν τέτοιες πρακτικές πρωτού απαξιώσουν οριστικά στα μάτια του κόσμου την συλλογική και οργανωμένη πάλη. Παρόλα αυτά το πρόσημο δεν αλλάζει, οι νεολαιίστικες μάζες έχουν κινητοποιηθεί μαζικά και τίποτα δεν καταφέρνει να επισκιάσει τον αγώνα τους.

12/02/24 : Κινητοποίηση στο «ΚΛΕΙΔΙ» και απόλυση Διοικητικού-αναζητώντας την απάντηση στην τηλε-καταστολή με την έναρξη των τηλε-εξεταστικών

Εισαγγελικές έρευνες, απειλές για πειθαρχικά, επεμβάσεις σε χώρους ασύλου, αστυνομοκρατία και καταστολή στις διαδηλώσεις. Η κυβέρνηση έχει ενεργοποιήσει κάθε μηχανισμό και αρχίζει να ξεμένει από «βούρδουλα». Το καινούριο μέσο που έχει στα χέρια της, η τηλε-εκπαίδευση, αναγκάζει το φοιτητικό κίνημα να αναζητήσει τρόπους να το απαντήσει. Η στρεβλή αντίληψη περί «τεχνογνωσίας» που χρειάζεται να αποκτήσει ώστε να το καταφέρει, φέρνει στην επιφάνεια αμφιλεγόμενες «μορφές πάλης». Ο Σύλλογος Διοικητικών Υπαλλήλων του ΕΚΠΑ καλεί σε κινητοποίηση στο «ΚΛΕΙΔΙ» (Κέντρο Λειτουργίας και Διαχείρισης Δικτύου του ΕΚΠΑ) και ρίχνει για μία ώρα τον server με αποτέλεσμα να μην διεξαχθούν σε αυτό το διάστημα τηλε-εξετάσεις. Η Διοίκηση του ΕΚΠΑ προχωρά άμεσα σε ΕΔΕ σε βάρος του διοικητικού που «έριξε» τον server, ο οποίος κάποιες εβδομάδες μετά, και αφού έχει εργαστεί για 19 ολόκληρα χρόνια ως συμβασιούχος στο ΕΚΠΑ, απολύεται. Την εκδικητική αυτή απόλυση θα καταγγείλουν συλλογικοί φορείς με στάσεις εργασίας και κινητοποιήσεις, απαιτώντας την ανάκλησή της. Ο Δ.Α., μπαίνει στην μακρά λίστα του μπαράζ των διώξεων που έχει στηθεί σε αγωνιστές για την πολιτική και συνδικαλιστική τους δράση.

Όπως τέθηκε, πρόκειται για μία συμβολικού χαρακτήρα κινητοποίηση με στόχο να εκφραστεί η αντίθεση στις ηλεκτρονικές εξετάσεις που λειτουργούσαν ως κατασταλτικός μηχανισμός. Πώς θα μπορούσε όμως να σταθεί το σαμποτάρισμα για μία ώρα των τηλε-εξετάσεων, χωρίς την υιοθέτηση της μάχιμης στάσης της αποχής; Πώς θα μπορούσε να πείσει τους φοιτητές που βρίσκονται επίσημα σε «εξεταστική περίοδο» να μαζικοποιήσουν τις καταλήψεις, ενώ προετοιμάζονται για ένα μάθημα που δεν έδωσαν λόγω «τεχνικών προβλημάτων»;

Ήταν αναγκαίο να ερμηνευτεί με καθαρότητα η κατασταλτική φύση της τηλε-εκπαίδευσης ως ένα μέσο που ήρθε για να μείνει και απαιτεί πιο δραστικές απαντήσεις. Ως ένα μέσο που αν αποδεχτούμε απλά την ύπαρξη του, θα αναγκαστούμε να παραιτηθούμε από μια σειρά μέσα πάλης που έχουμε στα χέρια μας. Χωρίς αυτή τη διαδικασία, μία συμβολική κίνηση δεν παύει να είναι μία συμβολική κίνηση. Έτσι και η κινητοποίηση στο «ΚΛΕΙΔΙ» πιάνει σύντομα τα όρια της, αφού οι δυνάμεις που την προτείνουν αρνούνται πεισματικά να συζητήσουν την στάση της αποχής. Κάθε άλλη προσπάθεια σαμποταρίσματος, όπως είναι και οι κινητοποιήσεις σε έδρες μαθημάτων, στα τμήματα των καθηγητών κλπ, αποδεικνύεται πως μεμονωμένα έχουν δυστυχώς «κοντά ποδάρια».

Αδυναμία μαζικοποίησης καταλήψεων- διαφορά φάσης με τα υπόλοιπα μέσα πάλης

Αντίθετα με τις συνελεύσεις, οι καταλήψεις, αν και «αγκάθι στο μάτι» της κυβέρνησης δεν καταφέρνουν να μαζικοποιηθούν. Η διαφορά της μαζικότητας μεταξύ συνέλευσης-κατάληψης, αναδεικνύει την ανάγκη οι συνελεύσεις που ήταν ήδη αρκετά μαζικές να πολιτικοποιηθούν παραπάνω. Έδειξε την έλλειψη πολιτικών πρωτοβουλιών που έπρεπε να παρθούν για να ζωντανέψουν οι καταλήψεις και ο αγώνας των φοιτητών να δυναμώσει, να γίνει ανθεκτικός απέναντι στην καταστολή, στην αστική λάσπη και προπαγάνδα αλλά και στον χρόνο. Να τους βοηθήσει να αντιληφθούν την κατάληψη ως «μέσο πάλης» που πρέπει να περιφρουρηθεί, να ζωντανέψει, να προάγει την πολιτική κουβέντα και ζύμωση, να μετατρέψει τις σχολές σε εστίες αγώνα.

Απογευματινή συγκέντρωση, Αγροτικό Συλλαλητήριο, Απεργία

Τα μέτωπα πληθαίνουν. Οι φοιτητές συνεχίζουν τον αγώνα τους, οι αγρότες κινητοποιούνται επί εβδομάδες ενάντια στην αντιαγροτική πολιτική της ΕΕ, οι εκπαιδευτικοί συνεχίζουν να βρίσκονται στο πλάι των φοιτητών, αλλά να δίνουν και τον δικό τους αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση παρά τις διώξεις, οι υγειονομικοί απεργούν για το νέο γύρο επίθεσης στην υγεία. Η κυβέρνηση τρέμει μπροστά στο ενδεχόμενο να συναντηθούν όλα αυτά στο δρόμο, να συνενωθούν σε ένα κοινό πολιτικό ρεύμα αγώνων. Αναλαμβάνουν ρόλο τόσο οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, όσο και η αριστερά της υποταγής στην αστική νομιμότητα. Η ΓΣΣΕ αρνείται να προκηρύξει απεργία στις 28/02 με την φτηνή δικαιολογία ότι την ημέρα που συμπληρώνεται ένας χρόνος από το έγκλημα στα Τέμπη, δεν μπορούν οι εργαζόμενοι να διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς. Από την άλλη, τόσο η ΠΚΣ όσο και οι πολιτικές δυνάμεις των κατακερματισμένων πλέον ΕΑΚ (ΑΡΙΣ-ΑΡΑΣ-ΝΚΑ) στις σχολές πασχίζουν να περιορίσουν τον αγώνα των φοιτητών σε στενά συντεχνιακά πλαίσια. Αρνούνται να στηρίξουν απογευματινά συλλαλητήρια ενάντια στο νομοσχέδιο που θα μπορούσαν να στηρίξουν και οι εργαζόμενοι, υποτιμούν το αγροτικό συλλαλητήριο στην Αθήνα όπου η παρουσία των φοιτητικών συλλόγων ήταν ισχνή. Η απεργία στις 28/02 με τους δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους και φοιτητές να πλυμμηρίζουν τους δρόμους θα δείξει πώς η δολοφονία στα Τέμπη παραμένει «ανοιχτή πληγή» για την νεολαία και τον λαό, που την αντιλαμβάνεται και αυτή ως κομμάτι μιας συνολικότερης πολιτικής που τον εξαθλιώνει και τον δολοφονεί. Θα δώσει ακόμα και μία γεύση του πόσο επικίνδυνη για το σύστημα μπορεί να γίνει η συμπόρευση λαού και νεολαίας στο δρόμο, ο κοινός αγώνας της αγροτιάς, της εργατιάς και των φοιτητών, ενάντια στην επίθεση που βιώνουν σε όλες τις πτυχές της ζωής τους.

Ο εκφυλιστικός ρόλος της «πρώτης δύναμης» (ΚΝΕ/ΠΚΣ) στο το φοιτητικό κίνημα δεν άρχισε με την στάση της απέναντι στην «τηλεκатаστολή» ή την απροθυμία συνένωσης των μετώπων που ξέσπασαν. Από τα πρώτα βήματα των κινητοποιήσεων ενάντια στον νομοσχέδιο Πιερρακάκη, ήταν δεδομένη η στενή προοπτική που έβαζε σε όποιον αγώνα θα ξεσπούσε: Κάποιες συνελεύσεις, καμιά-δυό εβδομάδες καταλήψεις, καμιά διαδήλωση και κλιμάκωση με πανελλαδική κινητοποίηση την ημέρα ψήφισης (όπως έκαναν και με τους μαθητές). Δεν λογάριαζε όμως στον «κινηματικό σχεδιασμό» της έναν βασικό παράγοντα που δεν είναι άλλος από τις διαθέσεις των φοιτητών. Σύντομα, οι κινητοποιήσεις ξέφυγαν από τα στενά όρια που θα ήθελαν να θέσουν ώστε να μπορούν να τις ελέγχουν. Και τότε άρχισαν τα διάφορα «τρικ»...

Η «έγνοια» των ρεφορμιστικών δυνάμεων ήταν το πως θα καταφέρουν να παρέμβουν με τέτοιο τρόπο στις εξελίξεις, όχι για να τις ενισχύσουν και να της πάνε ένα βήμα παραπέρα αλλά για να μην τους προσπεράσουν. Έτσι, είδαμε μια σειρά μετατοπίσεις που αποδείκνυαν πως οι διαθέσεις των φοιτητών αρχίζουν να «σέρνουν» τις δυνάμεις της υποταγής και της ήττας. Ακόμα και η ΠΚΣ που αρχικά δεν έβαζε καταλήψεις στα πλαίσια της, πείστηκε και «μπήκε στο χορό» για να μην είναι στην απ' έξω. Άπαξ και μπήκαν όμως στον χορό, δεν άργησαν τα «κόλπα» για να γίνουν αυτοί που θα τον σύρουν.

Όσον αφορά τα πάλοι ποτέ ενιαία ΕΑΑΚ, η περίοδος του φοιτητικού κινήματος ήταν αυτή που επισφράγισε την πολυδιάσπασή τους και έκανε ακόμη πιο εμφανείς τους διαφορετικούς δρόμους που τραβούν οι πολιτικές δυνάμεις που παρέμβαιναν σε αυτά σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Αναζητώντας ένα «κόλπο» για την ενίσχυσή τους, κατέληξαν να σέρνονται πίσω από κοινοβουλευτικά κόμματα, όπως είναι το ΚΚΕ (ΑΡΙΣ) και ο Βαρουφάκης-ΜΕΡΑ 25 (ΑΡΑΣ/ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ) ή πίσω από την αναρχία (νΚΑ/Attack).

Παρά το γεγονός ότι από νωρίς άρχισαν να κατεβαίνουν στις συνελεύσεις ενιαία πλαίσια αυτών των δυνάμεων με πιο παγιωμένα και με πανελλαδική έκφραση τα κοινά πλαίσια ΚΝΕ-ΑΡΙΣ, δεν έλειψαν οι «μικρογεγονισμοί». Έτσι, είδαμε πολλές φορές διπλά και τριπλά πανό για έναν φοιτητικό σύλλογο, σπασμένα μπλοκ και διαφορετικές πορείες, διπλά συντονιστικά φοιτητικών συλλόγων και οργανωτικές αντιπαραθέσεις. Αποκορύφωμα οι τραγικές εικόνες της πρώτης πολύ μαζικής πανελλαδικής συγκέντρωσης που περιγράφηκαν παραπάνω. Η ανάγκη να ελέγχουν κάθε κίνηση που ξεσπάει στα πλαίσια του φοιτητικού κινήματος, για να μπορούν να την μαζεύουν όποτε αυτοί το κρίνουν απαραίτητο δεν ήταν όμως το μοναδικό πρόβλημα...

Πώς να ξεπετάξουν από πάνω τους την λογική της υποταγής στην αστική νομιμότητα, την ηττοπάθεια και την ματαιότητα, την λογική της ανάθεσης και της ανεμπιστοσύνης στις λαϊκές δυνάμεις; Δεν πάει να «βράζει το καζάνι» που λέγεται νεολαία, τα όρια είναι συγκεκριμένα και δεν πρόκειται να τα υπερβούν. Αυτή η νοοτροπία ήταν που αφόπλισε και παρέλυσε τους φοιτητικούς συλλόγους μπροστά στην τηλεκатаστολή. Η λογική αφενός της ΚΝΕ-ΑΡΙΣ που είδε «νίκη» στην εγκύκλιο για τηλε-εξετάσεις γιατί θα μπορούσε να είναι ταυτόχρονα «πρώτη στα μαθήματα, πρώτη και στους αγώνες»! Αφετέρου των υπόλοιπων δύο δυνάμεων που συμμετείχαν στα ΕΑΑΚ των ΑΡΑΣ και νΚΑ, που κατήγγειλαν στα λόγια την τηλε-εξεταστική, αλλά στην πράξη αρνούνταν να παλέψουν την γραμμή της «αποχής». Ακόμα και αυτοί, οι δήθεν «υπερκινηματικοί» δεν έθεσαν ποτέ ουσιαστικά την κατεύθυνση της αποχής από αυτή την παρωδία, αλλά πώς να το θέσουν αυτό σαν συλλογική στάση που πρέπει να υιοθετήσουν μαζικά οι φοιτητές, όταν δεν εμπιστεύονται τον κόσμο; Πώς να το θέσουν, όταν δεν βλέπουν τους φοιτητές ως πρωταγωνιστές και μπροστάρηδες στους αγώνες τους, αλλά ως ακολουθητές τους; Το μόνο που κατάφεραν με το να αγνοούν τις τηλε-εξετάσεις -ενώ αυτές όχι μόνο διενεργούνταν κανονικά αλλά είχαν επιδράσει από την πρώτη στιγμή στην απομαζικοποίηση των διαδικασιών- ήταν να κάνουν τους φοιτητές να νιώθουν ανήμποροι μπροστά στην εγκύκλιο του υπουργείου. Να αρχίσουν να αμφισβητούν το νόημα κάθε μορφής και μέσου πάλης, που πλέον

βρίσκει απέναντί του την τηλε-καταστολή. Αντί να ενισχύσουν πολιτικά και ιδεολογικά μέσω των συνελεύσεων τους φοιτητές ώστε να λάβουν πιο δραστικά μέτρα μπροστά στην αναβαθμισμένη καταστολή, τους αφόπλισαν και ενίσχυσαν το αφήγημα της ματαιότητας των αγώνων. Από κοντά και απόψεις που εμφανίστηκαν σε «ανοιχτά πλαίσια» που κατέβαζε η αναρχία-αυτονομία σε σχολές παρέμβαινε, που έβλεπαν ως απάντηση στις τηλε-εξετάσεις τις «μαζικές αντιγραφές» στα μαθήματα, ενώ θεωρούσαν την μαζική αποχή ατομικό δρόμο...(!) Η συνέχεια ήταν ενδεικτική. Η ψήφιση του νομοσχεδίου, βρήκε τους φοιτητές στη φάση που οι καταλήψεις άνοιγαν, οι συνελεύσεις δυσκολεύονταν να πραγματοποιηθούν και η τηλεκатаστολή είχε επιφέρει όχι απλά μούδιασμα, αλλά παράλυση. Η συνέχιση των κινητοποιήσεων μετά την ψήφιση, θα αποτελούσε ακόμα μεγαλύτερο στοίχημα για τις δυνάμεις αλλά και τον κόσμο που ήθελε να συνεχίσει να αγωνίζεται...

Τι έγινε μετά τις 8 Μάρτη;

Μετά την ψήφιση του νόμου Πιερρακάκη αυτό που παρατηρήθηκε σε γενικές γραμμές ήταν η γοργή απομαζικοποίηση των συλλογικών διαδικασιών στις περισσότερες σχολές. Η ψήφιση του νόμου δεν αιφνιδίασε τις φοιτητικές μάζες, μιας και η κυβέρνηση είχε την πλειοψηφία στη Βουλή. Ούτε και κατάφερε η ψήφιση να κάμψει τις αγωνιστικές διαθέσεις των πιο πρωτοπόρων αγωνιστών. Οι φοιτητές που μπήκαν στις συνελεύσεις τους, που ψήφισαν καταλήψεις, που κατέβηκαν στον δρόμο συνεχίζουν να είναι εξοργισμένοι. Η αντίθεσή τους με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, τον νόμο Πιερρακάκη και συνολικά την πολιτική του συστήματος συνεχίζουν να υπάρχουν. Υπάρχει όμως και μια αμηχανία σε σχέση με το πώς μπορούν να συνεχίσουν την πάλη τους. Αυτή η αμηχανία προκύπτει από τη λυσσαλέα επίθεση του συστήματος, που «τσακίζει κατακτήσεις ολόκληρου αιώνα» αλλά βασικά από την προετοιμασία του εδάφους από πλευράς ρεφορμισμού (ΚΝΕ, ΕΑΑΚ) για την απόσυρση και την απομαζικοποίηση των συνελεύσεων μετά την ψήφιση.

Πώς άνοιξαν οι καταλήψεις - Ποιοι έκλεισαν τον πρώτο κύκλο του κινήματος;

Εκτός από τις συστημικές δυνάμεις (ΔΑΠ-ΠΑΣΠ) που ανέκαθεν κάνουν τα πάντα για να χτυπήσουν την συλλογική και οργανωμένη πάλη των φοιτητών, πρέπει να αναζητηθούν και οι ευθύνες των δυνάμεων της κυρίαρχης ρεφορμιστικής αριστεράς. Επειδή οι καταλήψεις άνοιξαν, οι γενικές συνελεύσεις και οι διαδηλώσεις σταμάτησαν να καλούνται όχι κατά βάση λόγω της στάσης των συστημικών δυνάμεων, αλλά αυτών της αριστεράς της ήττας και του συμβιβασμού. Οι δυνάμεις της ΠΚΣ μετά την ψήφιση του νόμου κατέβασαν πλαίσια ανοιχτής σχολής τα οποία μάλιστα στηρίχτηκαν και από τη ΔΑΠ(!) σε πολλές περιπτώσεις... Από νωρίς είχε φανεί η διάθεσή της ΠΚΣ να απομακρυνθεί από τις κινητοποιήσεις. Σε πολλές συνελεύσεις ακόμα και πριν από την ψήφιση έθεταν δειλά-δειλά ότι μετά τις 8 Μάρτη θα κήρυσσαν παύση κινήματος.

Η ΠΚΣ και η ΚΝΕ εξαρχής ζορίζονταν μιας και η κίνηση των φοιτητών δεν ήταν ελεγχόμενη και στα μέτρα τους. Η ψήφιση του νόμου τους έλυσε τα χέρια.

>Ο συντονισμός των συλλόγων «τους» (αφού τους αντιμετωπίζουν με όρους ιδιοκτησίας και επειδή τα ΕΑΑΚ έκαναν

δικό «τους» συντονισμό) την ημέρα της ψήφισης αποφάσισε τη λήξη των συνελεύσεων και των κινητοποιήσεων.

>Οι λεγόμενες πολύμορφες δράσεις (στα πλαίσια των οποίων δεν συγκαταλέγονταν ούτε καν η... διαδήλωση) τις οποίες ανακοίνωσαν έχουν αποδειχθεί χρόνια τώρα εντελώς ακίνδυνες. Γιατί είναι συμβολικές ενέργειες που δεν έχουν καμία διάθεση να συσπειρώσουν και να πολιτικοποιήσουν κόσμο, να τον βάλουν σε αγωνιστική τροχιά. Μέχρι και το σύστημα πλέον έχει μάθει ότι το ΚΚΕ και η ΚΝΕ όποτε θέλουν να κλείσουν έναν αγώνα ανακοινώνουν πολύμορφες δράσεις...

>Τι να κάνεις άλλωστε έναν μαζικό αγώνα (που δεν τον πολυθέλεις κιόλας) όταν μπροστά ξανοίγεται η μάχη των Ευρωεκλογών; Μία ακόμα φορά το ΚΚΕ και η ΚΝΕ μπροστά στη «μάχη της ευρωκάλπης» θα προσπαθήσουν να καρπωθούν την οργή του φοιτητόκοσμου και της νεολαίας. Καμία οργή βέβαια και καμία αγωνιστική διάθεση δεν μπορεί να έχει αποτέλεσμα στο «γήπεδο του αντιπάλου»...

Τα ΕΑΑΚ (ΑΡΙΣ-ΑΡΑΣ-νΚΑ) κράτησαν αντίστοιχη στάση, κλείνοντας βέβαια το φοιτητικό κίνημα με τους «δικούς τους όρους».

>Ο «δικός τους» συντονισμός τη μέρα ψήφισης αποφάσισε μία μόνο επόμενη διαδήλωση και μίλησε αόριστα για επόμενες συνελεύσεις και διαδηλώσεις. Αυτό βέβαια διαψεύστηκε και στην πράξη, αφού σχεδόν σε καμία πόλη δεν κάλεσαν εκ νέου συλλογικές διαδικασίες.

>Αντί για μαζικές διαδικασίες, κάλεσαν σε εικονικές κινητοποιήσεις στα γραφεία εταιρειών που θα συμμετάσχουν στην ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων (CVC στην Αθήνα).

>Αντί για γενικές συνελεύσεις, στράφηκαν στη συνδιοίκηση, μπας και... πάρουν κανέναν πρύτανη με το μέρος του αγώνα.

>Αντί για κεντρικές διαδηλώσεις στην κάθε πόλη, προτίμησαν μια άμαξη παράσταση διαμαρτυρίας -τουφεκιά στον αέρα- στο υπουργείο παιδείας στις 4 Απρίλη. Η οποία μάλιστα δεν ανοίχτηκε σε κανέναν σύλλογο, πέρα από κάποια μόνο Διοικητικά Συμβούλια.

Οι δυνάμεις της αναρχο-αυτονομίας για ακόμα μία φορά προσπάθησαν να δράσουν πέρα και μακριά από τις φοιτητικές μάζες.

>Μπαίνοντας με βαριά καρδιά στις γενικές συνελεύσεις (που είναι οργανωμένες διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων) ο α/α χώρος υιοθέτησε όλη την επιχειρηματολογία του ρεφορμισμού και δεν μπόρεσε να δώσει διεξόδους στη νεολαία.

>Αποθέωσε μία ακόμα φορά τη μορφή χωρίς να προτάσσει σε καμία περίπτωση τη συνέχιση της μαζικής και οργανωμένης πάλης των φοιτητών.

>Δεν συγκρούστηκε με τις τηλε-εξετάσεις και δεν έθεσε το ζήτημα της αποχής. Σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα σύρθηκε στις τηλε-εξετάσεις με «συλλογικά διαβάσματα».

Η ρεφορμιστική αριστερά επομένως, πίσω της και ο χώρος της αναρχοαυτονομίας δεν μπόρεσαν να δώσουν απαντήσεις και διεξόδους στις φοιτητικές μάζες. Γιατί ούτε η ρεφορμιστική αριστερά, ούτε η αναρχία εμπιστεύονται τις δυνάμεις των μαζών, ενώ προσπάθησαν πολλές φορές και να τις ξεπεράσουν. Οι αποφάσεις που πήραν χωρίς απαρτίες, η μη επιδίωξη συμμετοχής (μέχρι και ερώτησης ή τοποθέτησης ανένταχτων) του φοιτητόκοσμου στις συλλογικές του διαδικασίες, η αντιμετώπισή τους απλά και μόνο

ως ψηφοφόρους μπορεί να ερμηνεύσει σε ένα βαθμό τα αιτήματα, αλλά και τη στάση τους ακόμα και μετά την ψήφιση.

Μπορούν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια να μείνουν στα χαρτιά ή να μην εφαρμοστούν;

Η κάθε κυβέρνηση ψηφίζει τους νόμους της για να τους εφαρμόζει. Γεγονός που εύκολα επιβεβαιώνεται από την ίδια την πραγματικότητα (βλ. ελάχιστη βάση εισαγωγής, πιστοποιητικό παιδαγωγικής και διδακτικής επάρκειας, η λίστα είναι τεράστια και δεν αφορά μόνο τα εκπαιδευτικά ζητήματα). Όπου διατάξεις νόμων δεν έχουν εφαρμοστεί (όπως στην περίπτωση της πανεπιστημιακής αστυνομίας η οποία ωστόσο αντικαταστάθηκε από την μόνιμη παρουσία των ΜΑΤ στο ΑΠΘ . γίνεται υπό τον φόβο αντιδράσεων και ξεσπασμάτων. Και σε αυτή την περίπτωση βέβαια όταν το σύστημα κρίνει ότι έχει το πάνω χέρι μπορεί να ανασύρει αυτές τις διατάξεις από τα «συρτάρια του» και να τις εφαρμόσει ακόμα και μία επόμενη κυβέρνηση σε μία ευνοϊκότερη συγκυρία!

«Να μείνει ο νόμος στα χαρτιά» θέτουν οι ΑΡΙΣ-ΑΡΑΣ-νΚΑ, «να μην εφαρμοστεί ο νόμος» λέει η ΚΝΕ. Αν και διαφορετικές διατυπώσεις, στηρίζονται στην ίδια πολιτική βάση. Την υποταγή στον αρνητικό συσχετισμό σε βάρος του φοιτητικού κινήματος, τις λογικές ηττοπάθειας και απογοήτευσης που τους χαρακτηρίζουν, αλλά και την ανεμπιστοσύνη στις φοιτητικές μάζες. Την απόσυρση της μάχης από το κεντρικό πολιτικό επίπεδο με μαζικούς όρους και τη μεταφορά της στα τμήματα και τη συνδιοίκηση αποσπασματικά και απομονωμένα. Υιοθετώντας τα αιτήματα αυτά οι εν λόγω δυνάμεις της αριστεράς αρνούνται το καθήκον της ανατροπής του νόμου και δε βλέπουν επί της ουσίας τις λύσεις στο μαζικό αγωνιστικό κίνημα. Τα αιτήματα αυτά και η πολιτική λογική που κρύβεται πίσω τους είναι καταδικασμένα να χάσουν, αν δεν έχουν ηττηθεί ήδη.

Τα αιτήματα και η στοχοθεσία των δυνάμεων του ρεφορμισμού αποκαλύπτουν πόσο κούφιος ήταν και συνεχίζουν να είναι οι αγωνιστικές κορώνες και οι βερμπαλισμοί τους. Τα ΕΑΑΚ από το «θα σας σαρώσουμε» έφτασαν στο «να μείνει ο νόμος στα χαρτιά». Η ΚΝΕ από το «είμαστε ήδη νικητές» στο «δε θα εφαρμοστεί ο νόμος». Τα υποχωρητικά αυτά αιτήματα τα έθεσαν αυτοί που εδώ και τόσο καιρό σαλπίζουν την αντεπίθεση στα πανεπιστήμια...

Το φοιτητικό κίνημα έχει καταφέρει να ανατρέψει νόμους. Μπορεί να το ξαναπετύχει!

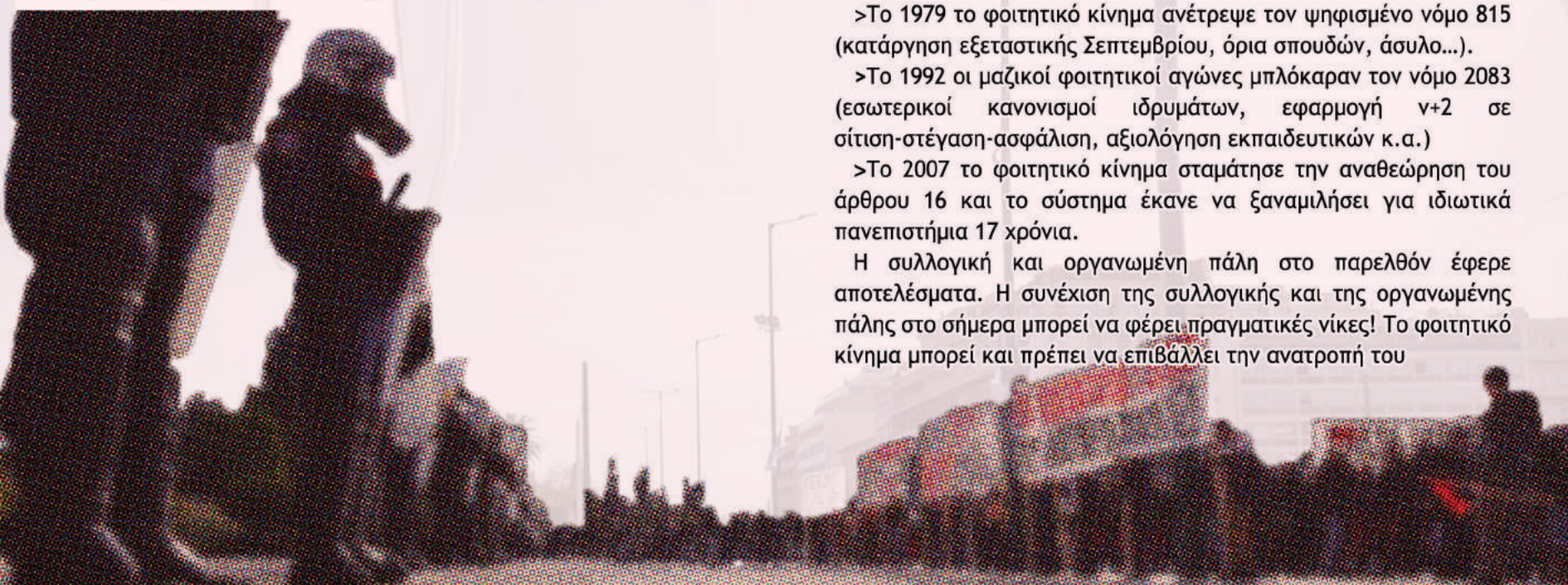
Το αίτημα της ανατροπής του νόμου δεν είναι απλά αντιπαραθετικό με τα αδιέξοδα και αποπροσανατολιστικά αιτήματα που βάζουν οι ρεφορμιστικές δυνάμεις. Είναι αναγκαιότητα να παλευτεί και να γίνει η σημαία του φοιτητικού κινήματος. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να εκφραστεί η οργή του φοιτητόκοσμου, της νεολαίας και του λαού συνολικά, να οικοδομηθούν υλικοί όροι κίνησης μέχρι τη νίκη. Το φοιτητικό κίνημα το έχει καταφέρει και στο παρελθόν, μπορεί να το πετύχει και σήμερα.

>Το 1979 το φοιτητικό κίνημα ανέτρεψε τον ψηφισμένο νόμο 815 (κατάργηση εξεταστικής Σεπτεμβρίου, όρια σπουδών, άσυλο...).

>Το 1992 οι μαζικοί φοιτητικοί αγώνες μπλόκαραν τον νόμο 2083 (εσωτερικοί κανονισμοί ιδρυμάτων, εφαρμογή ν+2 σε σίτιση-στέγαση-ασφάλιση, αξιολόγηση εκπαιδευτικών κ.α.)

>Το 2007 το φοιτητικό κίνημα σταμάτησε την αναθεώρηση του άρθρου 16 και το σύστημα έκανε να ξαναμιλήσει για ιδιωτικά πανεπιστήμια 17 χρόνια.

Η συλλογική και οργανωμένη πάλη στο παρελθόν έφερε αποτελέσματα. Η συνέχιση της συλλογικής και της οργανωμένης πάλης στο σήμερα μπορεί να φέρει πραγματικές νίκες! Το φοιτητικό κίνημα μπορεί και πρέπει να επιβάλλει την ανατροπή του

ψηφισμένου νόμου, προσπερνώντας τα αδιέξοδα των ρεφορμιστικών αυταπατών. Οι φοιτητικές μάζες στηριζόμενες στις δικές τους δυνάμεις μπορούν να νικήσουν!

Φοβούνται τη νεολαία και θέλουν να τη βάλουν στον πάγο

Η μαζική είσοδος των φοιτητών στις συλλογικές τους διαδικασίες, οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις τους προηγούμενους μήνες ταρακούνησαν την κυβέρνηση και την πολιτική της. Αυτή η νεολαία, που όλοι την είχαν ξεγραμμένη, διέψευσε τους πάντες. Απέδειξε ότι δε θα μείνει με σταυρωμένα τα χέρια μπροστά στο τσάκισμα της προοπτικής της. Αυτή η νεολαία που συσσωρεύει οργή από την πολιτική που τσακίζει δικαιώματα εδώ και δεκαετίες, με αφορμή τον νόμο Πιερρακάκη, βρήκε έκφραση στη συλλογική δράση και τον δρόμο.

Το σύστημα θέλει να κάνει ξεκάθαρο ότι τέτοια φαινόμενα δεν μπορούν να είναι ανεκτά, ειδικά μέσα στα πανεπιστήμια. Δε θέλει στα πανεπιστήμια να διακινούνται αριστερές ιδέες και να παράγουν αγωνιστές. Θέλει να διαμορφώνει τους αυριανούς υποταγμένους εργαζόμενους, που δε θα σηκώνουν κεφάλι. Για να το πετύχει αυτό χρησιμοποίησε μετά το πέρας των κινητοποιήσεων ό,τι μέσο διαθέτει.

49 συλλήψεις φοιτητών και... πυρηνικό ριφιφι στο ΑΠΘ

Στις 16 Μάρτη αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στο ΑΠΘ και εκκένωσαν την κατάληψη της ΣΘΕ (Φυσικού, Γεωλογικού και Βιολογικού). Οι 49 προσαγωγές φοιτητών μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Τρεις μέρες αργότερα κυκλοφόρησε στα μέσα είδηση που έκανε λόγο για φοιτητές - τρομοκράτες που προσπαθούσαν να παραβιάσουν πυρηνικό αντιδραστήρα του Φυσικού... Μέχρι και η πρυτανεία του ΑΠΘ βγήκε τους διέψευσε. Ο λαός και η νεολαία βέβαια δε μάσησαν στην καλά στημένη προβοκάτσια των Μέσων Μαζικής Εξαπάτησης. Άλλωστε η επιχείρηση συκοφάντησης του φοιτητικού κινήματος διαδραματιζόταν καθ' όλη τη διάρκεια των κινητοποιήσεων και θα συνεχίσει.

Βιομηχανία διώξεων σε βάρος αγωνιστών

Μέσω της πολιτικής της φασιστικοποίησης της δημόσιας και της πολιτικής ζωής και αυτή η κυβέρνηση και κάθε προηγούμενη προσπαθούν να βάλουν τον λαό στη γωνία.

>Προχώρησαν σε προσαγωγές που έγιναν αργότερα συλλήψεις 49 φοιτητών.

>Το καθηγητικό κατεστημένο απειλεί ολοένα και συχνότερα με πειθαρχικές διώξεις φοιτητές που αγωνίζονται.

>Απειλίσαν εκπαιδευτικούς και ξεκίνησαν ΕΔΕ σε βάρος τους, επειδή αντέδρασαν στην αξιολόγηση.

>Απέλυσαν διοικητικό υπάλληλο του ΕΚΠΑ, μέλος του ΚΣ της ομοσπονδίας διοικητικών υπαλλήλων, επειδή συμμετείχε σε κινητοποίηση του συλλόγου του.

>Απέλυσαν προέδρους σωματείων και εργατικών κέντρων.

>Εδώ και δύο εβδομάδες βγαίνουν μια σειρά ανακοινώσεις Κοσμητειών, που απαγορεύουν τη διεξαγωγή «πολιτιστικών εκδηλώσεων» σε χώρους του Πανεπιστημίου, μη δίνοντας ή ανακαλώντας άδειες, κάνοντας ελέγχους και τρομοκρατώντας κόσμο που μπαίνει στο Άσυλο.

Στήνουν ένα κλίμα τρομοκρατίας για να απομακρύνουν τις φοιτητικές μάζες και συνολικά τη νεολαία από τους αγώνες. Γιατί θέλουν να τους διδάξουν την απογοήτευση και την υποταγή. Δεν θα τους περάσει όμως! Λαός και νεολαία μπορούν να σπάσουν την τρομοκρατία που επιβάλλουν, μπορούν να παλέψουν ενάντια στην πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και της πολιτικής ζωής μέσα από την συλλογική και οργανωμένη πάλη τους.

Η επίθεση στην εκπαίδευση αφορά όλο τον λαό

Η επίθεση στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές δεν αφορά στενά μόνο τους φοιτητές. Αφορά όλο τον λαό. Επομένως η υπεράσπιση της δημόσιας και της δωρεάν παιδείας είναι συνολικά δική του υπόθεση. Επιχειρήθηκε να δοθεί μια τέτοιου τύπου απάντηση στο τρίμηνο των κινητοποιήσεων. Οι παλινωδίες βέβαια του ρεφορμισμού δεν επέτρεψαν να πλατύνει το μέτωπο φοιτητών - εργατών - αγροτών. Η απεργία όμως, οι αγροτικές κινητοποιήσεις και κάποιες (λίγες πάλι με ευθύνη του ρεφορμισμού) απογευματινές διαδηλώσεις απέδειξαν, ότι ο αγώνας των φοιτητών αγκαλιάστηκε από όλη την κοινωνία. Σε αντίστοιχη κατεύθυνση πρέπει οι αγώνες των φοιτητών να συνεχίσουν.

Αναγκαιότητα η δημιουργία ενός πανεκπαιδευτικού μετώπου για την ανατροπή του νόμου

Αφού η επίθεση στην εκπαίδευση αφορά όλο τον λαό, σωστά μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικοί κινητοποιήθηκαν όλο το προηγούμενο διάστημα και στήριξαν τις διαδηλώσεις. Η αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος αναγκάζει τους μαθητές να δίνουν πανελλήνιες σε κάθε τάξη του λυκείου, τους πετάει βίαια έξω από τα πανεπιστήμια, τους σπρώχνει στην παιδική απλήρωτη εργασία. Καλεί τους φοιτητές να ανταπεξέλθουν σε ένα ακόμα πιο ταξικό και εντατικοποιημένο πανεπιστήμιο, με πολλαπλές εξετάσεις και ακόμα περισσότερες υποχρεωτικές παρουσίες. Φέρνει την αξιολόγηση στους εκπαιδευτικούς (και διώξεις σε όσους δεν συμμορφώνονται) για να τους τρομοκρατήσει, να τους ελέγξει και να τους πειθαρχήσει. Τσακίζει τα εργασιακά τους δικαιώματα.

Φοιτητές, μαθητές και εκπαιδευτικοί έχουν επομένως κάθε λόγο να παλέψουν από κοινού ενάντια στην ίδια πολιτική. Την πολιτική των ταξικών φραγμών και την παιδεία για λίγους και εκλεκτούς που αυτή διαμορφώνει. Είναι λοιπόν υπόθεση των μαθητών, των φοιτητών και των εκπαιδευτικών η οικοδόμηση ενός πανεκπαιδευτικού μετώπου που θα παλεύει για να ανατρέψει τις αντιλαϊκές πολιτικές στην εκπαίδευση, που θα υπερασπίζεται τη δημόσια και δωρεάν παιδεία.

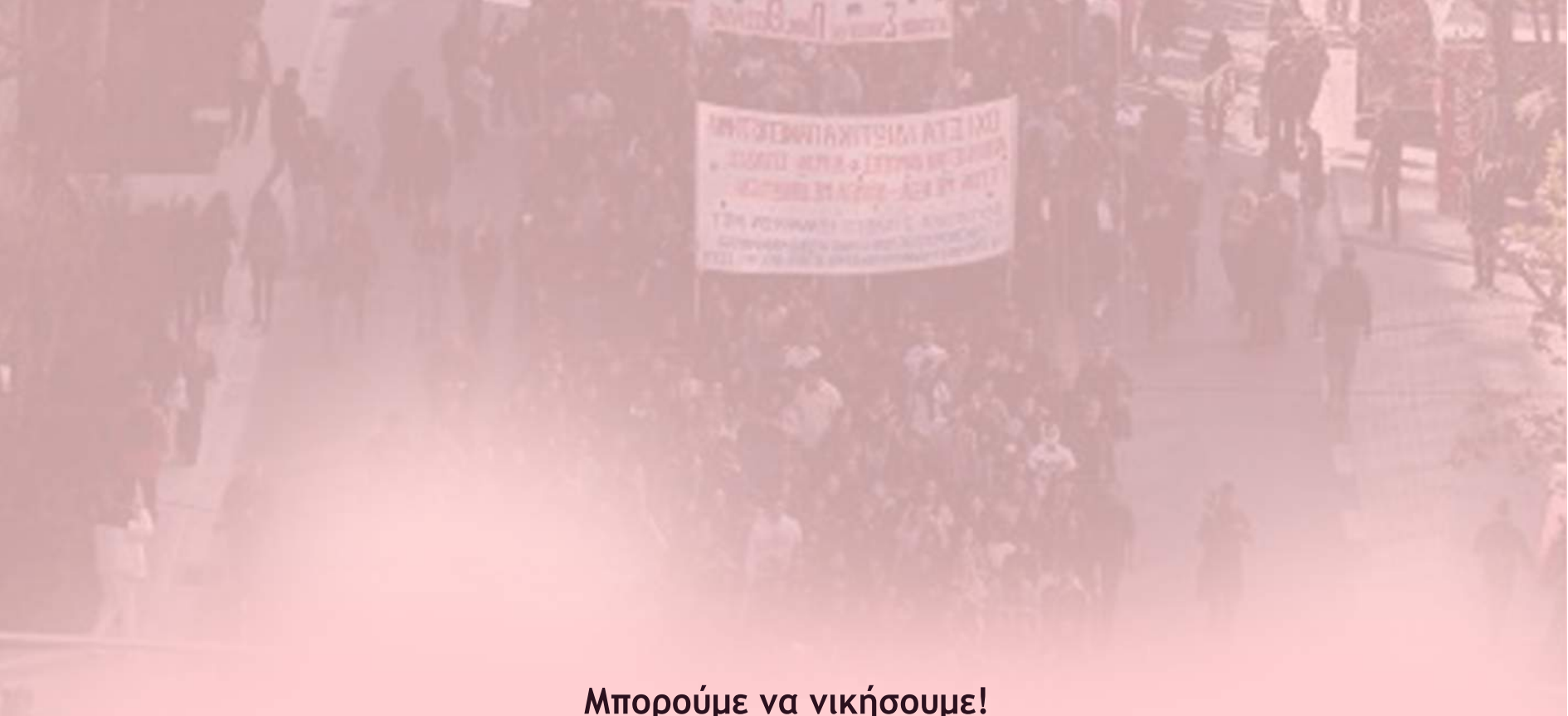
Ποια είναι η λεγόμενη ακαδημαϊκή κοινότητα και ποιος ο ρόλος της;

Το φοιτητικό κίνημα, που είναι αναπόσπαστο κομμάτι του λαϊκού κινήματος, στην πάλη του για την ανατροπή του νόμου Πιερρακάκη πρέπει να αναζητήσει τους συμμάχους του. Οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί, ο λαός και η νεολαία, έχουν αποδείξει ανά τα χρόνια ότι τάσσονται με τους φοιτητικούς αγώνες.

Ανά τα χρόνια βέβαια έχει αποδειχτεί ξεκάθαρα και ο ρόλος των καθηγητών πανεπιστημίου. Το καθηγητικό κατεστημένο δεν έρχεται αντιμέτωπο με τις πολιτικές του υπουργείου. Ίσα ίσα είναι αυτό που τις εφαρμόζει. Δεν μπορεί και δεν θέλει να αποτελέσει σύμμαχο του φοιτητικού κινήματος. Η στάση τους στις κινητοποιήσεις ήταν ενδεικτική. Είναι ένα στρώμα που εκθρεύεται το φοιτητικό κίνημα. Και αυτοί που το «κυνηγάνε» για να ταχθεί με το μέρος μας, στην καλύτερη κάνουν μια τρύπα στο νερό και στη χειρότερη αποπροσανατολίζουν και καλλιεργούν λογικές ανάθεσης.

Επομένως η έννοια της «ακαδημαϊκής κοινότητας», για την οποία έγινε πολύς λόγος το προηγούμενο διάστημα είναι κάλπικη. Καμία «κοινότητα» δεν υπάρχει. Δεν μπορούν φοιτητές και μεγαλοκαθηγητάδες να μπαίνουν στο ίδιο τσουβάλι υπερασπιζόμενοι γενικά και αόριστα τα δημόσια πανεπιστήμια. Η επίθεση στην εκπαίδευση είναι ταξικά φορτισμένη και είναι υπόθεση των φοιτητών και των πραγματικών τους συμμάχων να τη σταματήσουν.

Μπορούμε να νικήσουμε!

Φοιτητές, μαθητές και εκπαιδευτικοί, συνολικά ο λαός και η νεολαία είναι ένα καζάνι που βράζει. Ασφυκτιούν από την αντιλαϊκή πολιτική που τσακίζει δικαιώματα. Καταλαβαίνουν ότι αυτό το σύστημα δεν έχει να τους προσφέρει τίποτα. Καταλαβαίνουν ότι κυβέρνηση και αντιπολίτευση έδρασαν και θα δράσουν συντεταγμένα. Κανείς άλλωστε (ακόμα και από αυτούς που καταψήφισαν τον νόμο) δεν έχει κρύψει τις προθέσεις του για την αναθεώρηση του άρθρου 16. Το σύστημα δεν μπορεί καν να οικοδομήσει στέρεο δεύτερο πυλώνα αστικής αντιπολίτευσης για να διοχετεύσει την οργή του φοιτητόκοσμου, νεολαίας και λαού. Οι λογικές των κυβερνητικών αυταπατών έχουν χρεωκοπήσει προ πολλού.

Με αφορμή την ψήφιση του νόμου Πιερρακάκη λαός και νεολαία πλημμύρισαν τους δρόμους. Και δεν είναι καθόλου δεδομένο ότι οι κινητοποιήσεις τελειώνουν εδώ. Η οργή της νεολαίας και η αντίθεσή της με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια συνεχίζει να υπάρχει και θα ξαναεκφραστεί. Και θα είναι ζητούμενο οι επόμενες κινήσεις να αποκτήσουν τα απαραίτητα πολιτικά εφόδια, για να χτιστούν οι όροι για την ανατροπή του νόμου. Είμαστε μπροστά σε νέα ξεσπάσματα και εκρήξεις.

Το φοιτητικό κίνημα του Γενάρη - Φλεβάρη - Μάρτη έδωσε μια τρανταχτή απάντηση σε αυτούς που είχαν ξεγράψει τη φοιτητική νεολαία. Απέδειξε ότι οι φοιτητικοί σύλλογοι μπορούν να γίνουν όργανα πάλης στα χέρια των φοιτητών. Και θα αποδείξει από εδώ και πέρα ότι, όσο και αν προσπαθούν να ποινικοποιήσουν την πολιτική και συνδικαλιστική δράση, όσο και αν τρομοκρατούν, οι αντιστάσεις θα συνεχίσουν να εκφράζονται.

Η νεολαία δε γυρίζει πίσω. Συνεχίζει στον δρόμο του αγώνα!

Δεν ήταν ατύχημα, ήταν δολοφονία!

Στέφανος Μπέλλας
Δημήτρης Κακάβας
(Φυσικό Πάτρας)

Ένας χρόνος συμπληρώθηκε από το τραγικό έγκλημα των Τεμπών. Παρά τις χυδαίες προσπάθειες της κυβέρνησης για τη συγκάλυψή του, οι πραγματικοί υπαίτιοι φανερώθηκαν. Δε θα μπορούσαν να είναι άλλοι πέρα από τις κυβερνήσεις και το κεφάλαιο που υπηρετούν. Από τους νεκρούς στα εργατικά ατυχήματα και τις πυρκαγιές κάθε καλοκαίρι, μέχρι τα χιλιάδες θύματα της πανδημίας, φαίνεται με ωμό τρόπο ότι αντιμετωπίζουν το λαό και τη νεολαία σαν αναλώσιμους και αδιαφορούν πλήρως για την ανθρώπινη ύπαρξη.

Ευθύνες και συγκάλυψη

Έτσι, γίνεται λόγος για ένα προδιαγεγραμμένο έγκλημα, αφού επί ΣΥΡΙΖΑ το 2017 πραγματοποιήθηκε η αποκρατικοποίηση της δημόσιας εταιρείας ΤΡΑΙΝΟΣΕ (που πλέον έχει μετονομαστεί σε HellenicTrains), ξεπουλώντας την στη κρατική ιταλική FerrovieDelloStatoltaliane για 45 εκ.. Εν συνεχεία πωλήθηκε στην ίδια εταιρεία και η ΕΕΣΤΥ, που είναι αρμόδια για τη συντήρηση του τροχαίου υλικού. Παρά τις προσπάθειες βάπτισης αυτού του ξεπουλήματος ως «ανάπτυξη», παρατηρήθηκε ακριβώς το αντίθετο. Ο πλήρης, δηλαδή, κατακερματισμός του σιδηροδρομικού συστήματος. Απολύσεις μεγάλου μέρους του προσωπικού, άθλιες εργασιακές συνθήκες, συστήματα ασφαλείας που υπολειμματούσαν κ.ο.κ.. Αντίστοιχα, ευθύνη φέρει και η κυβέρνηση της ΝΔ, δείχνοντας ολοκληρωτική αδιαφορία και κηρύττοντας τις απεργίες των εργαζομένων – που έθιγαν ζητήματα ασφάλειας, συντήρησης και εκσυγχρονισμού – παράνομες, βάσει του νόμου Χατζηδάκη. Προκλητική συνεχίζει να είναι η στάση της κυβέρνησης, που άμεσα προσπάθησε να το συγκαλύψει. Λίγες ώρες μετά τη σύγκρουση, ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης με διάγγελμά του επιρρίπτει τις ευθύνες στον σταθμάρχη, δημιουργώντας ένα αφήγημα περί μοιραίου ανθρώπινου λάθους. Στη συνέχεια, με την αλλοίωση των συνομιλιών χρησιμοποιώντας μονταζιέρα, ενοχοποιεί τον σταθμάρχη. Έτσι, η κυβέρνηση αποποιούμενη των πολιτικών ευθυνών της και σε συνδυασμό με τα κροκοδείλια δάκρυά της, προσπάθησε να θολώσει τη συνείδηση του λαού και των συγγενών, παρουσιάζοντάς το σαν ατύχημα. Ο λαός, όμως, δεν πείστηκε. Βγήκε στο δρόμο κατά εκατοντάδες χιλιάδες σε όλη τη χώρα, καταγγέλλοντας αυτή την πολιτική που καθημερινά τον δολοφονεί!

Η δικαίωση θα έρθει μέσω υπογραφών;

Ιδιαίτερη απήχηση έχει τραβήξει η κίνηση που ξεκίνησε ο σύλλογος συγγενών των θυμάτων του εγκλήματος των Τεμπών, για συλλογή ηλεκτρονικών υπογραφών για την αλλαγή του νόμου περί ανάληψης ευθυνών από υπουργούς. Μία τέτοια κίνηση, πέρα από τα αγνά χαρακτηριστικά της όσον αφορά την απαίτηση της μη συγκάλυψης

του εγκλήματος, καταλήγει να έχει αποπροσανατολιστικό χαρακτήρα. Ως προς το περιεχόμενο του ψηφίσματος, δεν είναι η άρση της βουλευτικής ασυλίας το μέτρο αυτό που θα φέρει την καταδίκη των ενόχων. Επίσης, παρά τον απέραντο σεβασμό

που εμπνέει προς τις οικογένειες των θυμάτων η προσπάθειά τους με οποιονδήποτε τρόπο να αναδείξουν το έγκλημα, η συλλογή υπογραφών και η προσφυγή στα αστικά και ευρωπαϊκά δικαστήρια, αφήνει χώρο να καλλιεργηθούν αυταπάτες για το ρόλο της αστικής δικαιοσύνης. Τόσο η συλλογή υπογραφών όσο και η προσφυγή στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αποτελεσματική δράση, αφού δεν αμφισβητεί την ιμπεριαλιστική εξάρτηση της Ελλάδας από την Ε.Ε. και τις πολιτικές που οδήγησαν στο έγκλημα στα Τέμπη. Εξάλλου, η απόφαση που πήρε – σε πρώτο στάδιο – η Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να διατηρήσει «ανοιχτή» την υπόθεση, περισσότερο αποσκοπεί στο να ασκήσει πίεση προς την κυβέρνηση και να δηλώσει η Ε.Ε. τη δυσανεμία της για την «προτίμηση» που δείχνει η αστική τάξη της χώρας προς τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Δεν αφορά κάποια κίνησης αμφισβήτησης των πολιτικών της ίδιας της Ε.Ε.. Πρώτα και κύρια η συγκρότηση μαζικών και συλλογικών αγώνων για ασφαλείς και φθηνές συγκοινωνίες για όλο το λαό μπορεί να ασκήσει πίεση προς μια κατεύθυνση υπεράσπισης των δικαιωμάτων μας.

Εξεταστική Επιτροπή και αυταπάτες

Λίγοι μήνες από τη συγκρότηση της εξεταστικής επιτροπής για το έγκλημα στα Τέμπη και την επιχείρηση συγκάλυψής του. Μιας επιχείρησης που κινήθηκε στην αναπαραγωγή του αφηγήματος περί ατομικής ευθύνης και στην αποφυγή ανάδειξης των κυβερνητικών ευθυνών, αυτής και των προηγούμενων κυβερνήσεων, για να μην φέρει υπόλογο το ίδιο το σύστημα. Αυτό φάνηκε, τόσο στην απόφαση για μονοκομματικό προεδρείο από τη ΝΔ, όσο και στην απαγόρευση να παρευρεθούν ως μάρτυρες οι εργαζόμενοι της Hellenic Trains, οι οποίοι είχαν καταγγείλει και επισημάνει τον κίνδυνο ατυχήματος αρκετές φο-

ρές. Για άλλη μια φορά δεν έλλειψε η καλλιέργεια αυταπατών από μεριάς του ΚΚΕ, ότι μέσω των μηχανισμών του αστικού κράτους θα αποδοθούν ευθύνες, αποτιμώντας θετικά τη συγκρότηση επιτροπής και λέγοντας ότι βοήθησε στο να μαζικοποιηθούν οι κινητοποιήσεις και οι απεργίες. Κάτι το οποίο αποτελεί διαστρέβλωση της πραγματικότητας, αφού μεταφέρει τον αγώνα από τον δρόμο στις αίθουσες της αστικής δικαιοσύνης.

Ο καπιταλισμός δολοφονεί

Οι ιδιωτικοποιήσεις οποιουδήποτε φορέα αλλά και των κοινωνικών αγαθών αποτελούν πολιτική του καπιταλιστικού συστήματος και γίνονται για να διευρυνθούν τα πεδία κερδοφορίας του. Ιδιαίτερα σε μια εξαρτημένη χώρα όπως η δική μας αυτό παρατηρείται ακόμη πιο έντονα. Με τις ιδιωτικοποιήσεις μεταφέρεται όλο και μεγαλύτερο κόστος στις πλάτες του λαού (κόστος που ούτε ο ιδιώτης ούτε το κράτος θέλει να αναλάβει) και δυσχεραίνονται οι όροι εργασίας.

Στην περίπτωση του ΟΣΕ, το κερδοφόρο κομμάτι του δεν ξεπουλήθηκε σε ιδιώτη αλλά σε κρατική ιταλική εταιρεία! Άρα αυτό που συνέβη δεν ήταν ιδιωτικοποίηση των τρένων, αλλά το ξεπούλημα μιας ελληνικής κρατικής εταιρείας σε μια ξένη. Το αίτημα που έμπαινε από μια σειρά ρεφορμιστικές δυνάμεις περί «κρατικοποίησης» του ΟΣΕ αποπροσανατολίζει το λαό, αφού παραβλέπει ότι το καπιταλιστικό κράτος δεν είναι ουδέτερο, αλλά υπάρχει ως μηχανισμός του καπιταλιστικού συστήματος. Δεν είναι αίτημα αγώνα, αλλά μια πρόταση μοντέλου που σε καμία περίπτωση δεν εξασφαλίζει ότι θα καλυφθούν οι ανάγκες μας. Άλλωστε έχουμε δει πως μια χαρά μπορεί και το κράτος ως διαχειριστής να απαξιώσει αγαθά και να χτυπήσει δικαιώματα, όπως συμβαίνει στην εκπαίδευση ή στον τομέα της υγείας (πχ χιλιάδες κόσμος που πέθανε στα κρατικά νοσοκομεία στην καραντίνα). Επομένως, ο λαός πρέπει να εναντιωθεί συνολικά στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα κι να μην επιλέγει μοντέλο διαχείρισης, αλλά να θέτει ως πρόταγμα την κάλυψη των αναγκών του και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του.

Τι απάντηση χρειάζεται να δώσουμε;

Η απεργία της 28/2 αναδείχθηκε μία από τις μαζικότερες των τελευταίων χρόνων. Το λαϊκό αυτό ξέσπασμα έδειξε την οργή και την αγανάκτηση, τόσο για το έγκλημα των Τεμπών, όσο και για την συνολική αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζεται.

Ενάντια στη πολιτική του συστήματος που παράγει φτώχεια, ανεργία και πολέμους και ενάντια σε ρεφορμιστικές αντιλήψεις που κινούνται στο πλαίσιο της αστικής νομιμότητας, ο λαός και η νεολαία πρέπει να προτάξουν το δρόμο της αντίστασης, ώστε να μην υπάρξουν επόμενα θύματα!

Να διεκδικήσουμε το δικαίωμα μας σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη

Βασίλης Χουδαλάκης
(Πολυτεχνείο Κρήτης, Χανιά)

Ο καθένας που έρχεται να περάσει το κατώφλι ενός νοσοκομείου, μίας δομής υγείας, ενός περιφερειακού ιατρείου αντιλαμβάνεται από τη πρώτη στιγμή σε τι διαλυμένη κατάσταση βρίσκονται. Λίγα μόλις χρόνια μετά το ξέσπασμα της πανδημίας, με τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρών και την αποκάλυψη των τραγικών ελλείψεων και των άθλιων εργασιακών συνθηκών για τους υγειονομικούς στα νοσοκομεία της χώρας, το υγειονομικό σύστημα όχι απλώς δεν βελτιώθηκε ελέω COVID, αλλά αντίθετα έχει οξυνθεί η εργασιακή βαρβαρότητα και ο αποκλεισμός του λαού από την δωρεάν και πλήρη περίθαλψη. Σύμφωνα με στοιχεία της ΠΟΕΔΗΝ, τρεις χιλιάδες είναι οι αποχωρήσεις προσωπικού σε σχέση με πέρυσι, ενώ εφτά μισή χιλιάδες τα τελευταία δυόμισια χρόνια (1/3 λόγω συνταξιοδότησης και τα 2/3 παραιτήσεις-απολύσεις). Οι συγχωνεύσεις-κλεισίματα κλινικών έχουν αυξηθεί σε μια σειρά νοσοκομεία. Οι εργαζόμενοι δουλεύουν με εξοντωτικούς ρυθμούς, με εξουθενωτικά ωράρια και υπεράριθμες εφημερίες. Ακόμα, υποβάλλονται σε διαρκείς μετακινήσεις μεταξύ νοσοκομείων ώστε να καλυφθούν τα πόστα, όπως παθολόγοι να μετακινούνται από το νοσοκομείο Σερρών για να καλύψουν κενά στη Δράμα, εξωθώντας προσωπικό ακόμα και σε παραίτηση (π.χ. παιδοχειρουργός από τα Χανιά παραιτήθηκε καθώς αναγκάστηκε να καλύψει εφημερίες στο Ηράκλειο). Καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες τραγικών συμβάντων λόγω αυτής της διαλυτικής κατάστασης. Πρόσφατα είναι τα περιστατικά θανάτων συνανθρώπων μας στις καρότσες φορτηγών λόγω έλλειψης ασθενοφόρων ενώ στα πιο πρόσφατα εντάσσεται η αυτοκτονία καρκινοπαθούς στο Ηράκλειο Κρήτης λόγω της έλλειψης δωρεάν φαρμάκου και της αδυναμίας του να το προμηθευτεί.

Πού το πάνε με την περίθαλψη;

Η κατάργηση του δικαιώματος στη δωρεάν περίθαλψη αποτελεί χρόνια επιδίωξη του συστήματος. Οι τραγικές ελλείψεις σε προσωπικό και οι συνθήκες που επικρατούν στα νοσοκομεία, είναι μια πραγματικότητα που βιώνει ο λαός, και δηλωμένη κατεύθυνση είναι ότι θα σκληρύνει κι άλλο. Με την παρουσίαση του «νέου υγειονομικού χάρτη» δρομολογείται το κλείσιμο νοσοκομείων σε μια σειρά περιφέρειες, ανάμεσά τους αυτό του Ρεθύμνου, τα περιφερειακά Λασιθίου. Επίσης, η μετατροπή των νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ και η εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων, έρχεται να προχωρήσει το χτύπημα στο δικαίωμα του λαού στη δωρεάν πρόσβαση στην υγεία. Ενώ η παρέμβαση του ιδιωτικού κεφαλαίου στον τομέα των προμηθειών, του εξοπλισμού και των φαρμάκων έρχεται για να λειτουργήσει ως ιμάντας μεταβίβασης του κόστους περίθαλψης στις πλάτες του λαού, δηλαδή μεγαλύτερες χρεώσεις σε φάρμακα, παραπεμπτικά εξετάσεων κλπ. Στην ίδια γραμμή κινείται και το μέτρο του προσωπικού-ιδιωτικού ιατρού, που ενώ πλασάρεται από το σύστημα ως ένα θετικό μέτρο, εντούτοις στόχο έχει την εισαγωγή ενός ακόμη εμποδίου στην πρόσβαση στην περίθαλψη και τον παραπέρα αποκλεισμό του λαού από αυτήν.

Η έναρξη των απογευματινών χειρουργείων επί πληρωμή αποτελεί ένα μέτρο το οποίο με όσα επικοινωνιακά σόου και αν το παρουσιάζουν Υπουργός και ΜΜΕ, ήρθε να εδραιώσει μια νέα πραγματικότητα στα νοσοκομεία. Υπό τον μανδύα της αντιμετώπισης της τεράστιας ουράς αναμονής, αποτέλε-

σμα της χρόνιας υποστελέχωσης των νοσοκομείων και της έλλειψης προσωπικού, προτεραιότητα θα έχουν εκείνοι που το αντέχουν οικονομικά. Με τον τρόπο αυτό το λαϊκό δικαίωμα σε δωρεάν περίθαλψη μετατρέπεται σε πρόνομο που θα έχουν όλο και λιγότεροι. Ενώ για τους εργαζόμενους στην υγεία, κατά τα λεγόμενα της κυβέρνησης είναι ευκαιρία να προσθέσουν εισόδημα, με το να χειροτερεύσουν οι όροι εργασίας τους, με ξεχείλωμα ωραρίων και περαιτέρω εντατικοποίηση. Αυτός άλλωστε είναι και ο μόνος τρόπος που το σύστημα εννοεί τις αυξήσεις μισθών. Είναι ένα μέτρο που ήρθε να χτυπήσει τα δικαιώματα τόσο των ασθενών όσων και των εργαζομένων. Ένα μέτρο που ενισχύει ακόμη περισσότερο την κατεύθυνση εκείνη όπου η περίθαλψη μετατρέπεται από υποχρέωση του κράτους σε ατομική υπόθεση του καθενός.

Τι κάνουμε εμείς για όλα αυτά;

Η απάντηση απέναντι σε όλα αυτά πρέπει να δοθεί τόσο από το προσωπικό στα νοσοκομεία (ιατρικό, νοσηλευτικό, καθαριότητας κλπ) αλλά και από όλο το λαό. Μόνο μέσα από μαζικούς αγώνες μπορεί να ανατραπεί η πολιτική που εξωθεί τους εργαζόμενους στην υγεία σε παραίτηση, μετατρέπει τη περίθαλψη από δικαίωμα σε πρόνομο. Εργαζόμενοι και λαός πρέπει να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους. Έχει γίνει φανερό πλέον η ξεπουληματική στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών ΑΔΕ-ΔΥ-ΠΟΕΔΗΝ. Είναι αυτές που ενώ εξελίσσονται όλα

αυτά δεν προκηρύσσουν απεργίες, ή ακόμα και αυτές οι ελάχιστες που έχουν καλεστεί αποτελούν τουφεκίες εκτόνωσης χωρίς διάθεση να δοθεί πραγματικά ο αγώνας. Είναι εκείνες που αντί να σηκώσουν την ευθύνη για κάλεσμα γενικευμένης απεργιακής κινητοποίησης μπροστά στην αξιολόγηση για να μην περάσει, πρότειναν τη συμπλήρωση υπεύθυνης δήλωσης για απεργία-αποχή από αυτήν. Αρνούμενοι δηλαδή να δώσουν τον αγώνα για την ανατροπή αυτού του μέτρου που έρχεται να οξύνει ακόμα περισσότερο την επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών και τους αγώνες τους, με χαρακτηριστικά τα δείγματα γραφής της αξιολόγησης στους εκπαιδευτικούς. Είναι εκείνες που μετά την ψήφιση ενός μέτρου ή ενός νόμου οδηγούν τις όποιες κινητοποιήσεις σε κλείσιμο επιστρατεύοντας αποπροσανατολιστικά αιτήματα για να «μείνουν οι νόμοι στα χαρτιά» ή να «μην εφαρμοστούν».

Μπροστά σε αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα που βιώνει ο λαός, η νεολαία και οι εργαζόμενοι, είναι ανάγκη να αναπτυχθεί αγώνας υπεράσπισης του δικαιώματος στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Αγώνας που είναι συνδεδεμένος άρρηκτα με τον αγώνα των υγειονομικών για δουλειά με δικαιώματα. Απαιτείται απεργιακός αγώνας για μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, για μονιμοποίηση των συμβασιούχων, για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς στο κόστος ζωής, για χαρακτηρισμό του χώρου ως ανθυγιεινού. Αναγκαία η πάλη από κοινού με τους εργαζόμενους στην υγεία για ανθρώπινους όρους εργασίας, για τον εξοπλισμό των νοσοκομείων και την δωρεάν πρόσβαση στα φάρμακα. Η δωρεάν περίθαλψη είναι ένα λαϊκό δικαίωμα και σαν τέτοιο πρέπει να το διεκδικήσουμε.

Παλαιστίνη: Ο λαός που δεν γνωρίζει ύπνο!

Δημήτρης Αρσένης
(Μηχανικών Η/Υ και Πληροφορικής Ιωαννίνων)
Μαρία Νίστα
(Μηχανικών Επιστήμης Υλικών Ιωαννίνων)

Έξι μήνες τώρα ο πλανήτης γίνεται μάρτυρας της βάρβαρης γενοκτονίας του ηρωικού Παλαιστινιακού λαού από το φασιστικό-σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. **Χιλιάδες λαού πεθαίνουν από την πείνα και τις αρρώστιες και βομβαρδίζονται περιμένοντας στην ουρά για λίγο αλεύρι.** Οι καθημερινοί βομβαρδισμοί της Λωρίδας της Γάζας, οι πάνω από 30χιλιάδες νεκροί και οι διπλάσιοι τραυματίες – κατά βάση άμαχοι και παιδιά – ο διωγμός εκατομμυρίων Παλαιστίνιων από τη γη τους, ο αποκλεισμός τους από τρόφιμα, νερό και φάρμακα, οι στρατιωτικά επιτηρούμενες περιοχές στη Δυτική Όχθη και η γκετοποίησή της αποτελούν πρακτικές που μόνο με τη ναζιστική Γερμανία μπορούν να συγκριθούν...

Οι φασίστες του Ισραήλ κινούνται στην κατεύθυνση «τελικής λύσης», δηλαδή του αφανισμού του Παλαιστινιακού λαού, με πιο πρόσφατη κλιμάκωση την έγκριση από το πολεμικό συμβούλιο για μεγάλης κλίμακας χερσαία επέμβαση στη Ράφα, περιοχή όπου βρίσκονται εκτοπισμένοι και αποκλεισμένοι πάνω από 1,5 εκατομμύρια Παλαιστίνιοι. Η αναζωπύρωση του Παλαιστινιακού ζητήματος, η επιθετικότητα του Ισραήλ και το εκρηκτικό κλίμα που επικρατεί σε αυτό το κουβάρι αντιθέσεων και ανταγωνισμών που αποτελεί η Μ. Ανατολή, πυροδοτούν επικίνδυνα σενάρια για τους λαούς της περιοχής και όχι μόνο. Αλλά για την κατανόηση των εξελίξεων και των συνέπειών τους θα πρέπει να ξεδιαλυθούν κάποια πράγματα.

Ο ρόλος των Αμερικάνων

Το κράτος του Ισραήλ είναι το αποτέλεσμα της βίαιης εμπλοκής του δυτικού ιμπεριαλισμού, που το φύτεψε στην περιοχή για να μπορεί να την ελέγχει. Αποτελεί μαντρόσκυλο των ΗΠΑ που το στηρίζουν οικονομικά, στρατιωτικά και πολιτικά και το χρησιμοποιούν για τις επιδιώξεις τους στην Μ. Ανατολή, την προσέγγιση δηλαδή Αραβικών καθεστώτων, όπως η Σαουδική Αραβία, με στόχο το Ιράν και – στην ουσία – τους βασικούς τους αντίπαλους, Ρωσία και Κίνα.

Σήμερα, η διατάραξη των ισορροπιών στην περιοχή όπως για παράδειγμα οι αμερικανο-βρετανικές επιθέσεις στην Υεμένη, οι πυραυλικές επιθέσεις του Ιράν, οι επιθέσεις του Ισραήλ στον Λίβανο, έχουν θέσει σε κίνδυνο τις επιδιώξεις αυτές και έχουν μπλοκάρει τις όποιες συμφωνίες αναζητούσαν οι ΗΠΑ. Παρόλο που η στήριξη του Ισραήλ από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό είναι αδιαπραγμάτευτη, εκφράζονται τάσεις και μπάντες της αστικής τάξης των ΗΠΑ, που δεν καλοβλέπουν τις εξελίξεις λόγω της διακύβευσης των συμφερόντων τους. Έτσι προκύπτουν δηλώσεις όπως του προέδρου της αμερικανικής Γερουσίας, Σούμερ, πως: «το Ισραήλ πρέπει να πάει για εκλογές και να αντικατασταθεί ο Νετανιάχου» και τοποθετήσεις του ίδιου του Μπάιντεν που θεωρούν «λάθος» μία επικείμενη επιχείρηση στη Ράφα.

Προφανώς και δε νοιάζονται οι φονιάδες των λαών για την τύχη των Παλαιστίνιων όπως και κα-

νενός άλλου λαού. Συνεχίζουν να τροφοδοτούν μαζικά το σιωνιστικό κράτος με πολεμικό εξοπλισμό και το στηρίζουν σε όλα τα επίπεδα. Οι όποιες παραπάνω τοποθετήσεις αποτελούν εκβιασμούς ως προς το Ισραήλ για να συρθεί πίσω στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και να πάψει να ρισκάρει τα συμφέροντά τους σε αυτή τη διαδικασία ξαναμοιράσματος του κόσμου. Πως αλλιώς να ερμηνευτεί ότι ο Τράμπ – που μάλιστα επί της προεδρίας του ανακηρύχθηκε η Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα του Ισραήλ – τώρα να δηλώνει πως: «πρέπει να τελειώνει το Ισραήλ με τον πόλεμο στην Παλαιστίνη»;

Η αντίσταση συνεχίζεται!

Μέσα σ' αυτήν την φρίκη και ενώ το Ισραήλ με τη στήριξη και τις πλάτες του δυτικού ιμπεριαλισμού συνεχίζει τις παρατεταμένες σφαγές, ο ηρωικός Παλαιστινιακός λαός συνεχίζει να είναι φωτεινό παράδειγμα για τους λαούς

όλου του κόσμου. Επιμένει να αντιστέκεται με ότι έχει, αρνείται να εγκαταλείψει τον τόπο του και παλεύει για την λευτεριά του. Ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας του Παλαιστινιακού λαού είναι δίκαιος. Ο λαός αυτός έχει κάθε δικαίωμα να παλεύει ενάντια στα δεσμά του, ενάντια στην κατοχή του από τους φασίστες-σιωνιστές.

Δεν μπορεί να υπάρξει Παλαιστινιακό κράτος δίπλα στο «φυτευτό» κράτος – τρομοκράτη του Ισραήλ. Η θέση που εκφράζεται είτε από συστημικές μπάντες είτε από την ρεφορμιστική αριστερά, το αίτημα «επιστροφή στα σύνορα του '67» – σύνορα που έχουν θεσπιστεί από τον ΟΗΕ και όχι από τους λαούς – είναι μια θέση που στην ουσία αποδέχεται χρόνια κατοχής του Παλαιστινιακού λαού, από το '48 μέχρι το '67, και έχει ήδη προδώσει τον αγώνα του για ελευθερία. Ο μόνος τρόπος να ζει ελεύθερα ο Παλαιστινιακός λαός στον τόπο του είναι η ύπαρξη ενός ενιαίου και ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους, από τον Ιορδάνη Ποτα-

μό ως τη Μεσόγειο Θάλασσα, όπου θα ζουν όλοι ειρηνικά, ανεξαρτήτως θρησκείας και εθνικότητας. Αυτά είναι και τα εδάφη της Ιστορικής Παλαιστίνης τα οποία ο μαρτυρικός αυτός λαός παλεύει να απελευθερώσει από τις κατοχικές δυνάμεις του Ισραήλ και των ιμπεριαλιστών πατρώνων του.

Ακόμη, πάγιο αίτημα του Παλαιστινιακού λαού είναι η επιστροφή όλων των προσφύγων και των πολιτικών κρατουμένων. Η μεγαλύτερη μερίδα των Παλαιστίνιων δεν ζει στη Γάζα, αφού όλα αυτά τα χρόνια εποίκισμών και διωγμών, όπου τα Παλαιστινιακά εδάφη περιορίζονταν όλο και περισσότερο, αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν. Στην Δυτική Όχθη, οι εποίκισμοί συνεχίζονται ακόμα. Πλήθος Παλαιστίνιων, αγωνιστών, νέων σαπίζει και βασανίζεται στις Ισραηλινές φυλακές. Είναι ότι πιο δίκαιο λοιπόν, το αίτημα για απελευθέρωσή τους και επιστροφή στην πατρίδα τους.

«From the river to the sea Palestine will be free»

Ενώ όλο αυτό το διάστημα οι κυβερνήσεις και οι αστικές τάξεις όλων των χωρών στέκονται με όλους τους τρόπους στο πλευρό του Ισραήλ, οι λαοί του κόσμου φωνάζουν στο πλευρό της Παλαιστίνης. Έγιναν και ακόμα γίνονται τεράστιες διαδηλώσεις, κύματα αλληλεγγύης στον δίκαιο αγώνα του Παλαιστινιακού λαού για ζωή και ελευθερία. Σε όλη την Ευρώπη, την Αμερική, τη Μ. Ανατολή και την Ασία, εκατομμύρια κόσμου διαδήλωσαν ενάντια στη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού, ακόμα και στη Δυτική Όχθη και στο ίδιο το καθεστώς του Ισραήλ.

Στη χώρα μας, έχουν γίνει μια σειρά από διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Αν και ο λαός εκφράζει τα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματά του, παρατηρούνται πιο πεσμένα αντανάκλαστα, γεγονός που έχει να κάνει με την επίσημη πολιτική του κράτους, που δηλητηριάζει τον λαό με προπαγάνδα, ψέματα και εκβιασμούς όπως αυτό του «αμυνόμενου Ισραήλ» και προσπαθεί να τον πείσει για την «σωστή πλευρά της Ιστορίας».

Προφανώς η αλληλεγγύη στους λαούς που αγωνίζονται ενοχλεί τους «από πάνω», το σύστημα και τις αστικές τους τάξεις. Γι' αυτό κιόλας διώκεται. Με απαγορεύσεις διαδηλώσεων, διώξεις συνδικαλιστών, ακόμα και συλλήψεις όσων σηκώνουν την Παλαιστινιακή σημαία ή φοράνε την μαυτήλα, σύμβολα της Παλαιστινιακής αντίστασης.

Παρόλα αυτά, οι εκατομμύρια άνθρωποι σε κάθε γωνιά του πλανήτη που φωνάζουν «Λευτεριά στην Παλαιστίνη» και «Νίκη στην Ιντιφάδα» δείχνουν τον δρόμο. Την ασυμβίβαστη πάλη των λαών ενάντια στους δυνάστες του. Γιατί λαός και νεολαία θα είναι πάντα με το παιδί που κρατάει τη σφεντόνα απέναντι στα τανκς.

Οι ιμπεριαλιστές ξαναμοιράζουν τη γη... μόνο οι λαοί βάζουν φρένο στη σφαγή

Κοσμάς Νικολάου
(HMMY Βόλου)

Τις τελευταίες δεκαετίες παρατηρείται η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων πάνω στον πλανήτη. Μια χούφτα αστικές τάξεις ανταγωνίζονται ποια θα καταληστέψει περισσότερο τους λαούς της υψήλιου προς ίδιον όφελος. Σημαντικότερες, φυσικά, είναι οι αντιθέσεις ΗΠΑ-Ρωσίας και των συμφερόντων των ΗΠΑ στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο, που έχουν ξεκινήσει τις σφαγές δύο πολύπαθων λαών, του ουκρανικού και του παλαιστινιακού.

Το ερώτημα είναι: ποιος ο ρόλος των «μη ιμπεριαλιστικών» αρχουσών τάξεων σε όλο αυτό το μακελειό; Φυσικά οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις παρεμβαίνουν στην παραγωγή και την πολιτική τους, τις εξαρτούν και ως «προστάτες» αυτών των χωρών πλέον τις αναγκάζουν να δρουν βάσει των δικών τους συμφερόντων. Ένα παράδειγμα εξαρτημένης αστικής τάξης είναι και αυτή της χώρας μας.

Ξενόδουλες κυβερνήσεις από μια εξαρτημένη άρχουσα τάξη

Όλες οι κυβερνήσεις της χώρας έχουν βοηθήσει τις ΗΠΑ σε κάθε πολεμική τους ενέργεια. Ήδη από τα «χρυσά» χρόνια του ΠΑΣΟΚ όλη η Ελλάδα γινόταν ένα απέραντο ορμητήριο θανάτου με το φύτεμα όλο και περισσότερων νατοϊκών βάσεων. Σήμερα η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει να στέλνει πολεμική βοήθεια στο μέτωπο της Ουκρανίας. Για τη γενοκτονία της Γάζας πρόσθεσαν τη φρεγάτα «Υδρα» στον στόλο του κράτους-τρομοκράτη του Ισραήλ. Και εννοείται πως οι προκάτοχοι της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από όλο αυτόν τον οργανισμό εμπλοκής σε εξωτερικές επεμβάσεις. Γιατί όταν αιματοκυλούσαν Ευρωπαίοι, Αμερικάνοι και Ρώσοι την Συρία, από τη βάση της Σούδας ξεκινούσαν τα νατοϊκά στρατεύματα. Και αυτή η κατά τ' άλλα «προοδευτική» κυβέρνηση εγκαινίασε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων (τα λεγόμενα "hot spot") κατά τις ευρωπαϊκές υποδείξεις και πρότυπα. Όλες οι κυβερνήσεις-πολιτικοί εκφραστές της εξαρτημένης αστικής τάξης της χώρας μας έχουν επιδείξει εξευτελιστική δουλοπρέπεια και επικίνδυνη προθυμία στο να συμβάλουν στους πολέμους των φονιάδων των λαών.

Κάνουν το άσπρο μαύρο για να υποταχτούμε πλήρως στον ιμπεριαλισμό

Αυτή η μαύρη πραγματικότητα της εξάρτησης της χώρας μας χρειάζεται να υποστηριχτεί καθημερινά από την ανάλογη προπαγάνδα του συστήματος. Και εννοείται πως υποστηρίζεται μόνο με ψέματα και με αντιστροφή της πραγματικότητας.

Καταρχάς, καλλιεργούν καθημερινά στις συνειδήσεις μας το μίσος για τους άλλους λαούς, τους πρόσφυγες, τους μετανάστες. Όλο και περισσότερο δίνεται βήμα στους φασίστες να αναπτύσσουν τις εθνικιστι-

κές τους ρητορικές και να επιτίθενται δολοφονικά στους κολασμένους αυτής της γης.

Ιδιαίτερα για τον γείτονα λαό της Τουρκίας, τα μέσα ενημέρωσης στάζουν καθημερινά φαρμάκι. Οι Τούρκοι παρουσιάζονται βάρβαροι. Έτοιμοι ανά πάσα στιγμή να επιτεθούν και να αποσπάσουν εδάφη απ' την Ελλάδα. Άρα, «εμείς» χρειάζεται να αμυνθούμε καταλλήλως και να συνάψουμε τις σωστές «συμμαχίες», ώστε να αποφευχθεί ενδεχόμενη σύγκρουση. Μόνο που οι μεγαλύτεροι μακελάρηδες των λαών, το NATO και οι ΗΠΑ, κάθε άλλο παρά εγγυητές της ειρήνης είναι. Η πρόσφατη, αιματοβαμμένη, επέτειος των 75 χρόνων από την ίδρυση του NATO υπενθύμισε στους λαούς του κόσμου τις επεμβάσεις, τα λουτρά αίματος, τα πραξικοπήματα και τις αμερικανονατοϊκές χούντες, τις διαλυμένες χώρες σε ολόκληρο τον πλανήτη που οι σημερινοί «σύμμαχοί μας» διέλυσαν συθέμελα για τα συμφέροντά τους

Και εννοείται πως δεν λείπουν οι ρητορικές των τοπικών αρχόντων, π.χ. του δήμαρχου Αλεξανδρούπολης, ο οποίος κάνει λόγο για τις βάσεις που έρχονται για να λειτουργήσουν θετικά στην ανάπτυξη της πόλης, καθώς αυξάνεται ο τουρισμός και έρχονται οι πεζοναύτες να μας ακουμπήσουν τα ωραία τους δολάρια. Έτσι προωθείται ότι όσο δουλοπρεπής είναι η ελληνική αστική τάξη απέναντι στους ιμπεριαλιστές, άλλο τόσο θα πρέπει να είναι και ο λαός απέναντι σε αυτούς που εξορμούν απ' την Ελλάδα για να σκοτώσουν τα παιδιά της Μέσης Ανατολής.

Η «αντανάκλαση» της εξάρτησης στη ζωή του λαού

Μέσα στο κλίμα των συνεχών πολεμικών αναταραχών, τα κυβερνητικά επιτελεία θέλουν να προετοιμάσουν τη νεολαία να σφαιραστεί στους άδικους πολέμους. Γι αυτό και αύξησαν τη θητεία στους 12 μήνες και συζητάνε να κάνουν τη στράτευση υποχρεωτική από τα 18 χρόνια και άνοιξαν το θέμα της στράτευσης γυναικών. Γνωρίζουμε πολύ καλά τον αντιδραστικό χαρακτήρα του στρατού, που προσπαθεί να φυτέψει από νωρίς στις συνειδήσεις της νεολαίας το εθνικιστικό δηλητήριο και τους κάνουν το μυαλό χυλό με την καθημερινή προπαγάνδα κατά των αριστερών-προοδευτικών ιδεών. Γνωρίζουμε πολύ καλά τον αντιδραστικό χαρακτήρα του στρατού, που προσπαθεί να ποτίσει τις συνειδή-

σεις της νεολαίας με εθνικιστικό δηλητήριο και να της κάνει το μυαλό χυλό με την προπαγάνδα κατά των αριστερών-προοδευτικών ιδεών.

Από την άλλη, σε κάθε πόλη που έχει βάση, η συμπεριφορά των Αμερικάνων πεζοναυτών με μια στάση στρατού κατοχής μπορεί να συγκριθεί. Κάθε φορά που πατάνε το πόδι τους στη χώρα μας, έχουν αυταρχικές συμπεριφορές και νιώθουν ότι όλοι πρέπει να τους υπηρέτουν. Αρκετές φορές στρέφονται ανοιχτά εναντίον του λαού, καθώς δεν λείπουν τα περιστατικά στα οποία θα παρενοχλήσουν μεθυσμένοι μέχρι και ανήλικα κορίτσια (Χανιά).

Τέλος, δεν είναι λίγες οι φορές που η χώρα μας έχει μπει στο στόχαστρο των «εχθρών των συμμάχων μας», λόγω της πληθώρας των στρατιωτικών βάσεων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η κατάρριψη ενός πολεμικού drone στη Μαύρη Θάλασσα, το οποίο είχε απογειωθεί απ' τη βάση της Λάρισας. Σαν αποτέλεσμα η Ρωσία στοχοποίησε την βάση της Λάρισας και γίνεται αντιληπτό ότι κάτι τέτοιο μπορεί να οδηγήσει σε μια ανοιχτή σύγκρουση της χώρας μας με αυτόν τον ιμπεριαλιστή.

Στρεφόμαστε εναντίον των πραγματικών ταξικών εχθρών μας!

Οι αστικές τάξεις του κόσμου είναι απ' τη φύση τους ανταγωνιστικές. Το ίδιο βέβαια δεν συμβαίνει με τις εργατικές τάξεις και τους λαούς όλων των χωρών. Είναι πάμπολλα τα παραδείγματα ότι οι λαοί μπορούν να είναι αδελφωμένοι και αλληλέγγυοι. Από τη βοήθεια που προσφέρουν οι κάτοικοι των ακριτικών νησιών στους πρόσφυγες και τους μετανάστες μέχρι τις εκατοντάδες διαδηλώσεις που παγκόσμια συνεχίζουν να γίνονται ενάντια στη γενοκτονία του λαού της Παλαιστίνης.

Η συζήτηση για τον ιμπεριαλισμό και την εξάρτηση της χώρας όχι μόνο αφορά τον λαό και τη νεολαία, αλλά χρειάζεται να καταλήγει στο πως θα αναπτύξουμε τους όρους για την ανατροπή αυτή της κατάστασης. Πρέπει να ανοίξει η συζήτηση για τις πολιτικές εξελίξεις και τον κίνδυνο ξεσπάσματος νέων πολεμικών μετώπων που αυτές ελλοχεύουν στις γειτονίες, στους φοιτητικούς συλλόγους και στα σωματεία με απώτερο σκοπό την οικοδόμηση ενός Αντιιμπεριαλιστικού-Αντιπολεμικού Μετώπου, για να βάλουν η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία φρένο στα σχέδια των φονιάδων των λαών.

Να επαναφερθεί το ζήτημα του πολέμου στην Ουκρανία και να γίνουν κι άλλες διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό. Για να πάψουν οι δολοφονικές επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών και να ξανακουστεί το σύνθημα. **«ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ-ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ»**

Τρία χρόνια μετά την απαγωγή του Pablo Hasél από το αστικό κράτος της Ισπανίας

Νικήτας Μαλατάντης
(ΗΜΤΥ Πάτρας)

Φέτος συμπληρώνονται τρία χρόνια από την φυλάκιση του Ισπανού ράπερ, Pablo Rivadulla Duró, γνωστού με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Pablo Hasél, από το ισπανικό κράτος. Ο Hasél κρατείται εδώ και τρία χρόνια, λόγω των κομμουνιστικών του ιδεών και ιδανικών, με την κατηγορία πως με το στίχο του στηρίζει ανοιχτά τρομοκρατικές πρακτικές και οργανώσεις, και αυτό γιατί μέσα από τις αναρτήσεις του στο twitter και μέσα από τον καταγγελτικό του στίχο, προσβάλλει το στέμμα και τους μηχανισμούς καταστολής του ισπανικού κράτους και καλεί το λαό να αγωνιστεί ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση.

Οι διαρκείς πολιτικές διώξεις

Η δίωξη του Hasél, παρότι ο ίδιος παραμένει πίσω από τα κάγκελα από το 2021, έχει ξεκινήσει αρκετά χρόνια πριν, με την πρώτη σύλληψή του να γίνεται το 2014 όταν οι αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στο σπίτι που τότε ζούσε με την οικογένειά του. Κατάσχισαν βιβλία, κείμενα, ακόμα και μπλούζες (!) που μαρτυρούσαν τα πολιτικά του φρονήματα και τις κομμουνιστικές του απόψεις, τον συνέλαβαν και εν τέλει μετά από αρκετές ώρες, τον άφησαν ελεύθερο. Τότε δικάστηκε για ρητορική μίσους και βίαιη προπαγάνδα καθώς και για τη στήριξη τρομοκρατικών οργανώσεων, όπως η GRAPO και η AL-QAEDA (!!). Καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης εννέα μηνών, η οποία πολύ σύντομα ανέβηκε στα δύο χρόνια επειδή ο ίδιος αρνήθηκε να πληρώσει τα υπέρογκα πρόστιμα της τάξης των σαράντα χιλιάδων ευρώ για οικονομικούς και για πολιτικούς λόγους. Η ποινή του τότε παρόλο που επικυρώθηκε από το δικαστήριο, λόγω του καθαρού ποινικού μητρώου του Hasél, μπήκε σε αναστολή για λιγότερο από δύο χρόνια, όπως προβλέπει ο ποινικός κώδικας.

Το 2018 μπήκε ξανά σε κίνηση η δίωξη του καλλιτέχνη αφού άνοιξαν μια σειρά υποθέσεις που τον αφορούν, ενώ είχαν μείνει μεγάλο χρονικό διάστημα σε στάσιμο σημείο. Εκ των οποίων, η μία τον καταδίκασε σε επιπλέον ποινή πέντε χρόνων και τριών μηνών με την κατηγορία της δημόσιας αταξίας, της κάλυψης των χαρακτηριστικών του προσώπου, της επίθεσης κατά της αρχής και του τραυματισμού της. Είναι χαρακτηριστικό πως μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, το ισπανικό κράτος έθεσε τους μηχανισμούς του σε κίνηση στην προσπάθειά του να καταρρεύσει η εικόνα του αγωνιστή Pablo Hasél που έπεσε στα χέρια του ισπανικού σωφρονιστικού συστήματος με μοναδικό «παράπτωμα» τις αντικαπιταλιστικές-αντιιμπεριαλιστικές απόψεις που εξέφραζε στους στίχους και τις αναρτήσεις του και είχε πυροδοτήσει ένα μαζικό κίνημα αλληλεγγύης.

Εν τέλει η οριστική σύλληψη του Hasél έγινε το Φλεβάρη του 2021, αφού δεν παραδόθηκε οικειοθελώς, με πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις να εισβάλ-

λουν στο πανεπιστήμιο της Λιειδά, όπου βρισκόταν, χρησιμοποιώντας βία ενάντια στην μεγάλη μάζα κόσμου που το περιφρουρούσε. Στη συνέχεια τον μετέφεραν στις φυλακές του Pontent όπου ξεκίνησε να εκτίει την ποινή του.

Η αίτηση στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο

Ο Hasél αντιμετώπιζε πλέον με ποινή φυλάκισης 7 ετών, το Δεκέμβρη του 2023, υπέβαλλε την αίτησή του στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, ζητώντας άρση της καταδίκης του με το επιχείρημα πως αυτή βασίζεται στις αναρτήσεις του στο twitter καθώς και στο πολιτικό περιεχόμενο των στίχων του και επομένως παραβιάζει την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα όσον αφορά την ελευθερία της έκφρασης. Με τη σειρά της, η «Ευρώπη των λαών» έδειξε για ακόμα μια φορά το «δημοκρατικό» της πρόσωπο, απέρριψε την αίτηση του καλλιτέχνη και στηρίχθηκε στην απόφαση των ισπανικών δικαστηρίων, κρίνοντας πως η ποινή του είναι ανάλογη των πράξεων του.

Η εκδικητική μεταχείριση

Εδώ και τρία χρόνια λοιπόν, ο Pablo Hasél βρίσκεται αντιμετώπις με τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης εντός του σωφρονιστικού συστήματος. Δεν διαστέλλει να καταγγέλει πως, λόγω της κακής ποιότητας του φαγητού, αντιμετωπίζει προβλήματα υγείας, πως στις φυλακές υπάρχουν άθλιες συνθήκες υγιεινής (υπάρχουν κοριοί, κατσαρίδες και ποντίκια) ενώ σε αντίθεση με άλλους κρατούμενους, δεν του επιτρέπεται να ηχογραφεί τα κομμάτια του. Στο παρελθόν, του είχε επιβληθεί από το Υπουργείο Δικαιοσύνης μέτρο απομόνωσης, αφαίρεση δηλαδή κάθε ψυχαγωγικού μέσου για δύο εβδομάδες! Αυτού του είδους η μεταχείριση είναι εκδικητική και στοχευμένη με βάση τις απόψεις του καλλιτέχνη, που μέσα από τα κομμάτια του, αντιτάσσεται στην καταπίεση που βιώνουν τα φτωχά και λαϊκά στρώματα, και που ακόμα και πίσω από τα κάγκελα της φυλακής δεν σταματά να καλεί το λαό να αγωνιστεί.

Εξίσου στοχευμένες και εκδικητικές ήταν και οι πολυετείς διώξεις του μέχρι την φυλάκισή του. Αφού το ισπανικό κράτος καταδίκασε το Hasél για ρητορική μίσους και προτροπή σε βία και τρομοκρατία (με αποδεικτικό στοιχείο τα κομμάτια του που καταγγέλλουν το στέμμα και εναντιώνονται στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα της εκμετάλλευσης), δεν φάνηκε να ενοχλείται από το μουσικό φεστιβάλ του φασιστικού μορφώματος "VOX" που έλαβε χώρα το 2022 και σαν κεντρικό του σύνθημα είχε «να γυρίσουμε πίσω στο 1936». Αντίστοιχα στα πλαίσια της «ενωμένης Ευρώπης» που αναγνωρίζει στο φασιστικό κράτος του Ισραήλ το δικαίωμα σε «αυτοάμυνα», στοχοποιούνται και διώκονται μία σειρά καλλιτέχνες σήμερα που υιοθετούν μια προοδευτική τοποθέτηση για το ζήτημα της Παλαιστίνης και τη σφαγή που βιώνει εδώ και μήνες ο λαός της Γάζας. Στην υπόθεση του Hasél αναδεικνύεται η επιλεκτική «δημοκρατία» της «Πολιτισμένης Δύσης» που κυνηγά και καταδικάζει όσους καλλιτέχνες χρησιμοποιούν την φωνή τους, την μουσική και τα κινηματογραφικά τους έργα για να δυναμώσουν τον δρόμο της λαϊκής πάλης ενάντια σε κάθε καταπίεση και δυνάστη των λαών.

Ο δρόμος για την απελευθέρωση του Pablo Hasél και όλων των πολιτικών κρατουμένων είναι ένας και όπως και ο ίδιος μέσα από τη φυλακή συχνά δηλώνει είναι ο δρόμος του συλλογικού λαϊκού και εργατικού αγώνα για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Αυτός ο δρόμος που παλεύει ενάντια σε αυτό το σύστημα εκμετάλλευσης είναι αυτός που θα φέρει τη λευτεριά για τον Hasél και θα φέρει νίκες για το λαϊκό-εργατικό κίνημα.

Νόμος για τον γάμο και την τεκνοθεσία ομόφυλων ζευγαριών: Η εργαλειοποίηση της ισότητας δίπλα στην αναγκαιότητα της διεκδίκησης δικαιωμάτων για όλους

Ηλέκτρα Δέδε
(Κοινωνική Λειτουργός)

Από τα τέλη του Φεβρουαρίου 2024 βρίσκεται ψηφισμένος από το ελληνικό κοινοβούλιο ο νόμος για τον πολιτικό γάμο και την υιοθεσία των ομόφυλων ζευγαριών, έχοντας ήδη τελεστή από τις αρχές του Μαρτίου ο πρώτος γάμος ομόφυλου ζεύγους στη χώρα. Η Ελλάδα αποτελεί πλέον την 16η χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που έχει νομιμοποιήσει τον γάμο μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου και είναι η πρώτη ορθόδοξη χριστιανική χώρα που ψήφισε τον εν λόγω νόμο. Η συγκεκριμένη νομοθετική ρύθμιση σε σχέση με τα ίσα δικαιώματα όλων απέναντι και στον γάμο δίνει το χώρο στη διεξαγωγή μίας μεγάλης συζήτησης. Συζήτησης που αφορά τις επιδιώξεις της ελληνικής αστικής τάξης μέσα από την συγκεκριμένη ψήφιση, την πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης μέσα από τις εν λόγω οδηγίες προς τα κράτη-μέλη της, τους θεσμούς του γάμου & της οικογένειας στον καπιταλισμό αλλά και τον αγώνα για διεκδίκηση ίσων δικαιωμάτων προς όλα τα άτομα, κόντρα στον συντηρητισμό και τον σκοταδισμό.

Η ψήφιση στο ελληνικό κοινοβούλιο

Η ελληνική κυβέρνηση θέλοντας να διατείνεται ότι υποστηρίζει τα δικαιώματα των πολιτών στο κράτος που ηγείται, δρομολόγησε ουσιαστικά την ευθυγράμμιση στις οδηγίες των της Ε.Ε. για τα δικαιώματα των ομόφυλων ζευγαριών. Δεν πρόκειται για ευαισθησία προς την καταπίεση που υφίσταται η ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα σε όλες τις πτυχές της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, αλλά στοίχιση της εξαρτημένης ελληνικής αστικής τάξης στην πολιτική των ιμπεριαλιστικών πατρώνων που ακολουθεί.

Παρακολουθώντας κανείς την έκβαση της ψηφοφορίας στο ελληνικό κοινοβούλιο αντιλαμβάνεται τα αδιέξοδα στο εσωτερικό της αστικής τάξης, ακόμη και για το κυβερνών κόμμα που κατέθεσε τον ψηφισμένο πλέον νόμο. Στη Νέα Δημοκρατία, σε σύνολο 158 βουλευτών οι 31 απείχαν και 21 ψήφισαν κατά. Η αποχή αποτυπώθηκε και σε άλλα κόμματα, ο ΣΥΡΙΖΑ είχε μία αποχή (και ένα παρών), το ΠΑΣΟΚ 11, η Νέα Αριστερά 2. Η Πλεύση Ελευθερίας ψήφισε υπέρ και το νομοσχέδιο καταψηφίστηκε από το ΚΚΕ, την Ελληνική Λύση, τη Νίκη και τους Σπαρτιάτες. Αφενός στην «διαφοροποίηση» των ψήφων εκδηλώθηκαν στο μεγαλύτερο βαθμό οι φασίζουσες αντιδράσεις που συσπειρώνονται στις ακροδεξιές τάσεις εντός της κυβέρνησης αλλά και στα ακροδεξιά κόμματα της «αντιπολίτευσης», που στην διαδικασία της ψήφισης είδαν να θίγεται το τρίπτυχο πατρίς – θρησκεία – οικογένεια και τα θεμέλια της σάπιας κοινωνίας που υπηρετούν (μαζί τους και η εκκλησία, που συμπληρωματικά βγήκε να στοχοποιήσει το κόμμα της Ν.Δ. και κυβερνητικά στελέχη). Αφετέρου, όσον αφορά το ΚΚΕ, πίσω από τις αντισυστημικές κορώνες κρύβεται η αποδοχή του αντιδραστικού θεσμού της οικογένειας και των παραδόσεων της καπιταλιστικής κοινωνίας και η πλήρης υποταγή στην αστική κανονικότητα.

Αν για κάτι πρέπει να είναι σίγουροι η νεολαία και ο λαός της χώρας μας είναι ότι η συγκεκριμένη ψήφιση δεν κρύβει καμία ευαισθησία, ενώ η όλη συζήτηση για τα δήθεν προοδευτικά και εκσυγχρονιστικά χαρακτηριστικά της κυβέρνησης επιδιώκουν να μεταθέσουν το κέντρο βάρους της συζήτησης από τη σωρεία αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων που ψηφίζονται. Μέτρων που χτυπάνε τα δικαιώματα των οικονομικά ασθενέστερων στρωμάτων, ανεξαρτήτως σεξουαλικότητας.

Οι οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Από το 2000 και έως σήμερα, συνολικά 36 χώρες σε όλο τον κόσμο έχουν νομοθετήσει την ισότητα στο γάμο. 21 από αυτά τα 36 κράτη βρί-

σκονται στην Ευρώπη, και τα 16 αποτελούν μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Υψηλότεροι είναι οι αριθμοί για τις τεκνοθεσίες από ομόφυλα ζευγάρια, με 40 χώρες στον κόσμο να επιτρέπουν την τεκνοθεσία, οι 24 εκ των οποίων βρίσκονται στην Ευρώπη και οι 17 είναι κράτη μέλη της Ε.Ε. Αυτά τα στοιχεία βέβαια δεν είναι παρά μία βιτρίνα πίσω από την οποία κρύβονται η λαίλαπα των αντιλαϊκών μέτρων που μας γυρνάνε πίσω σε εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα. Γιατί, πως διασφαλίζουν οι ευρωπαϊκές πολιτικές το βιοτικό επίπεδο των οικογενειών αυτών και των παιδιών που υιοθετούνται;

Η θεσμοθέτηση του πολιτικού γάμου για τα ομόφυλα ζευγάρια αποτελούσε υποχρέωση της ελληνικής κυβέρνησης απέναντι στην Ε.Ε. σε σχέση με την εφαρμογή της ευρωπαϊκής πολιτικής για την-υποτίθεται-εξάλειψη των διακρίσεων. Η «αυστηρότητα» της Ε.Ε. απέναντι στη χώρα μας σε θέματα που αφορούν το κράτος δικαίου, οι «σχεδόν 1.000 καταδίκες της Ελλάδας για παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων» του Ευρωπαϊκού Δικασ-

τηρίου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, αφενός ξεχειλίζει υποκρισία. Είναι η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση που - και εντός του ευρωκοινοβουλίου - ξεχνάει τα ανθρώπινα δικαιώματα όταν νομιμοποιεί τη σφαγή στη Γάζα και υποστηρίζει «το δικαίωμα στην αυτοάμυνα του Ισραήλ». Αφετέρου, η δυσaráεσκεια της Ε.Ε. και η ανάδειξη των «κακώς κειμένων», περισσότερο χρήζει ανάγνωσης υπό το πρίσμα των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών της Ε.Ε. με τις Η.Π.Α. και - στην προκειμένη - στη βάση της κυρίαρχης συμμόρφωσης της ελληνικής κυβέρνησης προς το αμερικανονατοϊκό άρμα.

Γάμος, οικογένεια και ίσα δικαιώματα

Στην καπιταλιστική κοινωνία ο γάμος αποτελεί μία οικονομική συναλλαγή, η οποία κατοχυρώνεται νομικά με τη διαμεσολάβηση του κληρονομικού οικογενειακού αστικού Δίκαιου. Αυτή είναι η αξία που του αποδίδει και η εκάστοτε μεγαλοαστική τάξη. Αντίστοιχα, η οικογένεια αποτελεί μέρος του εποίκοδομήματος της κοινωνίας, συνδέεται με τα ήθη και τις αξίες της, αναπαράγει την κυρίαρχη ιδεολογία. Ως θεσμός τροποποιείται και εξελίσσεται στο πέρασμα του χρόνου. Διαφέρει από τάξη σε τάξη και εσωκλείει τις αντιθέσεις που διέπουν την κάθε κοινωνία. Για τη γυναίκα, η οικογένεια ιστορικά αποτέλεσε πηγή της διπλής καταπίεσης και της ανισοτιμίας της. Αντίστοιχα, ανισοτιμία εκδηλώνεται στη σχέση που αναπτύσσεται μεταξύ γονέων και παιδιών, όπου εκδηλώνονται οι εξουσιαστικές και ιδιοκτησιακές αρχές της καπιταλιστικής κοινωνίας, με τα παιδιά να βρίσκονται υπό τον πλήρη έλεγχο των γονέων, ως άβουλα όντα. Γίνεται λοιπόν κατανοητό ότι ο γάμος και η οικογένεια δεν είναι κάτι «προοδευτικό» αλλά επιτελούν αντιδραστικό ρόλο στον καπιταλισμό.

Η διεκδίκηση από μέρους των ομόφυλων ζευγαριών της ισότητας στον γάμο και την οικογένεια ως ένα αίτημα νομικής ισοτιμίας αυτών των ατόμων είναι δίκαιη. Αναγνωρίζεται, βέβαια, ότι η «ισότητα» στον καπιταλισμό συγκαλύπτει την ταξική ανισότητα και δεν γεφυρώνει το περιθώριο και την καταπίεση που αντιμετωπίζουν μειονοτικές ομάδες και κοινότητες. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν άτομα της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας σε όλες τις πτυχές της καθημερινής ζωής έχουν στον πυρήνα τους ταξική προέλευση και είναι αποτέλεσμα της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Έτσι κι αλλιώς στην καπιταλιστική κοινωνία η θέση ενός αστού ομοφυλόφιλου καμία σχέση δεν έχει με αυτή ενός ομοφυλόφιλου που ανήκει σε λαϊκό στρώμα. Με διαφορετικό τρόπο εκφράζεται στην κοινωνική του ζωή ο ρατσισμός και διαφορετικές συνέπειες έχει. Συμπερασματικά, αυτό που κυριαρχεί και σε αυτή την περίπτωση είναι η ταξική αντίθεση και διάσταση του ζητήματος. Η διεκδίκηση των δικαιωμάτων μπορεί να κατοχυρωθεί μόνο μέσα από τους αγώνες, πλάι στα εργατικά και λαϊκά στρώματα, απέναντι στον κοινό εχθρό.

Ένα σύστημα σε σήψη και ένας λαός οργισμένος - Υπάρχει διέξοδος;

Ευφροσύνη Σταυροπούλου
(Ιατρική Αλεξ/πολης)

Κύμα λαϊκής οργής έχει προκαλέσει η υπόθεση της 12χρονης στα Σεπόλια, η οποία από τη πρώτη στιγμή που βγήκε στη δημοσιότητα σόκαρε και απασχόλησε τον κόσμο πλατιά. Έχοντας ακουστεί από τα ΜΜΕ ένας ολόκληρος οχετός που ελαφραίνει τις ευθύνες του Μίχου, φτάνει η εισαγγελέας να προτείνει την αθώωσή του για βιασμό και μαστροπεία. Και σαν να μην έφτανε αυτό, η εισαγγελέας δίνει το τελειωτικό χτύπημα μεταφέροντας την ευθύνη εξ' ολοκλήρου στη μητέρα (η οποία και κατήγγειλε τον Μίχο τον Αύγουστο του 2022), αλλά και στο ίδιο το θύμα(!). Πρότείνει, δηλαδή, να κριθεί ένοχος για τη διευκόλυνση της ανήλικης να εκδίδεται, πράξη που ξεκίνησε μόνη της, ενώ χρεώνει στη μητέρα τις κατηγορίες της μαστροπείας και της πορνογραφίας. Σημειωτέο είναι, επίσης, ότι στην υπόθεση εμπλέκονται δεκάδες μεγαλοστελέχη του συστήματος, από τους οποίους ελάχιστοι έχουν παραπεμφθεί στη δικαιοσύνη. Το μόνο σίγουρο είναι ότι η καταδικαστική πλέον απόφαση για τον Μίχο και τους υπόλοιπους 17 κατηγορούμενους (αν και είναι σε αναστολή) δεν οφείλεται στην «μεγαλοψυχία» του δικαστηρίου, αλλά στις λαϊκές αντιδράσεις.

Βασικά σημεία

Το σύστημα και οι διαθέσεις του είχαν εκδηλωθεί από την πρώτη στιγμή, αφού γοργά άρχισαν να πλασάρουν το πόσο ευυπόληπτος είναι ο κατηγορούμενος στην κοινωνία. Άλλωστε, πρόκειται για άτομο γεμάτο άκρες με την εκκλησία, την αστυνομία, την κυβέρνηση και το κράτος, που μάλιστα απείλησε ότι θα τους πάρει όλους μαζί του αν δεν τον βγάλουν από την φυλακή.

Από την άλλη η 12χρονη, μέλος μιας πολυμελούς οικογένειας με μεγάλες οικονομικές δυσκολίες, συνέχισε να είναι υποκείμενο εκμετάλλευσης και κακομεταχείρισης από τους διάφορους «ειδικούς». Φυλάκισαν τη μητέρα της, της απαγόρευσαν κάθε επαφή με τα παιδιά της, την παράτησαν χωρίς καμία ψυχολογική και οικονομική υποστήριξη και απειλούσαν την ίδια και τα αδέρφια της. Έφτασαν σε σημείο να κατηγορούν ένα ανήλικο παιδί, ότι εκδιδόταν με τη βούλησή του, όταν αναγκάζοταν υπό την πίεση των απειλών και της φτώχειας να υποστεί τέτοιο πόνο. Ταυτόχρονα, εργαλειοποίησαν την έκθεση της παιδοψυχολόγου, με αναφορά στη σωματική ανάπτυξη της έφηβης, προσπαθώντας και πάλι να αποπροσανατολίσουν από την πραγματικότητα και να δικαιολογήσουν τα... αδικαιολόγητα. Παράλληλα, έδιναν στη δημοσιότητα προσωπικές πληροφορίες του 12χρονου κοριτσιού (διεύθυνση, σχολείο, φωτογραφίες) στιγματίζοντάς την. Ο βιασμός μετονομάζεται συνεύρεση, οι απειλές μετατρέπονται σε συνειδητή επιλογή του θύματος και ο παιδοβιαστής μαστροπός καταλήγει να είναι ο ερωτευμένος που άδικα κατηγορείται.

Η τοποθέτηση της 12χρονης σε εκδήλωση:

«Είμαι η ... (12χρονη) και θέλω να σας εκφράσω μια τελευταία φορά τα συναισθήματα μου. Ακούστε με σας παρακαλώ, ακούστε με. Εσείς ήσασταν η λύτρωση μου, η βοήθεια που περίμενα τόσο καιρό μέσα στον εφιάλτη που ζούσα.

Σας εμπιστεύτηκα, σας μίλησα... περίμενα τη βοήθεια σας για να μην περάσει κανένα άλλο παιδί όσα πέρασα εγώ.

Η τιμωρία μου όμως δεν έχει τελειώσει. Οι εφιάλτες μου είναι ακόμα εδώ.

Όχι τη μαμά μου.

Πήγαινα στην πλατεία με το ποδήλατο μου όπως όλα τα παιδιά της γειτονιάς. Μακάρι να μην είχε εμφανιστεί ποτέ αυτό το τέρας μπροστά μου. Όμως εμφανίστηκε. [...]

Το βαρέλι δεν έχει πάτο

Δεν είναι η πρώτη φορά που είμαστε μάρτυρες συγκάλυψης του θύτη και στοχοποίησης του θύματος. Αμέτρητα τα παραδείγματα. Αρκεί να θυμηθούμε τον Λιγνάδη, τη Γεωργία στη Θεσσαλονίκη, τη 19χρονη στην Ηλιούπολη, την πρόσφατη δολοφονία της 28χρονης στους Αγίους Αναργύρους. Όλα πάντα με προσπάθεια φίμωσης, τρομοκρατίας και ευτελισμού των θυμάτων.

Αναφέρουν, μάλιστα, ότι μόνο από το 2018 έως το 2021 έχουν ανοίξει πάνω από 1000 υποθέσεις πορνογραφίας, οι οποίες στην πλειοψηφία τους αφορούν παιδιά. Ας λάβουμε υπόψη μας όλες εκείνες τις υποθέσεις που δεν ξέρουμε έως τώρα ή δε θα μάθουμε ποτέ, γιατί δε δημοσιοποιούνται ή δεν καταγγέλλονται. Τα κυκλώματα μαστροπείας και βιαστών απλώνονται με τις πλάτες των παραγόντων του συστήματος, αφού από πίσω τους κρύβονται ισχυρά πρόσωπα με εξουσία.

Ποιος είναι ο πραγματικός υπαίτιος;

Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα που στηρίζεται στην ανισότητα και την εκμετάλλευση είναι αυτό που γεννά την αδικία και τη βία. Είναι οι ίδιοι που καταργούν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες του λαού, αποκλείοντας τα παιδιά του από τις σπουδές και περνώντας αντεργατι-

κούς νόμους. Που του ρίχνουν χημικά και ξύλο όταν βγαίνει στο δρόμο να τα υπερασπιστεί. Που στηρίζουν τη γενοκτονία της Παλαιστίνης και που στέλνουν πολεμικό εξοπλισμό στην Ουκρανία, για να μακελεύονται οι λαοί για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Που φταίνει για το έγκλημα στα Τέμπη και που έσπευσαν να το κουκουλώσουν. Όσο θα σπέρνεται η εξαθλίωση και η υποτίμηση της ανθρώπινης ζωής, τόσο περισσότερο θα αναδύεται η σαπίλα αυτής της κοινωνίας.

Ο ρόλος της αστικής δικαιοσύνης

Η αστική δικαιοσύνη βρίσκεται στα χέρια του συστήματος και το υπηρετεί, έτοιμη να εφαρμόσει τους νόμους που το ίδιο έφτιαξε στα μέτρα του. Προσπαθούν ο λαός να εμπεδώσει με κάθε τρόπο να μην αντιδρά, γιατί αλλιώς θα έχει επιπτώσεις. Σε αυτή τη κατεύθυνση λειτουργεί και ο Νέος Ποινικός Κώδικας. Οι πλούσιοι και οι ισχυροί απαλλάσσονται από κάθε κατηγορία, ενώ οι φτωχοί και οι κατατρεγμένοι πέφτουν στον Καιάδα.

Σε αυτή τη βάση ξέσπασαν κινητοποιήσεις με τον λαό να προσπαθεί να σταθεί αλληλέγγυος στην 12χρονη κοπέλα και την οικογένειά της. Σε αυτές δεν έλειψε η καταστολή, κάνοντας για άλλη μια φορά ξεκάθαρο με πόση συνέπεια το σύστημα ενεργοποιεί τους μηχανισμούς του για να καταστείλει την όποια αντίδραση. Γνωρίζουν πολύ καλά τη δύναμη και την προοπτική που κρύβεται στους αγώνες. Υπό το βάρος της οργισμένης κοινής γνώμης πάρθηκε και η απόφαση του δικαστηρίου. Ωστόσο, αυτό δεν είναι εφησυχαστικό, αφού το μεγαλύτερο στοίχημα που έχει να αντιμετωπίσει ο λαός είναι να κόψει την παθογένεια από την ρίζα.

Το δικίο μας το επιβάλλουμε με τους αγώνες μας!

Ο λαός παλεύει να απαντήσει σ' αυτά που του προκαλούν αγανάκτηση και να απελευθερωθεί από όλη την καταπίεση που του έχουν φορτώσει. Το σύστημα αυτό είναι σε βαθιά σήψη, γκρεμίζονται οι βιτρίνες του μπροστά στα μάτια του κόσμου και δεν έχει να προσφέρει κάτι καλύτερο. Όσο ο λαός οργανώνεται, αγωνίζεται και αντιστέκεται, τόσο πιο υπαρκτή θα φαίνεται η προοπτική της απελευθέρωσης από τα δεσμά του. Αυτό είναι κάτι που επιτάσσει η ίδια η πραγματικότητα, που καταλήγει όλο και πιο δυσβάσταχτη και αβέβαιη. Η οργή μας πρέπει να συνεχίσει να εκφράζεται μέσα από τους δικαίους αγώνες μας που είναι ο μόνος δρόμος να κερδίσουμε την αναμέτρηση με το απάνθρωπο σύστημά τους!

100 χρόνια από τον θάνατο του Β.Ι. Λένιν

Ελένη Καταλαγαριανάκη
(Αρχιτεκτονική Βόλου)

Έναν αιώνα μετά τον θάνατο μίας από τις σημαντικότερες, ηγετικές μορφές του κομμουνιστικού κινήματος, δίνεται το έναυσμα ανοίγματος μίας αναγκαίας συζήτησης στα πλαίσια των εργατικών, λαϊκών και νεολαιίστικων χώρων. Η συζήτηση για τον επαναστατικό αγώνα ενάντια στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα, την ντόπια εξαρτημένη πλουτοκρατία, την πολιτική της βαρβαρότητας, της εκμετάλλευσης και της εξαθλίωσης των μαζών.

Ο Κόκκινος Οκτώβρης του 1917

Ως υπερασπιστής της επαναστατικής θεωρίας και πρακτικής, ο Λένιν χάραξε την οικοδόμηση μίας άλλης κοινωνίας, σε συνέχεια της πορείας του Μαρξ και του Ένγκελς και ενάντια σε «θεούς και δαίμονες». Η Οκτωβριανή Επανάσταση ήρθε σαν ακόλουθο των ριζοσπαστικοποιήσεων και επαναστατικών κινήσεων στην Ευρώπη του 1850, της Κομμούνας του Παρισιού του 1871, της Πρωτομαγιά στο Σικάγο του 1886, της ρωσικής εξέγερσης του 1905. Ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος όξυνε ακόμα περισσότερο τις ταξικές αντιθέσεις, όταν μάλιστα τα Σοβιέτ είχαν αναδειχθεί ως σημεία οργάνωσης της πολιτικής αντιπαράθεσης των εργατών με την αστική κυβέρνηση σε ολόκληρη τη χώρα. Η έφοδος στα Χειμερινά Ανάκτορα σημείωσε το πάρσιμο της εξουσίας από το προλεταριάτο και την φτωχή αγροτιά με την καθοδήγηση των Μπολσεβίκων. Με εργαλείο τον μαρξισμό και την αποφασιστικότητα του Λένιν μπροστά στο άνοιγμα ενός νέου κεφαλαίου της ιστορίας των λαών – η Σοβιετική Ένωση μετατράπηκε γοργά σε όραμα για τα απελευθερωτικά κινήματα της υφηλίου και αγκάθι για το παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα. Μέσα σε λίγες δεκαετίες, υπό την ηγεσία του ΚΚΣΕ, η εργατική τάξη μετέτρεψε μία καθυστερημένη οικονομικά χώρα με φεουδαρχικά χαρακτηριστικά, σε μία κοινωνία που δεν στηριζόταν στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, στις επεμβάσεις, στην καταλήστευση της ζωής για την παραγωγή του πλούτου μίας χούφτας κεφαλαιοκρατών. Την στιγμή που στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, το σύστημα βύθιζε τις εργατικές-λαϊκές μάζες στη φτώχεια, την ανεργία και την καταπίεση, το σοσιαλιστικό κράτος της Σ.Ε. χτίστηκε πάνω στην πολιτική της αναβάθμισης του βιοτικού επιπέδου των φτωχών στρωμάτων. Μία από τις πρώτες κινήσεις του ΚΚΣΕ αποτέλεσε ο εξηλεκτρισμός των εξαθλιωμένων χωριών και η εξάλειψη του αναλφαριθμητισμού. Ενώ στις καπιταλιστικές χώρες, οι εργαζόμενοι παρήγαγαν τον πλούτο των αστών με το αίμα τους, η εργατική τάξη της Σ.Ε. στηρίχθηκε στο δικαίωμα όλου του σοβιετικού λαού να εργάζεται με ανθρώπινους όρους, να έχει πρόσβαση σε ποιοτική περίθαλψη και σε όλα τα επίπεδα εκπαίδευσης. Η γυναίκα εντάχθηκε ενεργά στην παραγωγή και την

εργασία, αποδεσμεύοντας τον εαυτό της από την οικονομική εξάρτηση του νοικοκυριού, σπάζοντας τις αλυσίδες της διπλής καταπίεσης που επικρατούσαν σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες. Σε αυτή τη γραμμή, ιδρύθηκαν κρατικές δομές φύλαξης για τα παιδιά. Οι δωρεάν βρεφονηπιακοί σταθμοί και η μαζική πρόσβαση των παιδιών στα σχολεία και έπειτα τα πανεπιστήμια, διαμόρφωσε όρους εκπληκτικής ανόδου της μόρφωσης, της τέχνης, των επιστημών και της τεχνολογίας.

Λενινισμός: εργαλείο και οδηγός για την χάραξη της επαναστατικής κατεύθυνσης στο σήμερα

Η ακτινοβολία των κοσμοϊστορικών επιτευγμάτων της Σ.Ε. φώτισε δεκάδες εθνότητες και οδήγησε ολόκληρες γενιές στον δρόμο της Οκτω-

βριανής Επανάστασης. Τα βιβλία, άρθρα και η πολιτική χάραξη του Λένιν εξέλιξαν τον μαρξισμό στα δεδομένα του 20ου αιώνα. Από τότε έως σήμερα, αποτέλεσαν και αποτελούν εργαλεία μελέτης, πυροδότησης και καθοδήγησης αμέτρητων εθνικοαπελευθερωτικών κινήσεων στον πλανήτη. Το βιβλίο «Ιμπεριαλισμός, το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού» έδωσε τροφή στα κομμουνιστικά κινήματα σε ιμπεριαλιστικές και εξαρτημένες χώρες, καταδεικνύοντας τα νέα και αναβαθμισμένα καθήκοντα των επαναστατικών δυνάμεων απέναντι στο τέρας του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος. Παράλληλα, πιστός στη δύναμη του προλεταριάτου να αποτελέσει επαναστατικό υποκείμενο, ο Λένιν αναβάθμισε τη κριτική προς τους ρεφορμιστές εντός του ΚΚΣΕ και την αντιπαράθεση που οφείλουν να δίνουν οι κομμουνιστές με τα μικροαστικά κατάλοιπα που δυσκολεύουν την πολιτική σύγκρουση με τα αστικά στοιχεία. Ακόμα και σήμερα, τα έργα του Λένιν έχουν τεράστια σημασία. Σε μία περίοδο ήττας του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος, μία σειρά δυνάμεις αναζητούν εύκολες λύσεις και νέες θεωρίες για να ξεπεράσουν την δυσκολία ανασυγκρότησης των επαναστατικών υποκειμένων και αγωνιστικής προοπτικής. Τα παραδείγματα πολλά. Η ανάλυση της ιμπε-

ριαλιστικής πυραμίδας (ΚΚΕ) που δεν αναγνωρίζει την εξάρτηση χωρών από τις κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του πλανήτη. Με αυτή την θεωρία δεν αναγνωρίζει το διπλό καθήκον της επαναστατικής πάλης (λαϊκής και ταξικής) που πρέπει να ασκήσει η εργατική τάξη των εξαρτημένων καπιταλιστικών χωρών, όπως η χώρας μας.

Η θεωρία των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων (ΝΑΡ-ΝΚΑ) που προσπερνά τον νόμο της ανισόμετρης ανάπτυξης του καπιταλισμού και των παραγωγικών δυνάμεων σε κάθε κράτος, πέφτοντας με τα μούτρα στην οικονομικιστική, μικροαστική ανάλυση της «παγκοσμιοποίησης», κατά την οποία τα καπιταλιστικά κράτη καταργούνται από... μόνα τους. Μία ανάλυση αδιέξοδη και λανθασμένη ως προς την πραγματικότητα της επικίνδυνης για τους λαούς όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Η γραμμή της ηττοπάθειας ότι το πάρσιμο της εξουσίας από την εργατική τάξη και η οικοδόμηση μίας άλλης κοινωνίας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί σε μία καθυστερημένη οικονομικά χώρα, όπως η Ελλάδα, αν δεν πραγματοποιηθεί επανάσταση... ταυτόχρονα στο παγκόσμιο επίπεδο (τροτσκισμός). Ανάλογα, επηρεασμένες από ευκολία παραγωγής αναλύσεων του α/α χώρου αλλά και την πλήρη απόγνωση μπροστά στις συνθήκες ήττας του κομμουνιστικού κινήματος, μία σειρά οργανώσεων (ΛΑ.ΔΡ. και Δ.Α.) αναπτύσσουν θεωρίες οι οποίες επιλέγουν να αγνοήσουν τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα είτε της Ρωσίας είτε της Κίνας. Αναζητούν ιμπεριαλιστές «συμμάχους» στην... αντιιμπεριαλιστική πάλη που πρέπει να αναπτύξουν οι λαοί, κρατώντας και απορρίπτοντας σημεία της λενινιστικής ανάλυσης όπως συμφέρει την ανάλυσή τους.

«Το ουσιαστικό είναι ότι ο πάγος έσπασε, ο δρόμος άνοιξε, ο δρόμος χαρακτήκε».

Επανέρχονται, λοιπόν, στο προσκήνιο «παλιές συνταγές» πολιτικών αναλύσεων και απόψεων που ο Λένιν έχει ασκήσει κριτική και έχει αποδείξει το λαθεμένο χαρακτήρα τους. Με την κυρίαρχη σύγκρουση μεταξύ των ιμπεριαλιστών υπερδυνάμεων (ΗΠΑ και Ρωσία) να κλιμακώνεται σε σημείο απειλών για έναν Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο και ένα πυρηνικό όλεθρο, με το αιματοκύλισμα λαών σε Ουκρανία, Παλαιστίνη και Μέση Ανατολή, με την άνοδο της φτώχειας και εξαθλίωσης όπου έχουν βυθιστεί τα εργατικά-λαϊκά στρώματα σε όλο τον πλανήτη, η πραγματικότητα του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος ζέχνει από τις συνθήκες της δομικής του κρίσης, σαπίλας και βαρβαρότητας. Όσο κι αν το σύστημα σήμερα υπόσχεται ότι είναι το «τέλος της ιστορίας», το μέλλον των καταπιεσμένων λαών και του προλεταριάτου δεν χωράει μέσα σε αυτή την πραγματικότητα. Θα αναζητηθεί ξανά στην πάλη για μία άλλη κοινωνία, που θα λειτουργήσει ξανά για τις ανάγκες του ανθρώπου, που θα κατακτηθεί σε μέρες εξίσου συγκλονιστικές με τον Κόκκινο Οκτώβρη.

ΜΠΟΡΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ

Από τα τέλη Ιανουαρίου, οι εργαζόμενοι στην Teleperformance, - με βασική συμμετοχή αυτή των μελών της τυνησιακής κοινότητας - αγωνίζονται, διεκδικώντας αυξήσεις μισθών που να καλύπτουν το κόστος διαβίωσης, συλλογικές συμβάσεις εργασίας και κατάργηση της βίζας "ειδικού σκοπού".

Έχουν πραγματοποιηθεί δύο μαζικές απεργίες, με περισσότερους από 4 χιλιάδες εργαζόμενους στα μεγαλύτερα call center της χώρας (Teleperformance, TTEC, Webhelp, Foundever, E-value), να συμμετέχουν.

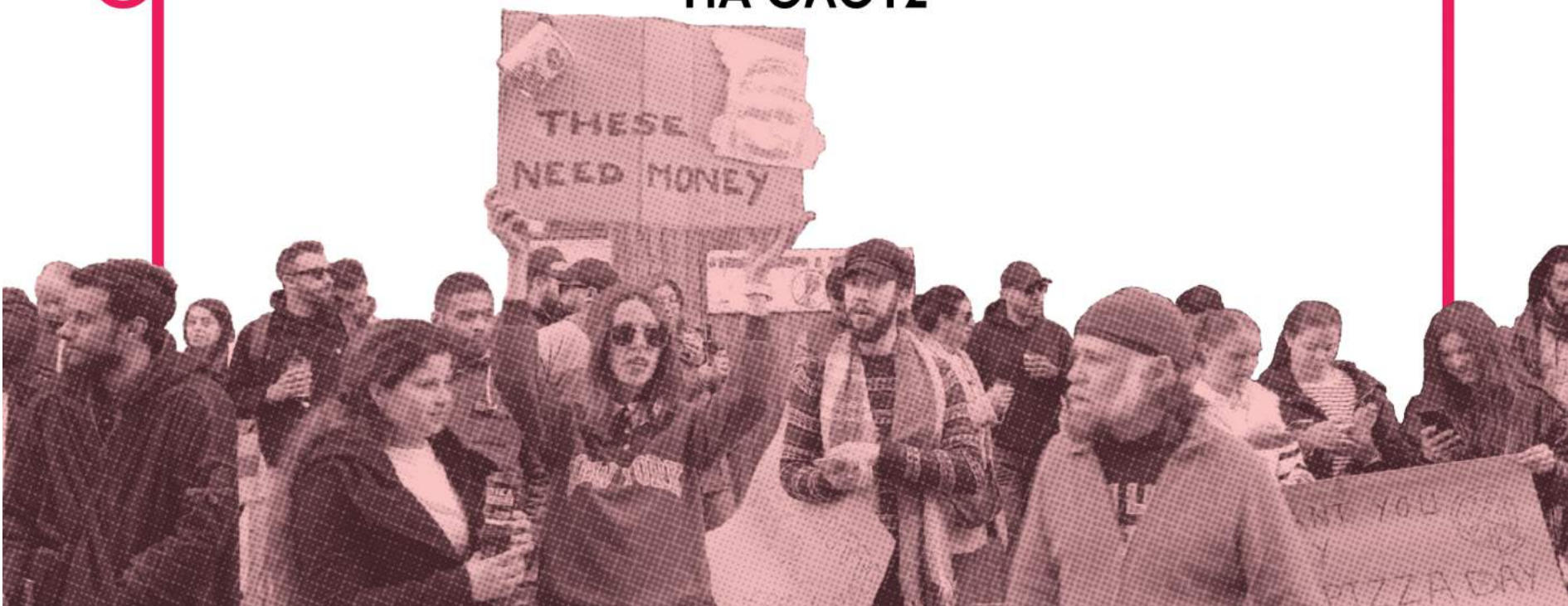
Η εργοδοσία της Teleperformance, εφαρμόζοντας διατάξεις των νόμων Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, σέρνει το Συνδικάτο Εργαζομένων Τηλεπικοινωνιών και Πληροφορικής (ΣΕΤΗΠ) στα δικαστήρια.

**Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ - ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟ
ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ - ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**

**ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ -
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΤΗΝ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ**

**ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ - ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ
ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ**

**ΠΕΝΘΗΜΕΡΟ - 8ΩΡΟ - ΠΛΗΡΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ**

ΑΓΩΓΗ ΓΙΑ ΙΣΗ-ΠΛΗΡΗ & ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ

Επιτίθενται στα εργασιακά δικαιώματα υγειονομικών και εργαζομένων στα νοσοκομεία, την ίδια ώρα που δεν κάνουν προσλήψεις, που οι όροι δουλειάς είναι εξουθενωτικοί.

Η κυβέρνηση για λογαριασμό του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου χτυπά το δικαίωμα στην δωρεάν περίθαλψη. Στόχος ο λαός να πληρώνει για να βρει την υγεία του και το σύστημα να παραιτείται από την υποχρέωση της δωρεάν περίθαλψης.

Μετά την πανδημία με τα χιλιάδες θύματα της δολοφονικής πολιτικής, μετά το κλείσιμο κλινικών και νοσοκομείων, φέρνουν: Απογευματινά χειρουργεία - προσωπικό γιατρό - πιο ακριβά φάρμακα - επιπλέον χαράτσι για εξετάσεις - επί πληρωμής εμβόλια.

Η περίθαλψη του λαού
δεν είναι εμπόρευμα,
ούτε παροχή,
αλλά καθολικό
δικαίωμα.

